

خدا کا ر

1944

۲۵
۲۲

۲۹
۲۵-۲

۲۷
۲۶
۲۵
۲۴

५

५०
५५

८९

१०५

५

२

५५
५५
५५

५५

با عقل نشستم هم در بوجہ ز راه
سزایب را و انتم از خار و استدلالت

اوم شگشتی نم

اوم بود تاج مهر ورق	اوم بود اعظم اسمای حق
اوم بود شمع شبستان ما	اوم بود روشنی جان ما
اوم اصل سیاه و سفید	اوم بود زید و هر چا برید
اوم مرا بر اعلی بود	اوم حاصل او نورنجلی بود
اوم که از نورنجلی نوید	اوم کند طلسم شب را سفید
اوم که آمد بر نوادر صفای	موج شگشت از رویای تو
اوم که آن رهبر وین بود	بجز الف حرف نخستین بود

اوم که آن شگشتی بود

اوم که آن عین بستی بود
اوم و پدر و ست تفریق
اوم که آن اصل حیات است
اعظم استمهای خداوند است
هر که ازین شغل نماید
هر که باین اسم مقید شود
خود آشیر و خود همه پادشاه
باز که برلی صف است
هر که ازین اسم خواند
هر که مشغولی این باشد
خواندن این حرف بسی مشکل است
کثرت این شغل چو رود کام

حاصل او جمله استمها بود
بر همه استمهای صفاتی که است
قطره از قطره ذات ابد
یا دی کل بر هر و رهنمات
ختم کند هر نفس چارید
والله و مذکور و نور خود بود
ثابت و یر نور چو کاش است
معنی آن محو کن جسم است
بلکه و از جمله استمهای حق
از و جهان بنده از او
عابر از این حرف زبان است
معنی این حرف همانند مدام

کار سخت شعله اسم است
مست و وقسم اند زبالی بود
قسم سوم آنچه بدل می رود
زده اعمال دل ای خجسته
باشش شسته نو بز انو چهار
بسته نماهد را این و پیا
دور کن از خویش شتر و شوم
آن زن دانا که رشیده بود
گفت یقین چو بکله بقر تمام
بر که می کوف نماید عاب
ما یقین کاتب فرخنده ایم
از قلم باد که بر لوح آب

نز و بر هم که سه قسم است
یا بقغان یا بهنایی بود
صاحب دل و کار زول نشود
به بود از طاعت مفتاد و سال
و دیده خود بر ستر بینی گذارد
بیج حرکت من ای خود نما
هر نفسی شغل نما ذکر اوم
پد منی سالن پد مان پور
غیر کی حرف خواندم مدام
طی کند از جمله حروف کتاب
حرف الف است نویسنده ایم
ایکد ما تازه شود و عباد

و بعد از این

و سببم این مشی چون میکنم
مهره زن شینه بی کینه ام
از پی این شغل طلب ای نگار
خواب کن و خواب کن خواب کن
معنی شو خود بود اندر کلام
یافتن خود که بود و خواب
بران در انوقت حواس خرو
سایه اتما سوی اتما رو
چار بود بهر تو اقسام خواب
قسم دوم که ضروری بود
چهارم آن چشم کش ده نو
بر که ز منی صاحب جان آمده
بران که بر صورت اس عا

من خود از پوست برون میکنم
بهر رخ یار چو امینه ام
ویده پر از خواب و دل بهر
خواب بود معنی لفظ شوین
معنی پن یافتن است ای غلام
خواب بود بهر شفا یاب
محو کند و رنبل خود پرو
جوی صفا جانب دریا رو
قسم اول گفته شد ای کاغذ
قسم سوم غصه و دوری بود
لیک سوی دوست نهاده بود
جمله که محتاج به بران آمده
بعثت بشیر که باد بدم

هشتم آن فکر برهم میکنند
گشت برو قسم عیان آتما
روز و شب بگذر کند آتما
بیک برهن که نماید شمار
جس کن آن نفس بر اندیش را
صاف کن اندیشه ارض و آتما
سایه حق مایه ارض و سما
بر که بسوی آتما بود
از دم بر آن دل تپش شده
بران که این نور سترش بود
بران و ایان باز سما آتما
با و ایان جانب مقور رود
طرفه که او و یان بدماغ شود

و میدرم این ذکر برهم میکنند
آن بی خورشید و ذکر پران
گوشش بر آن کس نتواند
شش صد و بیست و آتما
دور کن از پس من ریس را
پاک شود شعله پریم آتما
گشت برو قسم عیان آتما
او شب و روز لبند بود
گلشن و بیایمه گلشن شده
جمله آن سج و شسته بود
باز او دان و ویان آتما
با و سما سوی گلو خود رود
همچو نسیمی که بباغ شود

با آن آتما

پران که آن سایه انا بود	با همه وی بی همه بر جا بود
پران بود رهبر و رهنما	پران بود جای همه و یوا
پران بود اصل سیاه و سفید	پران بود مطلب هر جا رسید
شتر و ستمن زار گلستان است	روشنی شمع شبستان است
پران که آن عین حیات است	عین حیات پران بذات است
پران جدا گشته ز پریم آما	لیک جدا نیست از ان و ایما
پران بود شمس سهای بدن	پران بود روشنی جان و تن
عاجری و زاری مایه جوان	کس نه برو جانب حق غیران
آه برو راه لبوی سما	آه بود رهبر هر و عا
باد بدن هر که مسح کند	جمله کمالات میسر کند
باد بدن و ده حس و حرکات	باد بود زو بر بمن بذات
گفت لبش باد که آن بخت	حلقه زوهار صفت گردان
گر سویی بالا رود آن پران	و رسوی پائین رود ایان

گر رو چو این دم بجز در روز
بالوی کشمیر که بی بی لی
همچو روح فلک آمد بقیس
نصف لبزد و پیش از تمام
آنکه تن جلد این راه واد
پیران که آن مغز سخیل است
پیران که او یا وای کند
سوم و سوم و سوم بران بی
پیران چو منصور انا الحی زند
بر که وین شل بخوش رتد
پیران چو سیلاب وین بدن
باز همان خط بطلی روو
بر نفسی است بهما و صحت
حوالی ما نفس نفس میکند

ورنه بنتریت زار و غم
گفت ده و دو و دو و این راه
میشم پیش تو این نازنین
سره شریک عدو شد تمام
رجد پیران سوی بینی تاد
بمنع آن چشمه نورانی است
بر نفسی و عوی شاهی کند
معنی همو چه بود او منم
کست جز از حق که دم زرق
اوست شو و شو به این کند
میرسد از جمله راهای تن
باز و را که مقدر شود
بر نفسی پر شو و بن کاب
طری جان بند نفس میکند

کلام اول

گفت مرت و امرت نوای غیر
پران اگر بند شدی ای صوفی
کار بدن جمله بود زور پران
حبس نفس آنکه بغر موده است
هر که نه او لایق این کار بود
از ره پران هر که کاید سنگ
از سبب کرب این مردمان
ز آمدن و رفتن دم و مبدم
از نفس جمله و حوش و مطبور
میرودین و دم ز همه جاندار
کار جهان جمله را موش کن
چهار کنی حبس نفس تا بچند
و مبدم این دم ز دم جان بود
و ز شوای راهزن ناپسند

پران حق است و نشو و حق است
نفس اینجا نام نهادن چه شود
آنکه بدو تو بگویت آن
مصلحت کار و روان و پره است
بهر وی دین بند نکند نمود
جمله کند و نظرش بر همه بود
گفته شود و جامه مرد و زنان
نفس نفس میشود از وی بهم
هم ز ملایک کند این دم عبور
خفته و بیدار که بی اختیار
سوی دم خوش می خوش کن
رشته آن مرت بر دم تو بند
این دم جان از دم جان بود
کردن این طوطی نو یا مبدم

گرتو گنی بحث رفتن بین
واقف این رمز نه ای غیر
طرفه که از قول چلمان بپند
هر که ازین راه گردد روان
از همه جاندار بستی بی شمار
از نفس جمله وحوش و طیور
خفته و بیدار برابرین
از حجر و از شجر و از گلستان
مستی سویم چه بود ای صنم
از چمن و از تنبل لاله زار
و در همه ذرات جهان سراز
بدای و غم لبست از آن درخوا
هم بچین هم بسمن هم به خار

گرو لیکن بره خویش تن
حل نشود این شکل تو پیش
جز ارجانست که شود نمند
لمره و مرثیه شود و جهان
میرود این نغمه بی اختیار
میسازد این دم بهشت مرور
بش و قیل است و پناه غم
هر نفسی سویم و همسواران
او منم و من ویم و او منم
میرود این سبزه بی اختیار
ناطی و حامد نیود غیر او
هم بدل و هم بزبان و زنا
غیر نمسکار مکن هیچ کار

دو این شکر در مزار

گرتو ازین شغل و می میری
 همه بدرون هم بیرون می کشی
 درون خود بسته بزمار کن
 نیت که این تار گسسته شود
 هر که کند تعلقش این کند
 فکر زن و مال تو ای بوالهوس
 گدازه زنجیر با نفاست تو
 پورک و ریخت همه و سواست
 چیت عالم آید و اکاش و پرا
 نیت بخیر که صوابی بود
 عیش شرب و عیش مرام انداخت
 می برد هر خطه ترا خوابش
 شاید و ستم است و سرفروغ

در وطن خود قدیمی میری
 هر نفسی در خوشی و ناخوشی
 رشته زمار ازین نامرکن
 همچو رسن کهنه و خسته شود
 زود در بر سر عیشش زبند
 گدازه جان تو شده هر نفس
 جیف ز دست تو شده با من تو
 راحت توین که در با من است
 بر سه بی ست تنز و گیان
 یاله بدست تو کتابی بود
 چاک و نی و ساقی و جام انداخت
 نیت و ران حله اسباب عیش
 گلشن و گلزار همیشه بهار

شاد و شمع است و می از خون
 بر لوط و طهور و وقف و لوبا
 رست بهشق مرتب شده
 حوری و نور ی شده و نیکان
 نرور قاصی آمده بهر شمار
 چتر جواهر لبز مغر و شش
 خود بخود این ساز نوازان
 گلشن و گلزار هوائله پیر
 واد و میا باز پیام بهار
 بهتر ماکت باصحاب غزلش
 باد بهار آنچه بگلشن کند
 تنوع زرو با سپهر زلفش
 مرده نور و زلفش رسیده
 تمه و فی و مطرب شیرین
 ناله سترنا و خدای در
 کوکب و زنگوله مرتب شده
 هر طر فی رقص پری پیمان
 رحمت باران ز و رشاموار
 مطرب و سانی همه ز رقص و شش
 طر که ساز نرور رقص آمده
 شاع و شکوفه و رسم و سیم بر
 بهر گل و لاله سلام بهار
 باد بهار است از روغن میوش
 نیز همان و در چمن تن کند
 در گل آمده شش سبارگان
 لشکر گل و در چمن آمد پدید

هر نفسی بت ترا حال نو
 و در چمن مانبو و این لچار
 ستا می جان جام بیانی وید
 مطربش بود هم صف زده
 حورو بری رفیق کنان چمن
 و در چمن مائل خود رو بود
 باغ مرا رگل و خندان بین
 و مبدم امینه و ربن کار شو
 و دولت و نیا یکی کنست
 عیش سرویس این بودای
 از وطن خویش نزاری خبر
 اتمم رها کن سوی موسوم شو
 روز نو و ماه نو و سال نو
 نیم خزان است همیشه بهار
 نه عمل و شیر و لکی می وید
 گرو عروسان چمن و فزوده
 بوست زنده بر مهر و ستار من
 بی وین و کام سگلو بود
 از رخ هر گل رخ جانان بین
 بلبل این گلشن و گلزار شو
 قرب چند اکاش عجب دولت
 روز ربن سوی وطن شوردا
 جنت ازین قشقه ترا کرد
 علم رها کن سوی معلوم شو

شیر نکرد و شکم از اسهال
دوشت بند کس از وصال
باد و باران و توی بادش
جوانی تو
سنگو تو

حرفش که حلویت ز زبان
می پستید است از سیم و
بگذر ازین سنگه آرا و بس
دوشت مرا
ارباب و لیت

خاست ز رویای کلام قدیم
این سخن از آن سخن آمد پدید
از سخن جان سخن تن بیرون
قشر سخن از پی حیوان بود
جهد کن و مغز سخن را بیا
بسیار استی علم البقی
میکنم از بهر تو گوشت سخن

لغمتش از لوح سخن ای حکم
چون سخن بدل در رسید
وقت سخن می شود ای دیوان
مغز سخن مایه جان بود
قشر سخن بخت رای و دوا
در سخن از وصف برگان
محرمان را زنده جانمن

بی عهد از سینه

می جمد از سینه تو ای کجایم
بالتو باد چو بازی کند
از دهن فاخته گو گو کند
از دهن کاوشتر است و خر
مطلع بر حرف زبانی بود
باد رسد گوش ترا و بدم
باد که در لفظ غرور است
باد رسد گوش ترا و نفق
باد چو در حرف سیاه سفید
بید کل میت ز بزم آتما
بر که کند شغل به پر نمودم
گفت ز من ای که بود نام
چه شغل

هر نفسی رقص کنان گرو باد
فارسی و ترکی و تازی کند
وز لب قمری همه هو می کند
می کند این باد صدای و
منظر هر لفظ خیالی بود
باد بر دازد و تو در و غم
باد غلبه بر حرف ای فقیر
نعمه خوشش بخود دانی خبرش
کرد منزل شده این فایزید
نیت و روضه و صم با و تا
بید حقیقت شود صبح و شام
رنگد و محروم و اندر بید غم
شری نهاد و ما را

پیش نهاد پوششی نهفت
میرسد از غیب مرا ای حبیب
تو شش شده حمله مایه
گفت چگونه بود اسای نگار
یا بود این نغمه طنبور ما
نی چمن ماند و لی با چنان
گفت نهاد بو کای جانمن
این بود آن زمزمه سرمد
منع ز ناله و آواز ما
که درین راه لغای رود
تو شش کن بن نقطه ای
تو شش دل از کوس برین

پار و تی سر زین سو و گوشت
مرغی طرفه صدای غریب
هوش مرا میبرد این نغمه
گفت که دریاغ بود بشار
یا بود این ناله زنبور ما
مسئل ندارد چه کایم عیان
این بود او کار سلطان
راه بر شتی و مبتدا بی
مستمع بر نغمه و بر ساز ما
خواجہ شود گره غلامی بود
شبد و شبست کلام خدا
تالک بی شبد تو ما و شود

از آنها کاشی بر آید

از مہا اکاش بر آید صدا
 شبکہ خاموش گردد
 شبکہ کلا مہیت بطیف و قدیم
 شبکہ کلا مہیت بحب سیمتال
 باز آید کہ بقال آوری
 گرچہ آید آید از شدرا
 شبکہ آید آید آید آید
 بر سر آن فتح و ضم صد بود
 شد و آید بر و آید از آن
 شد کہ ہوئے ہوئے ہوئے
 بچہ لہجہ کہ نارستہ پر
 اول ان جن چہ ثانی چہ
 نوع چہ درم چہ تندر

خالی و پر بود از تن جدا
 از مہا اکاش بر آید ہمی
 بہت مرکب زالف و اوہیم
 بہت و روفتح و ضم الکمال
 مسل ندارد چہ سال آوری
 طرحہ کہ ابن حرف ز بحر حاشا
 آن الف و میم مرکب شود
 گاہ سیاب گاہ مشدو بود
 جوشش این خم صفت بی اثر
 یکب تمہیل بود ہشت و دو
 چن چن رویشنی ای لہر
 ثالث آن پنج حرفی ای اثنا
 نعمہ تا قوس رسد و رجلا

یعنی اوستادان قرار دل حاضر کردہ اند (۱) مثل آواز چربا = وقت سماعت اسکے بدل کے بال کھڑے ہو جائے
 (۲) مثل آواز چربا = اس کے بدن میں کانی زور آب محبت کی سنتی پیدا ہوتی ہے۔ (۳) چربا
 چربا = اس کے عشق اور محبت کے نشانی ہیں اور ان کے سرگرم ہوتے ہیں۔

در دور دوری که ای کاش
 در دور دوری که ای کاش
 در دور دوری که ای کاش
 در دور دوری که ای کاش

ششم آن همچو لغاره بران
 بر صفت رخسار الی بود
 بر صفت برق بود متقیم
 هست ازین قسم و وقیم در
 هست حواری بدن باران
 همچو صحرای که وید کوه باز
 جوی لبت تاج سر حواریان
 بهر شناسائی کنج جمال
 کردی و بدین آن صد خوش
 ناشو و از جل عبادت برید
 معرفت حق بود ای حق شناس
 تا نبود معرفت حق خویش
 بهر شناسائی کنج کهر

آله شکر

ششم آن سوره سحر
 بر صفت آن طرفه صحرای بود
 ششم آن تبت صحرای عظیم
 باز شتو از سر اکبر خبر
 ششم اول گوش کنی
 ششم دوم مستمش سمع ساز
 ششم چن مرشد هندوستان
 ششم جهان حق بوند بیمال
 ششم جامی که نبرد است
 جان آدم از پی این فوید
 ششم عبادت نور خود
 ششم حق نذر راه پیش
 ششم معرفت نفس شود راه بر

در دور دوری که ای کاش
 در دور دوری که ای کاش
 در دور دوری که ای کاش
 در دور دوری که ای کاش

هر که شناسد بدن جهان خود
پیکر انسان که مرتب شده
هر چه بود و در بدنت تر
هر چه روان جوهر است آن
باز ز گرمی جو بدن فاش
خانه ناسوت حور و تمام
باز تو مانور سرشته شود
منه سرشته حور و دلتوی جان
پر بود از شهید و شکران تو
گرچه بدن مهره آب و گل است
چون نفس خویش نمودی عیان
گر نه بدی مرغ نفس و نفس
گفت لست را مهر و بیان
هر که بفهمد حقیقت ز جان

ز و درسد بر سر در مان خود
پنج مهابوت مرکب شده
میدد از غصه خالت خبر
میدد از باد تو خوش نشان
منقض تن جمله اکاش شد
خیل ملایک کنده نامقام
جمله قوای تو فرشته بود
ورنه بود و لو یس بلیان
و بود در شسته است بانیان تو
موز و شسته جان شکل است
مرغ نفس میت از و زبان
راه نه بروی سوی جان
مرشد و زانای علوم بیان
خوردن زهر است مور و زان

منقذ

این همه را نور رخ برهم داند
 اول از آن در لطف پاکت
 ماهی جانور آبی ایم
 ماهی بر صفت ماهیان
 هر طریقی نشانه بیان ندیم
 ماهی بود مهر ز صمیم تو دور
 چو نه در ایجا و جهان شد تو
 باز از آن روح برود گشت
 چون رخ بر لبی بناید لقا
 آب شود بر سر آتش را
 با و نه از روح بیا بزم
 سبب هر گنج و حول و روح
 طریقه چو اکاش محکم شود
 گشت چمن و در او نیکو بیان
 صوره کند رحمت باران
 در و سفت آب و مرغ ایم
 بنجر از شرب زلال عیان
 آب جویم و آب اندریم
 لی شود اندر لطف آن بحر نور
 از بها اکاش برودن گشت روح
 رو بند رخ سفر با جاد
 خال شود و همچو ناله محراب
 آتش سوزنده بیا و قیا
 میشود این رود هم محو
 بین بود آن گنج که از روح
 جام و مرا جی و جی و حم شود

بار چو اکاش ناله افرو

باز جو اکاشش بکاشش رفت
جوانشست لعل کای را مجاز
اسم کان باز از ان تشد قات
حرف ز بحر نمود رشت
اسم اعظم صحت تر گن بود
چیت تر گن پرده بم بتو
در لطرت جلد بود بدو
ست و روح و نم که و بدو نور
بر سه صفیه سه جسم ترا
مکمل این بر سه صفت الیز
خدمت ایجا و حور ما نمود
خدمت افغانه مهشور واد
بر سه به بینی بهمان ای امین
روز و شب این بر سه صفت
جوگی ما چون در اتر رشت

صوب پر ویز از وفاش رفت
نم ز مرا تب جو نمودم بکند
بدر تر گشت از ان اسم را
زبان ز بر ناک نمود رشت
حرف اول مخی آن گن بود
از سه صفت باز شام بتو
بر سه صفت پیش تو بدو
تالع این بر سه صفت مرجه هست
این همه ایجا و بقا و فنا
بر هم و بشن باز مهشور نیز
خدمت ایجا به بشن واد واد
تا و در این جمله در شیا واد
آیدن و ماندن و رفتن بین
بر سه گن از بر سه صفت رفت
صفت اکاشش به سه قسم رفت

بنوت و من و جت و بودای نامدار
آن کی در روز محمود است
سوم آن هم شب و هم بر روز
سنت چو کاش این قدیم
عاجز از آن ویده نمنا است
پریم بود و صاحب بر اختیار
پریم که و انامی کل آید ز دست
جزوی از آن جزو هست
این بود آن راه عبور و مرور
چو که با پریم ندیم آید است
چو که با پریم حد انیت آن
سایه آن پریم که چو آید است
سایه آن سایه بهوت آید است
فتح این چو احبام شد

معنی این بر سه کلمه است
و اداری شش شنبه است
و همه جا بر همه عالم حرو و ز
نیت که اوراک شود ای حکیم
عاجری در آن تو اوراک است
چو بود تابع آن بهر کار
چو بود جزوی از آن و رقی
پیش و و چشم تو چو فانی است
این بود آن جان و خوش و طهور
که نرو بر همین که قدیم آید است
پر تو خورشید ز خورشید و آن
اینه روی شهنشاه است
اینه نور رخ جان شد است
کار تر انجام با انجام شد

سنت کاش

شب اکاش ترا درو
از عم اوخته چو اینده شد
گر طبعی رویت جو
گر تو ورین راه روی ای فنی
اول آن جس نفس در ورون
سوم آن پیک صنوبر است
چهارم آن خط تصور بود
پنجم آن بیت یقین تمام
کتاب طراز کنای راز و
دانه جان نازک و روشنی
ارض و شمایم و در خانه
هر که به بیند و در یابی جان
در شب تار یابن رتبا
راز به ارشاد طلب اعتبار

چشم کش چنر روی سرفرو
بهر سه حیم توسته اینده شد
وزره او ساز سرخوش پا
پشته خود ساز مین نش طری
ووم آن خط حواس بر وون
صورت محبوب ز رخ رهنما
تا ز تصور و لتو پر بود
ششم آن محو شدن و تکلام
خرمن دل پر شود از تخم آنی
خورد و تر از ورنه از دل جو
پر بود از کویک و درو آنها
زنده جاوید شود لی کامان
روشن و تابنده ز در صفای
مرشد و انابی علوم کتاب

خیز ز من

از ره جان

تسفر دل کن

سیر ناز کن

دور و ناکن لبوی صاف شو
قاف که او تو کف اول آورده
راست رو و از دل تو راه تو
مرکب این راه بود بران باد
این بدن تو جو غباری بود
بست دین راه گمبانی لبی
خاصه امیری که برادر بگوین
بشنو عجب طواریت برهم
برهم شود با دل تو رو برو
مبشری چو نه گذر آورد
بر دل ساکت چو حضور آورد
اول از آن در لطیفان
اول از آن گوشتار یک

صاف ران لبوی قاف شو
لو تو از بهر شکوک آمده
بست تو هم در قدم راه تو
بران بود بهر تو باد مراد
بر سر این باد سواری بود
تا که از من ره تو و هر کسی
راهنم و دشمن و نیا و دین
دور کن از خویش خیالات و هم
اینست علامات ظهورات او
سوی دل خویش گذر آورد
گویم نور ظهور آورد
چو نه گذر تو ز تن نهان
از سر مو نازک و بار یک

لکاه تصویر کن

گاه تصور کن از سینه ریش
 گاه تصور کن از او مثل دو دو
 گاه کن از بر تو آتش تهنور
 گاه جو باد می که وز زره بود
 گاه به بند جو بود آب صاف
 این همه را نور سج بر هم دان
 نور ریش هر طریقی بخلاف
 بعد ریاضت به نیتی جو گیان
 روشن و خشنده چو دریای در
 خار و خن از پیش نظر دور کن
 روی ریش کنش ید نقاب
 خانه تن نه و ریاد آمد است
 بسته کن آن نه و ریاد ای نفس
 برو و در اسفل تن ایی هما
 دار برو گوشش و دانست

همچو که ششید هوای به پیش
 گاه شود و روشنی خور نمود
 گاه چو گرمی که لب و او نور
 گاه چو برقی که جنده بود
 گاه شود بر تو در شفاف
 گشت چنین از او پیوست عیان
 در نظرت همچو بود آب صاف
 روشنی نور ریش شد عیان
 حوضه تن هست از آن آب
 دیده خود روشن از آن نور کن
 پس بر ریاضت نشو و فتح یاب
 بهر چراغ توفاد آمد است
 از او پیوست تو جوان این طریقی
 بسته کن از پاشنه هر دو پا
 گیر بسایه دوراه نظر

بر سر بنی تهر سبطی گذار
طرفه وین شغل که میرانی است
بهر خین شغل مروی سبب
جول شغل گشت کای را میزد
در اطرم گشت زرد رنگ و دور
ماه منور که هزاران هزار
هر طرفی کوه و بیابان و دشت
معنی این جو که دلم و انمود
این بود آن نور چراغ هنر
گردن خود خم به کار کن
داغ جبین از سر خود واک
طوق نین از گردن خود واک
چشمه پیر نور ترا رو برو
گرستی موی خ از دیده زود
این بود آن نور چراغ هنر

خضر و نضر بلب خویش دارد
بتن این خطر جایی است
از بی این مرشد و نا طلب
نمزمراقب چون نمودم بلند
ایر سپیدی که روز و کرد
مشتی و تهره بسی بی شمار
روشن از آن نور جو خوشد
روشنی نور مه و یو بود
روشنی و بده اهل بهر
از کجایان رشته زارین
چشم سوتم و بده بدل برکت
غسل کن از رو و لک پیکار
چند روی بهر تنان کو بهر
از رخ خود ریش ریش چه بود
روشنی و بده اهل بهر

کرم و تهره پیکار

سویم و مسمو چه نیاز است و نیاز
عاشق معشوق سویم رو برو
نوش کن این باوه نورو گوار
روزالت همه شنیده
حیف که از دل بردن نوش
خیر فاسح منو بفرار
برسم بود و رنده پنهان و پر
برسم بود بحر زلال قدیم
برسم چو روغن بود اندر بین
برسم که آن هستی در جهان
خورد و تر از جله خور و صغیر
برسم بایا رتن بر ریابو
خمسه حواس تو از بحر جان
پنج عناصر همه گرد آب شد

او منم و من ویم ای عشق باز
نقش میگذر بن ^{نقش}
گوش کن این نغمه ناز و نیاز
حسن نما سای رخس و سر
و عده آن روز و راموش
برو و جهان پر بود از حسن یار
برسم بود قندم و ریای در
عشق و دوست چو دریم
برسم بود همچو نهک و جبین
بیج کلان نیست کدن تر از آن
صل نزار و جو صغیر و کبر
پنج حس این جو یا بود یا نبود
سوی تو چون جو یا جواهر روان
پردن کان نقش چو بر آب است

هر که از آن چشمه بشوید بدن
پیش بیا چند روی و در دور
نور لبه قسم عیان آمده
سبب همی در اطراف جان
هم بدرون هم بیرون ای فتور
سوی درون پیر من تیر و نور
در دل تو طوره که جای بود
بر در آن شعله نور جمال
این بود آن نور لطیف
آن پورشی که لطر نام اوست
ناظر و منظور زعم و در نیت
ناظر و منظور که آتمای تست
روشنی نور رخ آتما

پاک شود از اثر ما و من
بست بر یقین بر هم بدان عین نور
نور خور و آتش و در آن آتوم
جلوه کنان روشنی نور پران
بر هم بود جمله چو دریای نور
غنی دل و در چمن سینه جو
قدر زینت فضا بود
بر صفت شمع صنوبر سال
از همه خور و آتای خور و تر
جمله آفاق که در کام او
کیست که مستغرق و منظور نیست
گلشن جاوید نمائی نیست
پر بود عالم ارض و سما

با که در آن تو یقین دار بود

هر که در آن لُفن در شود
 بهشتی پُرده نورانیان
 هر که جن و انداز راه دور
 در ترثی او شود از عینِ توان
 معنی کت این بود ای شیخ
 خواه تو حولی شو خواهی سناگر

نبیوتها

بیا آیتها

ستر زین شود و نمسکار کرد
 گفت کای بیتو نداریم ز
 گفت که پر بر هم یگانه بود
 زین ندارد چه نمایم برنگ
 باز پر بر هم ز یک شکل است
 گر نبود و پره معنی ترا
 جبه از آن خاک پر انوار کرد
 معنی پر بر هم ابر بر هم چیست
 بی پرد و ماور و خانه بود
 جای ندارد چه فرنگ و رنگ
 آن معنی ای از حق مقرر است
 صورت من باز تصور نما

۸۸

مبذربان سر سراقب برز
هر چه خوری هر چه نوشی تمام
نیز عبادت و ریاضات و غیر
ناله ترا از همه سوری من
صورت خود ساز نمای این
صورت من ساز با بعد ازین
تک را کن سوی برنگ شو
در دو وصف چو که بهم یارانت
چند بگویم که ترا فهم یابیت
بگذر ازین بر دو سوی اصل آن
بگذر ازین تنش جهت چهار سو
گفت کای مرشد مشعل کش
و دیده من بر رخ من نیست باز
حیرت ازین نکته کند مبرور

صورت شد بنظر آورند
هر چه دهی هر چه بپوشی مدام
حکمه بن بهر من ای سینه ریش
صوه کند ای صه و بوی من
صورت من در همه صورت من
صورت خود در لطر خود بین
صاف حوائثه بی رنگ شو
در چمن این تهر و گل و فگارنت
در دو وصف غیر رخ بر نمیش
بجز را کرده بچو وصل آن
روی ترا نیست ترار و بر و
شکل این نکته بمن حل نما
چبیت و برین مصلحت کار ساز
بر رخ خود نیست کسی را بفر

گفت ای سینه

گفت ازین نکته من جستجو
 دیدن آفاق چو دستور کرد
 بگذر ازین صورت منی ازین
 گر تو به بینی رخ زیبای خویش
 + گر تو به بینی رخ خود نی بجای
 محو صفات مردم تشبیه اند
 موش فراموش بوسه داده اند
 هر که مساوی لطر انداخته
 صاف که در قید و سجده اند
 درو که از صاف نمودار
 صاف می اندازی ها ها
 گر تو کنی دیو حقیقت
 از همه اکاش برین تر شه
 منتهی بر منت به همت او
 تشبیه او منت ک جهان

+ در دو جهان نیت کسی غیر او
 روی تو از جنم نوسنور کرد
 در لطر خود لطر خود به بین
 طوق صفت صدق می جای تو
 خنده زبی بر هر اقیاب
 محو بذات مردم تیره اند
 نور را کرده بطلمت و زیند
 احوالی خویش جدا ساختند
 آب در صورت سجده اند
 صاف که از دروید بر شد
 اندازی درو و درو بیلا
 صورت او همت کانیات
 در همه پائال فرو تر شده
 بر سر هر وقت بود ویت او
 این همه ده قاف به استخوان

جبهه او این فلک پیداست
حکمه این گوش همه گوش است
آنکه درونی دل تو حاضر است
آنکه کند از لب تو گفتگو
خود مرده و خود مرده بر ایوان
ستامع و بیننده و پوینده است
بر که چمن و بو بر استیدگان
بر که چمن و بو بر استیدگان
چسبست پرستیدن او ای این
در ره او روغن و شکر توتون
روغن و شکر به فقیران برده
بر که بلب خط کند و یو یاد
بر که بلب خط کند فکر او
در جبهه اش بهر ملک باید برادر

دستهایش دست همه است
از زمین بجهت همه گوش است
در ره چشم تو همان ناظر است
بی تنو و از ره گوش تو او
لایست و ملوشت بولیک است
ماطی و جوینده و پوینده است
راستش نیکو صیقل حوکان
گوی ز میدان حقیقت ربود
در همه حاضر و ناظر بهین
چشم دل از نور رخ او خور
وام چمن از پی جهان بین
طرفه که صحرای کا و بخیر است
یا بهمه روز کند نور او
مکت شود باز گردد و فرار

دو که در این وطن

دیو که آن هر طرفی روی اوست
سایر و وایر ملایس عیون
فاور افقا و بقا او بود
کز چمن و یو تو پوجا کنی
نور خدا رحمت باران شود
تو و قوت بدن این نان
جور نشست گفت کاوشا و دین
مرشد ما کرد و جوارشاد ما
تیر که هستی ما و دور کرد
باز بر پشید بدو کای امیر
کز چمن و یو پشش رواست
جور نشست گفت کای امیر
جور نشست گفت که جو آقا
صاف شود شسته سوده بین

برم و بشن مظهر نیروی اوست
در همه احصام فرمود و اصول
قابل پوجا و ثنا او بود
پیش نهاد و و بشن جانی
باغ و زراعت مرستان شود
مایه الفاس بود جان است
گفت نهاد و بوین ایچمن
مسس مرا کرد و به نه میا
طلعت با حلقه نور کرد
گفت کای مرشد و زان او
باز بر پشیدن صورت چرا
پیشتر آن دور ز منی شد
انکه جدا نیست ز برم آقا
وین آن وین بخر بخرین

بزرگواران فقیران میند
رحمت او ضامن امید شد
ذرات ترا کارها و یونیت
تغیث ما پرده دیدار شد
در چرخ از عوالت برسد باز
وین پرکاشن شرویت نور
گاه چرا در لطر عارفان
گفت گاهی تا لک هوشیار سر
معرفت عقل جو کامل شود
پند من چشم کس گوشت را
آن بی با صورت بی صورت
ثابت بی شکل جو کاشن او
بر هم همان نور و همان ادب
روشنی شمس حقیقت

ویده شود حق حق ای هوشیار
وین نور شد نور شد
چیت که او از همه روشن شد
پرده مانعیت اهلار شد
گفت کای مرشد و انای راز
سر مد و پند است چه نزدیک دور
محیی و مشور شود در زمان
از سیر این گفت و شنود رگد
خود بخود این شکل تو حل شود
بر هم دو قسم آمده از هر چهار
و از گری نایب و بصورت
ایمنه بر تو پرکاشن او شد
منی آن برتبی در حجاب
چشم کش جانب نور شد

سکندر ادیب

کج نظر او برده خود کج ساز
 کور شود و دیده شمس مجاز
 وز ره جان ای همه مستی بین
 مشتری و زهره پرستی بین
 قول مرا گوش تو آمدن
 منی این از او پیش لب جوان
 گفت مرا مرشد ناویده بین
 گر تو به بینی سویی بینی به بین
 لغمت ای ناظر نفس برون
 از تو برون نب برون و درون
 کج نظر او بنده دل بجوی
 تا بود آن ناظر دل رو برو
 ناظر و منظور زم و دور نیست
 بینی بد شکل تو منظور نیست
 رسم برو قسم عیان آید
 صورت و بی صورت از آن آید
 نوزده از محفل است و در نظر
 آب همه نوزده بود آب شور
 جستم لبی با بشاد و آتایی
 نوزده لبی با بشاد و آتایی
 گره لبی است سوال و جواب
 جستم جو نوزده بود اکاش آتایی
 چون بیوفت اکاش بود و نابور
 هم بر همون هم به برون ای تیر
 نوزده اگر نقل مکان آرد
 نیست که اکاش بجای رفته

کوزه اگر باره خسته شود
 همچون احوال ز آتما به بین
 روشنی علم بود و علم جان
 فرق من اکاش بهوت ایوان
 کی رود از نور تو این رها
 و نه شتر زین
 گفت یار حق که
 و بدو حارح لبوی زر نگاه
 بر که زخم خنجر و نیزه تیر
 گفت ارشن بن بدن بداد
 صورت و معنی ز زمان دور
 هیکل اگر فانی و خسته شود
 گریه جویت مرور آوری
 عمره و کسبت حواس ترا

نسبت به کاش شکسته شود
 ضایع و بجا نشود ای این
 فرق باکاش بهوت این بران
 این بی درنا و در ناتوان
 است تصرف کند از تن جدا
 بر زم و نمود
 زن مع زود
 گفت همه خویش من اندر آسپا
 از که کنم خرقه هستی بدر
 جمله بود و هم تو ای بیخبر
 ویرد خود روشن از بدن نور
 روح نمیرد نه شکسته شود
 عمره خود جمله که دور آوری
 راهرن و راه شناس ترا

گاه خود از آتش
 آید آید

جوب بود آنکه بدو ناک را
در ره جوب بر که بود مستقیم
جیت بنیاس که کند ترک
لف با و امانت بند و بنال
خواهش دنیا نشد از دل برد
خوردن و دیرن چو خوردن
آتش مایانه پر کشیده
دوئی برم این بود ای مرثی
کر نه ز دل و سوسه برون می
نیت که عربانی بن آوری
لفظ نوتانی چه بود ای هما
نام این گو بود اندر ورق
حاکم صفت فرس قدم میشود
در شرح

هر دو یکی و اندوستان زود را
عین برم میشود او ای حکیم
زود زود از سر این سید
در صفت ترک کلای دستان
جیت ز عربانی ای وح درون
ازین خود خرقه کشیدن چه شود
آتش سرگین چه پند بپزیده
لته فرو برده رفیع
جیت ازین مالش جاکستری
بلکه ز جان دین خود بلدری
مستی آن هست این خدا
باز که ثمالی بود آن نام حق
و بیدم از خویش غم می شود
دل میفرماید

گشت دل
صورت آن
دل که پرکاشی است ز حیوان
ولکه بود هیچ ندارد وجود
نطق ندارد و همه بسیار گوشت
هر فردی عالم دیگر رود
دل محل رحمت بزرگوار است
دل که از آن صورت آن نذر
مر نظر تو فکونی کند
وصف بی و طلب جان بود
ولکه بود عضو پیش بدن
ولکه بود آینه آتما
در همه جابجاء چون می خط

که جز نام نیست
صورت آن نیست
گشته جدا لایب جدا نیست آن
لایب نماید بخود آن و شهود
پای ندارد و همه بسیار پوست
هر نفس زنگ دگرگون بود
چشمه بنور نورانی است
سیر و رونی و برونی کند
وصف و رطل و فانی کند
وصف و رطل و نان بود
عرض کنم میشنوی ای اهل فن
هست و راکاش صورت جدا
واسع و پر نور چو ریا لایط

ماه پس در دست خود

ماه مہین وارستون بود
 موضع ان بہت تندرست
 یافت جوان نورورون
 چون بسوی راست زن آہو
 وادراودش حرفی بہام
 لقمش ای بابو مرا خابت
 آن ولسو تخم مردور بود
 اندرتو جملہ خزان است
 نیت دل ای صوفی سبہ
 نیت ہن صوفی عارفان
 حجرہ دل سکن بارین است
 دل سوی اورا منہوی کند
 اول از ان دل سون بود
 در وسط سبہ صنوبر مثال
 شد زخالت بکلی سرخون
 گون خورالہوی چہ نمود
 در وسط سبہ پچہ دل مدیم
 این دلمن چون دل تو تانت
 این دلمن بحر متور بود
 این دلمن ہمیشہ بہار
 تاف و دماغت محل دل بردار
 بلکہ لہی جا بود اسجاں جان
 در دل نیو فر تو کاین است
 ہر نفسی نو قلمونی کند

صورت دل چون بود ای راه	را مجد از جوگ رسیدن
هست ورا کاش بصورت جدا	جوگ بفرمود کای ذریا
هست حواس تو عیان و نهان	صورت دل در بدن اورا گ
صورت دل تو خشن از نار باد	صورت دل هست حرکت باد
بمحو بود صورت دل ای این	رضن آلت به فر از زمین
صورت آن سخی شک آلوده	چون دل پیرای برنگ آلوده
نیت خود دل را بهر ارجمند	باز گفت کای را مجد
هر نفسی در ره حق کن عیان	ساز جد از همه کار جهان
بلکه مین عین برم آفتاب	اندل کامل که محل دعاست
هر چه کند خوف قدرت	خواهش او گرچه به قدرت
دل متصرف شود ای اهل فن	هم برون هم بیرون بدن
هست درون و نشو و نهان	خود تر از دانه جو آتما
یا بمسل روزن تو زن بود	خود تر از ورنه از زن بود

دانه دل بهر دونه

هست بسی گنج یویرا نهیا	وانه دل هست چو روانها
این بود آن مجمع نور بصیر	ویده دل این بود ای راهبر
تالک کشت بد زول تو گره	ویده خود بر سران ویده نه
شاج کند چهره زرد و جهان	بر سر ستون چو نهایی شان
گلشن جاوید تماشا شود	روزن ستون چو تراوا شود
از ره حورشید سویی بر همه	این بود آن روزن راه سول
که و بجای یزل تو چو خور	روزن ستون که از آن برین
طالب این دانه ازین نه	و اقف این روزن ستون نه
دانه جان ویده دل گفته اند	چو که در عقل جان سفینه اند
این بود آن مجمع نور بصیر	ویده دل این بود ای راهبر
روشن و نابنده چو در یتم	دانه جان و رول تو نشنیم
بوی ز سدر آن حقیقت برد	رخت خرد که با سما سپرد
ناظر آن ناظر موی بود	حضر آن رزمه روی بود
جمله بود نام دل ای بر نوح	قلب ستر و عقل و حنج نفس و روح

فصل که گونزه بود ای نگار
تسیرت آن لغت شد بی راز
عقل که دانده اشیا بود
از بی آن گشت خفی نام او
نفس که بت شکن آید و بت
روح جو خوش بد که مانده
ولکه گهی با ده گهی جام شد
بسن یقین شمس نوشت اما
بر که کند سعل باین افاب
از ره خورشید جو گری شود
بگذر از من شمس بخاری لعن
+ نور و ناکرده زالش مسور
گرچه عیب لک زیرها بود

گاه سوی باو گهی سوی نار
کس نشاند بحر ز عارفان
اصل خود از قریع شمایا
کس نرسیده است با بنام او
هر نفسی بر صفت دیگر است
زنده عم و زنده نماینده
از صف مختلف این نام شد
راه نماینده هر دو سرا
از رخ فرو و من کشاید تعاب
رقص کند پیش طریقه ملک
ویده گشت شمس حقیقت
چشم خود از نور رخ خود فروز
بمید و آن یوسف زیبا بود

عشق و محبت

چون رخ برلی بکشد نقاب
آب شود باز و رانش را
باد شود محو در اکاش نیز
جمله فنا در صبا برلی اوست
مبتدا و منتها ی نو اکاش شد
هر چه بی بینی همه مالا ولست
باز که اکاش شود عرفانست
میشود و هم نشود ای غلام
فکر با تاز سدا یخیز
و دین آگاه همه ناو بدن است
را همه از جوک به برسد را
گفت مردوت بود آن شود
منفی شکیب که آن عاری است
گفت بهار نشیبه کامل عیار

خاک شود همچو نمک محو آب
افش شود زنده بیاد فنا
درها اکاش فروز العز
غیرها اکاش که از وی است
هر چه نهان بود همه فاش شد
عام اجسام ز اکاش لیست
باز شود محو بدریا حباب
غبت حر اکاش که ماندم
لب بود عین همه فکر نیز
طرفه که آن عین همه دیدن است
نام از نیست چه این بهانه
از بی فهمیدن مقصود نیست
حسرت دل زلی بسیاری است
چون است مرشد و نمای کار

هر که بفهمد حقیقت جهان
هر که شناسد بعضی جان
سایه جان مایه نفاس است
فکر کسی کن که صوابی و دهر
هر نفسی ساز سالیش روان
جمله و تنو است فراموش کن
باز چون ز کس به تن دیده باش
هر که رود و بخیزد جان خویش
از ره جان جانب جان راه
روز و شب از اهل خود نشانی
گریه بر هم روی ای فقیر
دوره خورشید جدا است هر
هر که می بت براه کلان
از ره یار و می میر نه

خزون زمر است تو از آن
زود رسد بر سر و پاهای
پایه و بالایی تو در پایش است
تو رستی کن که جوابی و دهر
یانش سر پاهای حوسوسن زبان
همچو هدف حمد بدین گوش کن
سپهر نظر به دست ندیده باش
ره نبرد جانب جانان خویش
آن نه در است نه آن گوشت
مصرف نفس می پیش کن
بخت دوره خور و دکلان
ذاکر و مذکور و ذکر المیز
ذاکر و مذکور و ذکر الجوان
در طلب او قدیمی میزنه

چند چو دیوانه روی کو بگو
نیک ترانی توره جان خوش
در ره پر بریم دوتی کاشت
از سه برش نیز خبر در شو
هم بدرون هم بدرون پس
غیر سه اما نبود در جهان
بیت سه چشم تو سه علم یقین
چون احوال آید به خوش
راست بین چشم تراور
اگر بود مردک مردک
دیدن آفاق زخورشید ما
روشنی نور رخ انبیا
که در آن نور یقین در شود

راه کدام است و کجا باز شو
چون گداری جانب جان خوش
دار و مدور بحر یار نیت
خواب من خطه بیدار شو
غیر سه کس نیت کسی خوش
تن بود و جان بود و جان
چشم تو بهر و حال آید
هم لطر و ماطر و نطر و کتب
زیر زمین باشد فوق فلک
دیدن حورشید ز نور خدا
پر بود آن گوشه ارض و سما
همچو مهر و مهر منور شود

از در و دل تا جرم جان جان
بدر ازین پرده نور و نور
حاضر جان از همه ادبی بود
مخزن جان تو زبان است
سبب می طالب و هم و غرور
تا کنی جانب پر تو گذر
نیز به نزد ملک فقرین میزند
راست چه هندو مسلمان بود
نیت که جانان بود او جان
غیر و توانست جدا ای فقیر
نیت بجز خوف نفس راه
دو تنی گرم است عیان
پارچه نور مرز است پران

سبب می پرده نور انان
تاده ترا زونی نماید حضور
ناظر او ناظر محلی بود
پس یقین جان تو همان است
پر تو حورشید ز خورشید دور
بر رخ حورشید نیفتد نظر
و دیده شود رب بر ای
و دیده جان و بدن همان بود
نیت که گدیم بود از نان جدا
این بود آن آن بود این باوگر
هست برین تویم و همسوار
دو تنی گرم است اشارت پران
پاره نصیب است پران

لعل خورشید
دو تنی

گفت نحر زان نزار و ز ناز
بران کند خاف و درون
پردن کند و در همه رها کرد
بران بخت به سحر جان
پردن که نقدی بخت بود
سر لغتی سرخ صدور آورد
جه زنه رده خود ای و لشی
خو رو ن کر با من حطر آورد
دو تن گرم است موادی تو
طو تن در گرو جان و لک
جان بزرگ است مها آقا
طرفه در خمتی همه نایب

میگذرد از ره بار یک و تن
پردن بود جانب جان بخت
دزدن هر موی کند سر بدر
میگذرد از همه زبانی جان
گلشن صحن صحن وین بود
چک کتافان تو دور آورد
لته کر با من و درون بکشی
سینه خراش در دره
بال کند جلد عصای تو
نخار کن ز رو و لک نایب
دزد شمرس پر شده ارض و سما
رسته ز هر حشمت اعیان

۱. د اوزنگه نکت نگیرد
 ۲. هر طر فی سایه شاخ میاید
 ۳. شاخ وی از جمله فلک است
 ۴. شاخ و ثمر برود و دور و دور
 ۵. شاخ و ورق جمله چو میوه
 ۶. مرغ زرین لکله کرور و کرور
 ۷. بر سر شاخ نموده تمام
 ۸. نغمه طنبور و تی و ارغنون
 ۹. مرغ زرین هر طر فی حد ندارد
 ۱۰. بر سبزه فی تپه شاخ میاید
 ۱۱. میسوزد از شاخ و ثمر سمناء
 ۱۲. بر دو جهان در نظر میوشاید

۱. هر ورق و دفتر هر چارید
 ۲. هیچ وی از روی زمین زینتر
 ۳. روشن و تابنده چو شمس و قمر
 ۴. هر لحاف همه میوه شده
 ۵. گشت چو پرورنده و ران شاخ
 ۶. جمله مشغولی چیست را مرام
 ۷. برابط و وف میسوزد از بی پرو
 ۸. به سجود ملج کرد سحر و رطار
 ۹. هر ورق نشسته بر چارید
 ۱۰. جمله مقامات سرود و سماع
 ۱۱. پر بود از میوه آن شافار

میوه آن شیوه آبجیات
 میوه آن بر نفسی و رنگو
 بر نفسی ناز بهار آورو
 گلن جان و رچمن دل بین
 طرفه بهاری همه گلهای تور
 چنه پرستی سحر صر صری
 خیز زمین چه کنی اختیار
 بی برو بر طله نرا نفس شوم
 نخس و رختی همه پر خار خار
 خار بن از بیج بر او تمام
 طرفه که بیروز
 جمع شدند از

خوردن آن نیت بودن از بی
 میرو و از عارف و ریاضو
 بر نفسی سبب و انار آورو
 نور بهارش همه باطن بین
 بوی خوش و شادی غش و سرور
 این بود از بهر رشتش گری
 این بود آن شمع همیشه بهار
 بهر غر سوی و رخت فقوم
 میوه آن تخ تر از زمر مار
 ساز بران گلن عالی مقام
 همه جنیان
 پی تحقیق آن

در نظار

سرسه بنمسکار فرو برده اند	بس به یقین پیش بر جا بشید
چیت بو معرفت اتمام	باز بلفتنه کای رهینا
هست بدرون یا به برون	مانه نرا نسیم ستر اپای او
ارصفت جان جان خاموشی کرد	مرش را گاه چون نسیم
واقف جان کی شوند ای دیو	با دل خود و لغت کان مریو
دن بدن نشسته به جان	نفت کای قوم بریان است
لایق هر قوم جویابی بود	و زحر بر مار و دلی بود
غیر نون نیت عسل بیان	و لطف قوم چنین چنان
ما و منی از پی این اند	این بن از ماه منی است
میرود اندر رحم از راه قبل	قطره بگل است که از راه دل
مانه از دن طره شود آن چند	بر درش ز رخ چون مرشد
باز شود وقت و لاوت بدوش	با همه انواع کسافات خوش

نورانی در آرد

خوف تن چه سرور آورد
خوف جان طلب ای سینه
ز آمدن و رفتن دم و دمدم
در نفس جگر و جوش و طوق
می رود این دم رسته جانور
کار جهان جگر فراوش کن
این بود آن ذکر لطیف دم

بندت من
کاف بمرت

طعام رگ امیز جو ریح و دم
با دم کشته لعل بدل
نوش ازین ماده و دمدم
چشم خود ازین گهرت نوش

بل یکی محروم شود از درد
ز و رستی جانب جانان خوشتر
منس منس میشود از روی هم
جگر ملک کنه ای عیور
خفته و بیدار که فی اختیار
نوی دم خویش می و شکن
رام کنه خود و محو دین را و رام

فاصله است
همه بپارتن

خیزند آتش را بی مدام
بر لعل شوش ز آب زلال
نیت ازین ماده هم میسوم
و میدم آن ماده و حدت شتر

روشن زردن لاله دل جان خجسته
 گریستن از آفت ز من بشنوی
 در طل صوری است اطل معنوی
 وقت سحرگاه جو گرد و پر
 طبع خجسته بسته کند دیده
 روز بجز نیر حجاب نظر
 شام و صبح طبع بخت طبع
 تا نخواهد آن در نه آینه پدید
 سبک بخت بدین ای خبر
 کز ت و صفت همه بیکان خجسته
 لکه شود صوره آن طل پر
 خسته کند دیده نادیده
 شمس کند تفرقه ز نور صبر
 از ره صفت و طبع عابد لقب
 نیست که بخواهد بجز ای خبر
 و زنه شب شارح چوب و تر

این کتاب دوم به نام
 ۴۴۴ ۱۹۵۲
 ۴۴۴

در باین من پور حکمر که دیوای او طی نراست و اناست چو
 که دیوای او مهار و در با حتما رو در ایست یک حکری و
 که بدون از شط حکرت است شطه دل نام دل نیو فری ستر است
 که بدرازی ده انگشت او و مکه لحه سر بیاین کرده من نام و نوتاه
 بود نام شتی همراه گرفته سراج مجاشه حاجیت روش او
 در حکمره مندرج است
 روزا بکه
 مقرر اند

نگین شانه
انومری ی

جلف

اجپا کامری خدص لفته جو شیران ای بهت کبول تشکب رنه
عبادت از امور نشد تسفاری لثان ارکان صوبه کر میشو شمار لغت
که بهمن حیات حیوانات و در روز بیک و در شنبه بار میماند
شش نفس برون است و در یک کر شصت کر شصت و در بهمن طریقی
شمارست و بهر دو سه یلا بر است لفته برون مرید هم میگوید لفته
و رون میرود (شو) بهمن منتر میشو حیوانات و دم شول مولادار چکر
که بر گوشتان که مقود نام ولله و مولود شان چکر برکتشان است
من پورک چکر برنا و انا بهت چکر برون و شره چکر بر حقوم و ان چکر

بیل ۴ باره

یمنی بنای کل منزله و بهر از همه جزو در همه برگزیده و بنموده بریا بنی از چهار
 که جاگرت بن و سوسفت و نرباشه کبیس حسن بروف بمجه ها کالی شک
 یک رنده کل بمجموعه ما آرای گامیری نموسونم جو ااما با یوم ااما
 بنام همان گور نام یم ااما بهر جاف اچا بنیا و بنا رستم و در حال
 لنده جبر سارو به که برکت است لشر دینا با همه لشری شک جو لشری
 امرت برکت بلور با سارو تارکا - مارکای اول و اکا برکت

مارکای هم و اکا برکت مارکای سوم و ایکا برکت ماه نام
 مارکای چهارم و ایکا برکت شش فانه مارکای پنجم و ایکا برکت شش کل بنیوم
 مارکای ششم و ایکا برکت شش مارکای هفتم و ایکا برکت شش
 مارکای هشتم و برکت شش شش مارکای نهم و ایکا برکت شش
 مارکای دهم و ایکا برکت شش مارکای یازدهم و ایکا برکت شش
 مارکای یازدهم و ایکا برکت شش مارکای بیستم و ایکا برکت شش
 مارکای بیستم و ایکا برکت شش مارکای سی و یکم و ایکا برکت شش
 مارکای سی و یکم و ایکا برکت شش مارکای سی و دوم و ایکا برکت شش

ایا و در علم

احوال تبار و تبار مسکن الله که خاکست بجای قسقه ام نه هم که اکابر
 بجای مکر نه هم که باد است بجای دوقف و رم که آتش است
 بجای چراغ و نه است بجای توید اسم الله محیط کل بجای سواد رم
 در باین من بیک حکروان است حکم من نام و نه بینه دل با بصل نه
 شکست بر بصر متب رگه که بیج او بد در رده او و نه
 بجای سر پاین بر بصر بکش و پیش است و نه من نام و نه
 باده آن نشینه و ون ورم و حس به بینه برگ ورم که بلف است
 که باین مشرق و جنوب است و نه من بر او می بجهب
 به بینه برگ ورم که بصر طرف است و نه باده او و نه
 خشم و لکن مر لکه برگ ورم که بصر طرف است و نه باده او و نه
 و نه باده آن است و نه من بجهب زن و نه و نه باده او و نه
 و نه بجهم که بصر کل بقیل است و نه باده او و نه
 خوشوف و نه باده است و نه بصر طرف و نه و نه باده او و نه

در چهار روز چهار جزیره را بمان که بکنی انداخته چه میکنند و دوم یک
 میدان رفاه میرند و سوم تیر زنی چهارم پاشن لودن برین با چهار با تو کا
 مار کا اول و کار برین بدل مار کای دوم و شکار برین علم بر
 مار کای سوم و شش کار برین مار کای چهارم و شکار برین مار
 و چهار برین است هر صدها این نام مان شش روز و چهار ستم
 لم و ده لرح صدر - در مانین آن حکم و عمر ندر حکم بر همه در مانین
 در میان پاشن کاله روف است رگس است و مانین سل غنچه در غ
 ادم چشم کاوش و مار برین و درون ا طاقش دم هماغه چهار
 پنی قرار در لرح صدر در میان دل منور که حکم و در کت برین کاه
 برین لرح صدر و کاه در شرف است رگس ضد بر کاه و کاه و کاه با م مار کا
 مار کای اول و کاه رگس است و کاه مار کای دوم و کاه رگس است
 در میان هر وجه و روه حر و لرح صدر بنام همان کاه و کاه و کاه
 نیاز و مدار میکنند - لم و ده لرح صدر - مانین کاه و کاه و کاه

در وسط صواب و شکر و در هر حرکت کند لکن نمی کند
 سر ما الکا رینه لب بقل مارت و نیم پیچ سر ما لب خوش کند
 بینه اکما سست جو کیشتران مل بر انایام او بحر کب
 بخار دن سر دل را با من انداخته با ندر و ن میبند

मिः पञ्च सुधः उर्रे वच सुकम गतु म
 क म ग च र म क

उय भूम मव पाम थानि थवु उथकु
 म म क ए ० क रु

वाक थु रिद्ध मद्ध वा मेरु भनः
 म उ म म म न प

वृद्धिः सुदक्षः धृतिः धर्मः ह्यन विह
 रु उ क म य ३

कला भावा सुखविह संसु भगविव मक्तिः
 न व म म म रु

उडिवलमन्त्र

و

اوم نمونار اینه

سجرات بدرگاه انبر و چون بجا آورده به
پرواخته برافتنی که فرو میرود و بیدار رود
(شوا) پدید شود که انداخته است ^{بطل الله} ^{بطل الله}
تعبیر کرده اند و در آن منتهی و کما احصا منتهی
از انهم به خود مشغول شود و طریق مشغول ان
در باید که دریای حقیقت در چشمه وجود و خوش اند
طریق شناخت (شوا) یعنی عناصر که همراه اوم

اووم

مکاف

در تهر آنکه در این جا جاری میشود در یافت تحول منجر تحول مستطاب
نمیک و بدروزگار و یا پس انفاس نشیت که
بما به نیکوین را اید (پیکلا) شکست (سه نبض نزرگ اند
نمی در بره پنی طرف راست و چپ دم جاری میشود
از (پیکلا) طرف راست و راست جانرب و
نمی شکست در میان هر دو ورگ که جایی نش و پوتا و
در میانی اما است و در میان پیکلا مقام است
در میان اید اما مقام مهتاب است باید که وقت
شروع شدن دم و اخیر شدن دم و در آمد
بر آمد چپ راست را خیال دارد و در باید
و زناست را معلوم نماید تهر و چمر را در یافت کند

الی لاری

۱۰۴

برای کارهای بهتر مهتاب است و برای کارهای چر
اقاب خالق است از روزیکه پانزده روز پیش
شروع شود عمل اقباب است از روزیکه ششگانه پانزده
شروع شود عمل مهتاب است روز سه شنبه و یکشنبه و شنبه
عمل اقباب است روز دوشنبه و جمعه و پنجشنبه و چهارشنبه
قمار کرده در دل نمک کند اگر اینهمه خبرها موافق باشد
کار درست شود و اگر زبر عقیب یا جانب راست باشد
و در راست عمل اقباب است جاری باشد یعنی در دوم
موافق باشد کار درست شود و اگر در راست جاری باشد
در طریح سوال کند و در خبرهای منفی باشد
کارا درست نشود و در انجام نماید و اگر در چپ جاری باشد

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

در تندی
چون در تندی
چون در تندی
چون در تندی

نمی

دردور

جانب راست سوال کند لکن زت و یوم و حرف
مطالب موافق افتد کار تمام شود و اگر دم چ باشد
جانب چپ سوال کند و دیگر حرف های صدر موافق باشد
همان حکم است و باید که حروف مطالب را شمار کند
شمرع آن نیست که سائل آمده بر قدر سخن نیک و بد اول
از زبان خود بر آورد و پیش عامل اظهار کند آنگاه حروف
شمار باید کرد و طبق و حذف را معلوم نماید اگر طبق باشد
بافتاب شمار موافق و آنرا و اگر حذف باشد با ما می باشد
مطابق افتد شناخت لکن اینست که گرنه و میگوید پنج
و علاوه بر چهار لکن با افتاب موافق اند و این
مستثنی و گناه و این چهار و و سوا و می باشد
عطار و

ما شکسته لای

در بند
پون
چهارم
انرا
وزنک
برمی
مقدار
شماره
جاری
زنک
چپ

در بندی اکاش ت گویند دویم عنصر باد که انرا
پون ت گویند سوم عنصر آتش که انرا آگن ت گویند
چهارم عنصر آب که انرا زل ت گویند پنجم عنصر خاک
انرا پری ت گویند پری ت مقابل جاری میشود
وزنک در مقدار و بارده انکست همراه دم بر دین
برمی آید و آگن ت بطرف بالا روان میشود و زنک سر
مقدار چهار انگشت و آت ت بطرف پایین زنک سفید مقدار
شماره انگشت و باد ت کج رفتار زنک سبز انگشت
جاری میشود و اگر از هر دو پره بینی دم بر دین برمی آید
زنک سیاه اکاش از هر دو طرف مهربان باشد و دوم
چپ آت ت یا پری ت جاری باشد کار آسان

تمام در

مقام در رست شود و اگر بوقت جاری بودن آتش
و اکاشش و باد و کسی سوال کند کارنا در رست گردد
جل و پرتوی برای کارنای تهر یعنی دیر یا خولست
والله و باد برای کارنای چهر یعنی شتاب و روم را
بهر است اگر سائل جانب چپ نشسته برای صی بیمار
سوال کند عنقریب در روم جاری باشد از بیمار
شفایا بد هرگز نمیرد و اگر احوال بیمار جانب چپ نشسته
بگوید و مرا رست جاری باشد بیمار را خوف
مرگ است و از روم که جاری باشد آمده از طرف روم
بند نشسته سوال کند و رخت بیمار را بوی از طرف روم
که نید باشد آمده لطرف و روم جاری نشسته سوال کند

چهار را از پنج چیز خنجره نباشد بر ووی صحت باید
 از طرف دم بند آمده بطرف دم جاری نشسته
 سوال کند با تمام رسید و میگویند و اگر از طرف
 دم جاری آمده بطرف بند نشسته سوال کند همه کار
 با تمام مانند زبون است و دم هر یک است بر کدام
 جاری باشد با طرف سوال کند کار خوبی است یا بد
 از ابتدای کرشمه تا سه روز عمل افق است
 بعد از آن تا سه روز عمل مانت است بهما قسم مانت
 تقسم است شروع کرشمه صبح علی الصبح دم را جاری
 مخرب عمل را هر نوع خوبی بخشد اگر بر ورشکه نبند
 دم چپ جاری باشد بکیار نه است به حسب عمر

کاش و نذر

خوشی و تندرستی روی و بدو اگر بروز شروع شکم پنجم
 یعنی پروا علی الصبح دم را آن جاری باشد صبح
 عمل را در دو غم لاحق شود و چیزی نقصان را که بد
 اگر بروز شروع کرشمه پنجم یعنی پروا و صبح دم
 یا مقابل نشسته جاری باشد منقرت رساند اگر بطریقی
 یا چپ یا مقابل نشسته شوال کند و دم چپ جاری با
 سکت کار در دست شود برای رفتن کار را
 اول اقدامها با بطریق باید کشیده خوب کرد و کار را
 بانجام رساند بروز و شنبه و جمعه شنبه و یکشنبه
 بروز یکشنبه و چهارشنبه و دوازده دم باید کشید
 بروز شنبه و یازده دم باید کشید بروز یکشنبه و دوازده

باید کشید باید که به یومهای تقوایی او از قدم را
بی و بر بی بهین طریقی صدر باید کشید بعد از آن
بر دو قدم قدم در از نماید و برودند و دیگر یومهای
تقوایی او را قدم چوبی و بر بی بهین طریقی باید کشید
بعد از آن براه برآمد بر رسید از حقیقت تا واقع شد
تمام احوال نکشال و رایب کند اول آنکه بوقت برودن
شکر است پیش که شروع ماه میانه به موجب علم میشود
اگر دم چوبی و عنبر خاک جاری باشد بسیار حور
ملک آباد و در باران بسیار بار و شتی الله باران
عنه و گاه بسیار در اردو و از عنبر آفتنه و قمار
هر طرف شد از عنبر آتش بیماری شود و

شکر یا ادد

خسکی گرد و باران کمتر بار و در ملک فتنه و قنار
 بر پا شود و از عنصر باد و در عالم مروضها خوف بنمید
 در نصف برسات اندکی بارش شود و از عنصر آتش
 بارش و باران نشود و کمی غلات گردد و خسکی رود
 صاحب عمل را خوف مرگ و اگر اوم در آن باشد
 و عنصر خاک یا آب جاری باشد سال مسالمت
 و از عنصر آتش و باد آتش فتنه و قنار هر طرف
 و بیم آنکه بروز پروا بی ماهی که شروع سال
 هندی میشود علی الصباح در باب کند که اگر عنصر خاک
 و آب جاری باشد باران خوب بار و سلطان
 مرفوع و اگر عنصر آب باشد همان حکم دارد

اوم

کلاه

باران بار و سال یک شود اگر مردم
این برود و تاجاری باشد باران هم بار و سال
و اگر جاری سگها باشد سلطنت را خلع کرد و خلعت
رو و بد خلق الله را غم و ازده پیدا شود و از غرضش
خساست و بیماری مردم و زیان سلطنت شود و مردم
بدم رست بر عکس از غرض بود و کاش در ملک فتنه و
برود و بد خلقی کرد و دشمنی که ساز شود
دریت امور تعلق نیست استادی و خیرات و سیرت
اکتفا شرف پوشیدن پارچه نو و زیور تو و نقل مکان
نوشتن کتاب نمودن دوستی و علاج ماریان
مرد با خن کشت و کار و اصدات حویلی دباغ و خل
در اکثر این مردم

اوم

در عمل مایه‌ها که دم چیت خوب شد
و بگره‌ها ز مانت نت دیوم هم ارامه‌ها شد بهر
برای توارری و جهک و خوردن طعام غلب و صبر
و نوشتن حساب و خرید نمودن توارری قبل و بعد
و انوشن علم و انوشن و تصویر رفتن در خانه و سمن
دادن قرض و وضع کردن زهر کایه بن مردم را
که عمل آفتاب در روز بدست می‌کند این کار را نباید کرد
که شروع جوک و تصور آفتاب و آن مردم اما خوش است
بگوای آن اگر کار دیگر خواهد کرد و بسیار زیور است
شناخت شکست بهینست که خط لطف است در خط
جاریه بشود شکست می‌آید و نفس است بد و قسم می‌رود

۹۸
 پنج طرف پنج طرف دیگر و الا نه به یک نفس یک طرف
 یک نفس طرف دیگر تعداد ده دم اگر یک دم چپ طرف
 مشرق و شمال سفر کند امبد باز آمدن تدار و کار
 تا و رگ کرد و اگر یک دم راست یک طرف جنوب و خوب
 روان شود همان حکم دارد و اگر یک دم راست بجانب
 مشرق و شمال برود عین و عشرت حاصل شود و به کار
 و راست بود و اگر یک دم چپ یک طرف جنوب و مغرب
 همان حکم دارد اگر کسی از طرف دم جاری آید و
 یک طرف غده سوال کند کار تمام گردد و برگاه دم آید و
 کسے سوال کند کار برزودی و رست گردد و درین
 نیم برگاه دم بر وقت آید و کسے سوال کند کار تمام

دوزخ و دوزخ

بوقت خواب در دم چپ بطرف چپ بختلند
 آب نیوشد و در دم راست طعام بخوردند
 اگر ده روز بر عکس آن عمل آرد بیمار شود و بد
 غلط سازد و طهارت نماید و دم چپ بولند
 که عمل جوین است در روز دم چپ جاری باید
 و در شب دم راست اگر در دم چپ عمل مسکونه
 عمر دراز باشد هرگز بیمار نشود و بجزای و دم چپ
 جاری باشد و همیشه در دم راست و دم چپ
 و ده نفس تسکینا مقرر است و اگر مشیت باین تن
 شود و در دم راست خود شود و جاری شود
 سه سال تندرماند و اگر سه شبانه روز جاری شود

برگاه بی خطر نماید روزنامه

یکسال زنده ماند اگر ششماه و ششماه روز دوم را
جاری باشد یکماه زنده ماند هرگاه امروز خطر نماید
نهم روز زنده ماند هرگاه او از گوشش نفی فصول
دو شود و هفت روز زنده ماند هرگاه او شش ماه زنده ماند
پنج روز زنده ماند هرگاه او شش ماه زنده ماند
یک روز زنده ماند بدون مرشد کامل از مملکت میسر
و اگر یکماه ششماه روز دوم رات جاری شود و دو
زنده ماند اگر ششماه یکبار جاری می شود و هفت ماه
اگر چهار روز یا شش روز یا دوازده روز دوم
حادث شود و عمر او را زرد و اگر ششماه روز یکا شش
جاری شود یکسال زنده ماند اگر در روز دوم چپ

در شب دوم جاری شود

در شب و صبح را است جاری شود عمر دراز گردد
 و اگر در روز و شب و در شب و صبح تا ماه جاری
 باشد ششماه زنده ماند برگاه سالک انفسه و زانی کند
 که ششماه و در روز و شب تا ماهی ماند است از شکر و خوب نشسته
 راه سلوک اختیار کند ایان باور بالا کشیده با پران
 سما و در ساز و که این امر نمیشد گذر ملک الموت
 در آن منزل رسیده میان او نمیشد مقام نماید در روز
 محو سازد و خودی مرا نمیشد کرد و در شکر بند آمد و در شب
 بهر پنج باور او را باور و در روز و شب باور او را
 با و جسم است و در روز و شب گنجشک است و در روز و شب
 و در روز و شب می است بر راه شکر و در روز و شب

یکی شود و دل درو مجو گردد و کسب جری بر آفایم شود و ^{ملک}
 این مردم در آن کرده مولی نورانید نموده و در آن
 شربت بر کاشن بر گمارد و در آن حب را بر این نموده
 در خندان بر سینه چنانیده و شش حکم را نوران کرده
 برین نگه برود و در آن و بگلار احاطه نموده و شکمها
 شمع در آن و جاکه یکی نور متحل است کام و این
 سالکی که از پیشتر راه سکون اختیار کرده باشد بر صفت
 بخواند این عمل میبواند کرد باید که در عمر جوانی خود کرده
 دل را در قید و رانورده هرگاه که بخواند بهین عمل کنند
 باید که از وزرش جویند خور و خور و خور باشد
 هرگاه خوف مرگ نظر آید و ران مندر است و ران
 انرا از درانی داده

اوم

انک اندک وزش کرده بران را بالا رود و جوی
حامل بهمانست که انرا مرگ و خل نکند و شخص که اول
وزشش کرده باشد الوقت چه بینوا نذر و تساللی هم
در جوانی وزشش چو کرده باشد مرگ را دور کرده
در مقام نشین با و بر کار و اصل شود و هرگاه مقام
وقع شود الوقت بران را پس آورده از سمازه
مرگ را دفع کرده در عالم وزنده ماند و هرگاه فضلند
براه امم السلام و هم دارا جان را بر آورده مقام
هرگاه جوی قالب گذارد و براه عالم آفتاب بمقام جمع
اگر در و خسان یعنی آفتاب بطرف جنوب گشته باشد
چو که قالب را بگذارد و در لیل راجه باید آید و

مری در فرمانروایی کرده باز بر تنش میجوید و نمود
 از دایره خیمه سابق همان در درش جوگ اختیار کند
 کند شود و اگر آفتاب بطرف شمال یعنی اوتر این
 شکل پنجه نباشد باید که جوگی غالب را بگذارد و شود
 باز و پنجه باید میان جان محو شود و پنجه قطره بر آید
 و وی بانی نموده و همایین یعنی آفتاب لطیف و شش
 همبقدراوتر این یعنی آفتاب لطیف شمال ششماه میباشد
 دم چپ و راست را و رست کرده و حمال را بطرف
 بر یکبار و از آن سر و وی را و راف کرده بعد از آن
 یکی ظاهر کنند و اگر در دم رست برای جنگ شود شود
 فتح باید بروشنی غالب آید و اگر در دم رست حمالی
 اگر یکبار اول نوار شود

اوم

در کجایه اول سوار شود و طغی باید و موقوف بر دم را
 سر واران طرفین برابر و که امان چه دارند و موقوف
 معلوم روشان باشد بهتر است و الا نه عاملان موجب
 و دم را خودت را و بیده حکم و در اگر شکستاجار
 برای جنگ برگز سوار شود و زبان و در و غضب
 و در دم راست باشد بسیار خوب است و غضب خال میانه
 و در دم چپ اگر غضب است خال زبونت
 اگر در دم چپ فضا غضب حاک جاری باشد
 و دشمن سوار شود باید که خود در فضا نشسته قوی
 متقابل دشمن باید کرد اگر غضب فاک یا آب و در دم چپ
 بر دو خوف است و اگر غضب آتش و باد و کمانش و در دم چپ

مباح

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۲

۱۲

بچکار نماید و در هر یک از این روزها جاری باشد
 بجای و در شهر و یا دور رایی شود و بوم از آفتاب باشد
 اولاً سه قدم رست بیشتر نهد و اگر دم چرب جاری باشد
 روز از منتهای باشد و اولاً سه قدم چرب بنشیند و اگر
 اگر زن خااله باشد کسی سوال کند که چرا
 با دختر زنده نماید یا میبرد و اگر دم رست باشد فرزند تولد شود
 و اگر دم چرب باشد و خمر تولد شود و اگر دم رست باشد
 و دم سابل حق جاری باشد فرزند تولد شود و اما میبرد
 اگر دم رست جاری باشد فرزند تولد شود و زنده ماند
 اگر دم چرب بر روز جاری باشد و در حین تولد میبرد
 اگر دم چرب بر روز جاری باشد و سابل را دم رست و خمر تولد

مرده شو

و نذره بگذارد اگر آفتاب

و ترتره بماند اگر تر است آگاهی جاری باشد
 مامور و در اشد و باور عقب ماه شکم ضائع شود و
 اگر شکم جاری باشد و و فرزند تو مان را ند و
 اگر عنصر با و جاری باشد هیچ بدالشود و شکم
 اگر کسی سوال کند که حل گرفته باشد یا نه از طرفی که دم
 باشد آمده برسد با طریقی که حل نیست یا نه یعنی اول
 بر زبان آرد باید گفت حل نیست اگر از طرف دم جاری
 سوال کند حل نیست یا نه اول حرف نیست بر زبان
 باید گفت نیست از بد او نه کلا و شکم است که بر زبان
 آنرا نمیر کرده و را در وقت دم مشغول باشد چنانکه
 اعضای خوراک خود میکند همچنان تا آنکه بواسطه

۶۳

در این مورد که در این وقت دم بخورد تمام عمری
 بر عمر نود و دو کرد و دم شش بر کماله دم نود و
 منطفی شوند میر و بب و بنر و شش و دم بر روز
 جاری میشود و این حساب کعبه و بب و شش و عمری
 بالسان میشود و اگر در این منطفی شدن و بهای
 که در مذوی اکال مرت گوندا جای لرو و کاه
 دم باقی عمر طبیعی اخر شود باز تبانی کرد باید که
 بر چار سخم را اخبار کند و دم را بکشد که حاکم
 که اکال مرت را نمی نشود تفصیل چهار سخم را که
 طعم بخور و در آن که خوب کنند و اندک بنشیند
 اندک نشی کند بر کسکه خورش یک سخم کاری و بهای

در این مورد که در این وقت دم بخورد تمام عمری
 بر عمر نود و دو کرد و دم شش بر کماله دم نود و
 منطفی شوند میر و بب و بنر و شش و دم بر روز
 جاری میشود و این حساب کعبه و بب و شش و عمری
 بالسان میشود و اگر در این منطفی شدن و بهای
 که در مذوی اکال مرت گوندا جای لرو و کاه
 دم باقی عمر طبیعی اخر شود باز تبانی کرد باید که
 بر چار سخم را اخبار کند و دم را بکشد که حاکم
 که اکال مرت را نمی نشود تفصیل چهار سخم را که
 طعم بخور و در آن که خوب کنند و اندک بنشیند
 اندک نشی کند بر کسکه خورش یک سخم کاری و بهای

کوه شمس دلاو

خواهشهای ولی را ترک نماید و رو بفرمان خود کند
عز وجل میگوید و باشد لذات حواس خسته را گذار
خود و خود بخود شود هرگاه از قالب عنصری جدا بشود و جدا
بهمان بماند همانرا ملک و رشککاری مینامند و این
و مروج بزرگوار است همان یازدهم است ناول
میرگوید این میباشد بر کسکه این را از راه فیهده این در
عارف میشود و انسان که خود را قالب خیال کند عطا
لکه بر هم بزرگوار است و از قالب جدا و قالب همه فعل
و راه رفتن و سخن گفتن و خفتن و طعام خوردن و شاد
نمی و شهوات و صحبت و بیماری و گرمی و سردی و غیره
اینهمه چیزها به بدن تعلق دارد و که از حق عنصر پیدا میشود

و باز فانی میگرد و آتش و باد و خاک و آب اکاش
 عصاره جان و غلغله او مقام کرده است شکل است
 معصوم است ز آتش و برون نمیاید و تب
 شش هلو بر می آید و تنش که بهلو میباشد و
 زایل می شود و در تنش و تنش خاک چهار بهلو میباشد
 محمود و محمود یعنی فزه تا اثبات است اکاش فزه نادر
 ز باد و لذت ترش میباشد و تنش کن را میگوید
 آتش را آگاهی میکنند تنش پرتی را شریک شد
 به کام تنش او می آید و تنش که در آرزو دم بر آرد
 بر وقت کلام بخیزه دم بر دهن شود بوقت رفتن
 بیست و چهار دم و اگر در آن آرزو می جد کسی تنش دم
 و اگر باران کفر نه

اوم

۴۰

برمی آید

صدم اوم

اگر بازن جفت شود چهل و شصت و اگر حور است
 بمقدور در یافت باید کرد که در وقت کشیدن دور
 که کشنده باشد اگر بموجب تفعل صدر حرکت نماید
 خرج خواهد شد بهین قسم هر رانده می رود که بهین
 خاموش کشنده باشد که چند آن مخارج دم بخورد
 و در هر حرکت هم یعنی برابر باشد

تمام شد ز دست بده بالکرام بگو بناسخ ۴
 بوقت می صحیح نمی نیم جانت با تمام رسید

سوم ۱۹

مغولین گناش	ای که در خط نیست
من کردم شما ندید	روان کلام شد بتاوان

رق
 زو
 روم
 ش
 و سده

دوم شمر برام حی تنها

و بر بیان تاثیر نفس گاهی راست و گاهی چپ میباشد
طرف راست تاثیر شمس گرم است و طرف چپ تاثیر ماه سرد است
عالم کبر و عالم صغیر است این نفس به چکای یکی و بر اثر آنها
الاکستی به تندی رفتن و دودیدن و غلطیدن
جماع کردن و جان بر آمدن مشخص است که کینه و شبنه
مخفی و شبنه تاثیر شمس و طرف راست است بای راست
چهار قدم مقدار از نشانه فرزند است و شبنه چهار

بهمه باز ماه و روز است

چنانچه با شرافت و طرف چپ است پای چپ مقدار ششم
 متواتر و در کار نهند بهتر شود و اگر مقام صبح یا در اتم
 حلیه مذکور از هر طرف یک نفس روان باشد در آن روز
 اول همون پای بر زمین نهاده روان شود و
 بهتر و بجای است هرگاه نفس بجای رفت و روان باشد
 یعنی در روز نیکینه نفس طریح روان باشد بجای
 کند زده است درین باب بوم چهارشنبه و پنجشنبه
 نفس پنج نوع است (حاکمی) (امامی) (الای) (الای)
 (اسمانی) یا تیردم خالی و آبی حصول مراد و مطلب
 یا تیردم است که بالا رود و تیردمیکه باشد در آن
 قبول نیست دعا و طلای و خرابی و سمن است

حق

روجا

آدم

نور
و سکه

و دم آسمانی که همیشه جاریست نه نکست و نه بر ملک
 اعتدالت که هر وقت بادی که شرف دارد و گشت
 برگاه فاما بالا رود و دم آسمانی خوانند اگر طرف
 و لوار نمی رود و انرا حاکمی گویند اگر طرف عارض می شود
 انرا بادی گویند اگر بر او و آسمانی گویند اگر بادی
 انرا آبله گویند آبی ۱۶ آتش ۱۱۲ حاکمیت
 بادی ۵ آتش عمل دارد آسمانی همیشه جاریست
 برونت شبت آتش درونست و در دم برین چهار
 کم کرد و بیان نفس طول کدیت علدج من کم راه
 مسدود و یکبار روز کند و دفع شود غرض تر زره زره
 ماه مسدود و یکبار کند و دفع شود اگر کسی

و لوار دم آسمانی

اوم

در روز دوم زنند مگر از ماه و در شب دم زنند مگر در
تا تبریح و در کرد و چهارم زن نباشد اگر مقید شود
خواهر کرد و عاقبت چنانکه همیشه جوان باشد و همراهِ او
زیر و سحر نر او کار کرده و نمکیت شود و پیر و ضعیف گردد
اگر طی هم خورد و بدیم رانست خورد که زود و همگرم کرد و نامزد
بسیار اگر بدیم رانست با زن میامد کند فرزند زنی زیاده
و اگر بدیم چکاند و دختر زاید اگر بدیم بر این کند مرد و محبت پیدا
کند نه مرد و باشد و نه زن اگر خواهی که زن را غیر از تو داری
و وقت نزار و باید که دم خود را جانب نیست را باشد و دم
بزن جباری شد و روق برود شدن دم چنان بدیم
ارو گفته بدرون خورده تا بزن و وقت شوی از زن

شرقا

زوجه

اوم

نسخه

نسخه

اگر زن خواهد که شوهر را راغب خود کند بدینم سوال کافی
 تمام مقصود حاصل شود و اگر بدیم را لب آب نباشد
 بول کمتر کند و راحت بدن را کند تا شرفش چیت بدن بر
 اگر خواهی که در جهک روی انواع فیروزری نگری اردوم
 طرف راست باشد لطف چیت جسم بالیتی اردوم چیت
 طرف راست و شمن بالیتی نامطفر و منصور شوی در
 کابل نزد نواید بر طرف که نفس تو روان باشد برگاه
 به الطرف الیسا و معایش برابر برگاه بر عکس الیسا
 مطلق فحش گردد اگر شایلی از تو سوال کند که فعال
 فعال کار بدست اید یا نه اردوم یا شایلی باشد
 نمایان یا زنیاد و حاجت بر آورده نشود اردوم

غایب از راه

شرق

شمال

غرب

جنوب

اوم

حاجب باز آید و اگر شمال را مطلق و اگر باشد اگر چه
چپ تو نشسته باشد سوال از حال غایب کنی یا حق
و اگر باشد دوم تو هم جانب چپ باشد آن کار روی
باز لبلاست شد و اگر دوم تو جانب راست باشد غیر
برسماری و مرگ و ناروا شدن کار نرو و اگر کند
اگر خواهی بکاری روی هرگاه دوم آفتابی باشد لا محاله
یا در وقت که کار برابر اگر دوم ماهتابی باشد مطلقا باید
که مطلق تو بر نیاید و اگر در سفر روی مشرق و شمال نفس
نیکت و جنوب و جنوب و هم ماهتابی نیکت و مسکون
که برابر باشد بهتر نیست اگر بالقدر و رفتن است فاما
نه نیکت و نه بد هرگاه کسی از خانه برآید فکر کند که نفس

کلام طرف جاری است یعنی در الطرف رفتن است
 اگر کسی رود او حامله برسد هرگاه پرکنده داله لغت
 دوم تو هم چپ شد بداند که دختر زاید الروم او و دخ
 راست شد بداند که پسر زاید الروم پرکنده راست
 دوم تو چپ شد پسر زاید و نرید و الروم پرکنده
 دوم تو آفتابی دختر باشد نرید و الروم چپ کند
 کلام غالب شود باید که سایل طرف نفس را باشد در الطرف
 نام کلبه اول نیر و فتح از دست و اگر سایل بر نفس
 و رفتح این بره کس ناخراست ناثر دم خاک و آب
 فراخی رزق و ناثر دم آتش و ماورای و سبیل رزق
 و ناثر دم آسمانی نه نیک است و نه بد اگر کسی خواهد

کلام اول

کار و کسب کند بکام دم آبی لب بمز و دم حالی لب مشرق
 و دم با دی لب شمال دم آبی لب جنوب کند که شرف و جا
 خواهد شد و هنگام نریمت الموم اقبالی باشد شمال رعد الموم
 مائتالی باشد طرف جنوب رود که بلند باشد ^{مهر و باران} _{در روز}
 ۱۹ صبح از دست نامربوط با لب دم ^{مهر و باران} _{در روز}

الهی بر آن خط ثبت ^{مهر و باران} _{در روز} عنوان سایش عکس ثبت
 روزگارم شد نایادانی ^{مهر و باران} _{در روز} من مکررم تماجدر کنید
 صله

خوش بود و حال در آن بود که یوسف بن قار و دوام انداخت
ند که در اقامه داشت حتی و کجای راه مسافران سران که
که کشته و کشته بود از آن خطا طلب طعام که در اوله می نمود
در منم بدارم آخوان فی کمال خند اشرف با و و لو حیا که کشته
بدون شرفه وید می نمودند و آن قطع مرغ و ماهی نه بند خنجر
نوشته اند همان خوشی است که در خانه و در وقت غذا طعام
نمی خورد و بخند آخوان و لا مقدمه بیان که در اعتراف
خوبی است هم که هر چیز مطلب او بقدر اقله عالم
لیست و در آن که می گفتند سالی هر که هر که در وقت
نزدیک بهر نه و نه و نه و نه و نه و نه که در وقت
میرد فانی که در راه می گذرند و در کمال حیا و نه و نه
ببین که پس هم نه و نه و نه و نه و نه و نه که در وقت

[illegible]

[illegible]

و چون در وقت غروب آفتاب از درون
ناریم آید و خورشید مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
همین زمانه است و چون در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان
سبب می شود که آفتاب در وقت غروب آفتاب که آفتاب در وقت غروب آفتاب
حیاط در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
مهر و خورشید در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
بنیاد می شود که آفتاب در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
به درختان و درختان که در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
فاما در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
خانه هم در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
همین است که آفتاب در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
کرده اند و در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب
کرده اند و در وقت غروب آفتاب مالک در آسمان در وقت غروب آفتاب

CC-0 No Rights Reserved. Digitized by eGangotri

این نقیصه را در حقیقت واقع گشته که آدم و حوا و شیطان
 و دیگر افعال متناهی و حقیقت پسین اول و ثانی است
 پس در حقیقت و این حقیقت را در نفس نه و کش که فریاد است
 قوم و حقیقت عالم و حقیقت عالم و حقیقت که حقیقت
 مکان و ملک و این آفریننده روح کو میزند و حقیقت که حقیقت
 حقیقت نهاده که اگر در این مکان و حقیقت و حقیقت که حقیقت
 حقیقت نهاده که در مقام حقیقت است که حقیقت که حقیقت
 و حقیقت و حقیقت که حقیقت و حقیقت که حقیقت
 پس حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت
 عفت و حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت
 حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت
 که حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت
 ظهور و حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت که حقیقت

[illegible]

بیایم به این در علم آیین اوست و جهان و عالم
 سوالی کرد که از این و آن که در میان است و در میان
 اعتقاد کرد ما شود که فلان است و در میان است و در میان
 تا می بیند و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 بود که فلان است و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 حالتی می شود و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 غایب بود و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 فاجعه اند و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 حاجت کنی و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 نمیکرد و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 روشن می شود و در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 که در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 فرزند افتاب در میان است که فلان است که فلان است که فلان است
 در میان است که فلان است که فلان است که فلان است

رکب
 رکب

ظاهر و باطن است کار ما که دینی را میباید من با خود امید بدم هر چه عزم و
 شد میدم همه عبت و ضایع بود چون این عفت از من را غیبت ده و اسم که میگوید
 مهران بوده اما بر خود بینی در بار من است کل خود نمک حرض مگر سبزی دارد
 ای استاد هر چند خود بینی است که مقرر که مقدر و من که است ام لیکن در دمنده و پیر
 من کی است و دست علاجی که لایق من باشد بفرماید شما همه و چنان بکشد که
 تعلیم داد من بعضی دل بسبب که تقاری تعلقات و مقام و رتبی که
 طریقه بزرگان است از اینم که من مثل بر من که در رکن زباده و بچه بند دل هر چه
 پیدا میشود و مبد و دینی که فصاحت ندارد هر چند دولت فراوان باید بر می شود
 مثل سیدی که بصر حیدر در آب پر کنند بر می شود ای استاد حکم و من در این مبرور
 مرا حور است مثل سکی که عفت داده مبرور و هر جا که جانور مرده می باشد و کجور و شمشیر
 و سوسه دل مرا می براید معلوم است که در زیر میها خواهد آمد یا در هوا نمک گردان
 خواهد داشت مثل مال بند که مرکب کاهی را می براند این دو حال بیرون است و هم
 خیال که از دامن مجرور مراد بر من است مثل سبب به طحل که در حال اولیست

میگوید و در هر یک از اینها که در فصل نهم برده شده است همه کارهای
 کلان دنیا پیدا میکند و سیاهی میرساند مثل دقاصه فصلی که در همه مرآت
 فیصل آورد و تا تمام نتواند در این حدیث که گمان بیرون و درون را بر میآورد
 یعنی اعضا و جوارح طاهره را و اینها را که در فصل نهم از او آید که بهر قدر
 کتب می فرماید و هم در این حدیث که در فصل نهم از او آید که بهر قدر
 آن خوبتر و بی ضرر و زیاده است اما مثل شکوختن کل آفتاب را هر که در آن
 صاحب دراز است و مثل که در همه کتب و تفسیرها در این حدیث که در فصل نهم
 میکند و آن ایستاد از این حدیث که گمان که همه یا خانه شایسته است باید که غایب
 می لغت فایده میدهد و پیوسته است از این حدیث که در فصل نهم از او آید که بهر قدر
 و پیوسته در این حدیث که گمان که مانند که رفتنی بر بار می شود و باید که بی
 صبر و قسرها از دست میدهد ایستاد در این حدیث که در فصل نهم از او آید که بهر قدر
 خواه آما و بماند و خواه خراب شود و بر آن اهل نیست این حدیث که در فصل نهم
 در و بسته اند یعنی حواس قوای طاهر و باطنی که با وی همراه حواس است

و سیم و چهارم و کامران من میجویم حاکم که در دوازه پیش از استخوان
 بعضی دندان و ده توره در دوازه ششم یعنی زبان لایق است من
 ماده توره در حرکت و در طایفه فصل است منظر را باو ششم
 زبان را که در حرکت است بعد از آن که این پنج کمال اردو در طایفه
 مردار و در باطن میخورند و در شش است با کمال ثبات و بعد از آن
 میان دو لیمند و مغس و اما و اما و آن نیز نمیکند نیمی و نیمی از
 نوزدهم اوست همه را بخت می آرد و بخت را عاف میند و اما این می
 و چنانکه در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 و چنانکه در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 که در مهبود خود فکر کند نه قدرانی که کارهای خود را میخام نماید که ضعیف
 محو و صوت که قدر آدمی بطل است بگویند و آرمندگی ندارد و فکر آدمی
 هیچ حال در دیداری و در خواب بگویند نواز او این دو میخام

۱۰۰

جمع میشود و بوی است که کارنا را از تطام می هشد که ما جسم معوق و بر حق
 متعلقه است و موج و ریای بقواری را از طفل ما و که فایده نیست در حال طفل
 همین است که هر چه خور و نی که در عالم است همه را خورم ماه را به یکم از
 عقل او که فکر نیست چه بهبود و خیراید و در طبیعت خایه بوق و برش است
 از ما دور و بدر می نرسد از هر کلان تری از خود از هر دو هم و فحشای می
 طفل چون از همه محبت و رنج و در طبیعت دیده آرزوی جوانی میکند و
 که جوانی می رود و می بخشد چون طفل حوال میشود شیطان شهوت و درول او
 هر از آرزو پیش او می آید و او را مستحق خود نیست و مثل در بای خوش است
 که در ایام بر نباتات ضغافه نفس بهاید تن چون زمین بی آب باران را
 جوانی تراب و آب است که بهار بران میبارد و قیاس می نمود و محروم
 بر سرکه دوست و تما و ما نمیک جمعی که از تنگنای جوانی نکامند
 زنده اند جوانی که با ملائمت و عطوفت و وفا جمع شود و عیب بیاید
 مثل کل آتش آرزو ما ایام جوانی نیست کل رشت اگر چه روزی چند

آوی و آقا طاهر و احمد و شاکر اک و دیگران
 خواستند که او را بخورند و او را خوردند

[illegible]

کار لطف شهادت حصول سبطیت و استقامت نماز و جرات و قیادت
طوبیت بر طرف مبتدا و مهلت میری باز و جوانی را از رولق می اندازد
باید فهمید که محبت آنها با یکدیگر در وجهی است که در محبت این محبت
چه آرام عقل از آمدن میری میگذرد و در آن از انبای خود میگذرد و در آن
فرزدان و خوشن استایان علایق اعضا و پیرا و نور و دیده
خنده میگذرد جای دیگر بی از جمع صفتها و مستور و متوقف و صورت یک
بدن میگذرد و وقت او بصفت و قدرت او به بحر تبدیل می باید حرص بسیار بود
میگذرد و دو و پنجس را خوش می اند که بجای نکند میری صفت حرص است
که صناع و تارم دارد و جمع مهند عالم از یکدیگر صفت است و میری
که قمار و خوف و خطر عظیم است که مراد عالم دیگر وقت نمیدانم که در اینجا
خواهد و او و کدام محبت در هیچ بخشش نخواهد آمد میری صفت حرص است
جمع آرزو و حاجتی بر و از پی قوت مصلحت میری است که در اینجا
که از آن مرگ باین و قمار است هرگاه میخواهد در شهر سازد و نکند خود را

که از بهر هی و لاغری و پارت پش منجولید موی سیفد کویا عالم ن
 این گنیمت سه آرد که عالم را میسر دستخورد کرده آرد وی بهر حال
 و آن در بهری هر سه دستخورد کرده بلکه انری آید آن رو تا بهر خود
 و باقی نکند و همه کس را بخود همان گرفتار کرده که از هیچ خبر ندارند
 عایت جت و دودن تنی تا که کسی در جبین حال میل ریتن داشته باشد
 خوشی و در دنیا و جو و حبابی ندارد آنچه اهل عالم آنرا خوشی قرار میدهند
 زمانه در عین نزاراج میرد زمانه شهنشاهی دارد که هیچ خبر از عالم نیست
 بلکه آنکه در دنیا و جو و حبابی ندارد آنچه اهل عالم آنرا خوشی قرار میدهند
 از این که کتاب را در دست خود دارد و در آورده گویا همه کائنات خود داد
 چون بنی ظهور زینت که کمال معنی زمانه همه را فانی می کند زو تنهایی
 و بهیچ برای واضحی خاص مدکور میکرد که مدار کعبه کوی مردم فهمند
 هند بر پشت است آنرا و نشات بسکونید پس میخوابد که زمانه مثل در چنگ

تعمیل

وَرَفَعُوا فِيهِ الْقُرْآنَ الْعَظِيمَ

و در حق محمد گدازد همان زمان در ذاکر و اهل حق

در کتب و کتب که در این کتاب مذکور است

و قطع طایفه از فخری طایفه نهادن منوچهر و منوچهری طایفه

صورت بود در آنجا که سه صول و یک صول غنای و در ملک

قوله منصفه ودر کتب که حصه صواب حصه عدل و در افول کتب

وہل جو حک و اسرار کلمہ کہ لہذا سر کر کر محبوب و لغت صاحب کل

منافع طایمان و نافع سپاه فی نهاد و اول و لطف شمه که سالی بجام

انما هو عمر المؤمن

جود کاملی که او را محسوس کرد و طریقی که او را
مستغرق

آینا بزرگام محمد در وصف حضرت نیکوکار در صورت خود که همراه

حکم و آفرینش تاثر مایه بود آن را در عالم

[illegible]

دفتر کا اہم

[illegible]

[illegible]

[illegible]

از راه کوه عسل

خود را پس در میان راه از راه کوه عسل
بیمیه دنیا میرد از حق محروم همانند این
که در کجی مقام اوست و حال کارگاهش
قلعه است و چون در ده فاع است فطره و فطره
در عجب و حالش و در میان دنیا و میان
بسیار مکان است چنانچه در کجی مقام اوست
با در میان فاع و در کجی مقام اوست
که در کجی مقام اوست و در کجی مقام اوست
میکنند و از راه کوه عسل
مقام او در کجی مقام اوست و در کجی مقام اوست
به حق و در کجی مقام اوست و در کجی مقام اوست
از راه کوه عسل

از راه کوه عسل

[illegible]

برائے محفوظ
No Rights Reserved

در این فرقه خاتم و در این فرقه خاتم
 که در طاهر خاتم و در این فرقه خاتم
 در خاتم خاتم و در این فرقه خاتم
 صور خاص و در این فرقه خاتم
 خاتم که گفته اند که در این فرقه خاتم
 جایی که در این فرقه خاتم
 آن خاتم که در این فرقه خاتم
 هر خاتم که در این فرقه خاتم
 خلاصه طاهر و در این فرقه خاتم
 خاتم و خاتم خاتم و در این فرقه خاتم
 که گفته اند که در این فرقه خاتم
 در این فرقه خاتم و در این فرقه خاتم
 تا به این فرقه خاتم و در این فرقه خاتم

و این که در این کتاب مذکور است که این کتاب
 در سید و کبری است که در این کتاب مذکور است که
 در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 میوه آن که کا و صدق و راستی و الله اعلم
 که در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 چنانچه در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 و نام آن در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 چون که در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 خورشید که گفته اند که در این کتاب مذکور است که
 جاد است و نیز در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 همه جا میانه است که در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 بر کاف و مشرکین و صیحا که در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که
 بکن که در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است که

شنبه که در این روز است
 تحقیق که روح نجات و اول هر که طلوع نماید و طلوع نماید
 اول طلوع نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 زوکی است و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 خود عیسی آقوا نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 کوزه نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 تا آنکه طلوع نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 و تا آنکه طلوع نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 نرنگ نماید و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 نفس پاک است و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید
 مایه نفس پاک است و در هر که طلوع نماید و در هر که طلوع نماید

علامه

از ور و سنا خواجه و قند عصاره که در کوزه در جلا کرد

بنا و عصاره از ور و سنا

از ور و سنا خواجه و قند عصاره که در کوزه در جلا کرد
رو به سجده که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
موی زده که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
دلهم اند و حال عرق که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
یاری آید و نتواند که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
لغای جوهر می شود که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
نیک و بیخود و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
بهر مسئله صفا که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
بعضی مردم از عسل و گلاب و روغن و در سجده خفته و در سجده خفته
خوبه که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
تغذیه و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته
خوبه که در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته و در سجده خفته

خلیفہ ہمارے بزرگوار کائنات ہجوۃ الکمر اولاد
 ملک و خلیفہ خود ارفا علیہ السلام و دیگر کلمہ و شکر
 تر تہا زلف و عمارت و شکر و صفت باید بود و در ہر کلمہ
 ال فاد لیسات بہانہ فی وفی شدا جہ علی کائنات
 ہر کلمہ کہ کان شاد خود اللہ فی شرف و شرف و شرف
 ہر طرد کہ خود شکر کلمہ و شکر و شکر و شکر و شکر
 نہ مستکہ و کلمہ بہانہ فی وفی و شکر و شکر و شکر
 بہانہ شکر و شکر و شکر و شکر و شکر و شکر
 ہی و شکر و شکر و شکر و شکر و شکر و شکر
 در ہر کلمہ حاضر کلمہ بن ہی و شکر و شکر و شکر
 خود شکر و شکر و شکر و شکر و شکر و شکر
 رافد خود و شکر و شکر و شکر و شکر و شکر
 شکر و شکر و شکر و شکر و شکر و شکر

از دم کار آمد و نوشتند بر کاغذ

در جبین
نشانده

در روز شنبه پنجم در مقام کوه کلاسی شش هزار و پانصد و
و قلم و قلم با نیکو نمودند و سر کجی گفت مطلب
کار او است که بدو جود و در میان خود که یک
و خر و قلم و لیدر و سر دست و انداز و لیدر آنها و لیدر
کوه کار و میراث و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر
سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر
حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق
شیر که میان لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر
لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر
و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر
حیه به شریک و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر و لیدر

[illegible]

ملفوظ

در آن که بگوید که الله بگوید

ما سأل الله
ویرجوع

چنانچه قول کرده که هر که بگوید که الله بگوید
خود را بگوید که در روز قیامت و ملک که در
در روز قیامت و در روز قیامت و در روز قیامت
بلکه بعد از آنکه من من و تو و ما می نهد و در روز قیامت
لال جدا می شود و در روز قیامت و در روز قیامت
که بعد از آنکه من من و تو و ما می نهد و در روز قیامت
در روز قیامت و در روز قیامت و در روز قیامت
که در روز قیامت و در روز قیامت و در روز قیامت
عالم ندید که در روز قیامت و در روز قیامت
برای بعد که در روز قیامت و در روز قیامت
و در روز قیامت و در روز قیامت و در روز قیامت
که در روز قیامت و در روز قیامت و در روز قیامت

ایضا

در روز قیامت

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

از قوت بیانی که گفته نور خورشید است بر همه ابدان نه گداز
مستحق که قوت نور را در تن مثل یک کشت که با نوع خاص بر هر
انسان و حیوان و نبات و درخت و دریا و کوه و زمین و آسمان و
نبات و حیوانات و کمال کائنات و زمین یک بر یک بر هر
مشتول گرد و ظهور آن در کائنات و نور لا اوتلا در تصور حکومت
و مبدء حجاب شریع مادی و چه چندان که بعد از آن بحسب مراتب و طوایف
لا ظهور نور آن روح لا در طالع و در عالم صوره گشت و اندر صورت
مرد و حیوان و نبات و کمال کائنات و نور لا اوتلا که مستحق
به نور است و در هر نفس که در هر یک در سایه ابرام و ابرام و عظم
عالم نفس و عقل و اراده و سایر و سایر و همه و همه و همه
و به همه چیز قدر و قوت است هر کس که در این دنیا و در این عالم
در قدرت است و است که هر کس که در این دنیا و در این عالم
و در هر یک که در این دنیا و در این عالم و در هر یک که در این دنیا و در این عالم

[illegible]

Rights Reserve

ॐ श्री गुरु नमः ॥ २७७ ॥

त्रिवर्गस्य च श्रीगणेशाय नमः ॥
 त्रिसुगलस्य च त्रिवर्गस्य च त्रिसुगलस्य च
 त्रिसुगलस्य च त्रिसुगलस्य च त्रिसुगलस्य च
 त्रिसुगलस्य च त्रिसुगलस्य च त्रिसुगलस्य च ॥

شکم بره درم دشم ششم درم هفتم درم
 برسته دودم و بیایست ستر و کتوبت بینی
 ایبه برتار بهم سدر بهم یوز ویت سوریانی
 سترده و کنه بری لسی شری کنادنی نما

تا لیک مصف جوک شست می فریاید که سجد ده من کسی را که در
 زمین آنچه در میان هر دو آدرون و بیرون او آسکار می بهم
 محبط همه جزوین و نایبی و روح عظیمه لایق تعلیم کسی که خود را
 دانسته آرزوی خلاصی دارد به دروغین کند فیهی باشد که هر چند با کمال معرفت
 که محتاج این کتاب باشد تا لیک شفا کردی و هر دو داج نام دوزی
 از روی نیاز ایشان برسید که ای نزدیک همه دان را چید با کمال معرفت

از ادبی مکتب که چگونگی هر گونه بی نای راجع و سلطنت می گردان است
 از روی تعقیب نقل فرموده با یک گفتنی است که بی سیدی بود
 تا در شیندن آن تاریکی و ناآیانی را از خود دور و خواهی کرد و از محمد راجه
 کلانی بود در مهند که کمال عدل و انصاف و سخاوت معروف است و
 مطلب اصلی خود را از صیقل کتاب بیان تخیل و معارف است
 که در ضمن حکایت را محمد همه جامی نوشت که چمن و جهان خواهد بود
 چمن و جهان شده است لیکن چون آواز عارفان کامل بود بر وقوع
 رطل و دست مهاد است و بی رسته نوشته چون در آن سبک است
 یعنی رستگاری از مده تعلقات کور شده و آنی را میگوید که طریقی حاصل
 است رستگاری را بیان کند پس مسکوند انی میگوید جهان را که نه در جهان
 و هم و خیال است بی مادیان فراموش سازی که یاد کرد آن بر هر چه
 در دلو که در دجون و استنی که جهان و هم و خیال است در حقیقت و خود
 می ماید که تعلق خاطر خود را از آن دور کنی مرگاه معنی طریقت است
 نهایت حقایق که شمره حقایق و رستگاری است نه اندک و نه بسیار

اگر آنکه گفته شد خلاف آن بعل آری و از مطلق صحیحی اگر یا و کمی هرگز
 قزها بهره از دستکاری بیست و هفت سبب رسیده است که بنا بر وجود
 بکل و در کئی سببها معنی خطر است که در محوسات می رود خواه لذت خواه
 خوشی خواه محبت و لذت و سببها و قسم است یکی سببها که خواستن کار یا می بگو
 همستانه عین بر طرف شدن تملکات و دوم طبع سببها که بر عکس آن
 آن سبب تملکات مگر می شود طبع سببها که سبب برین می گذرنده و امید است
 صورتش نادانی و خود میست شود و سببها که سبب آردم دل است که بپزد
 تخم بریان که هرگز نمی رود و تیره میسد به او را چندگاه محض بپزد
 امید از دنیا حال حکایت را محمد آغاز نموده میگوید که را چند روز تندر
 بطریق که مقام حیون گفت تا بنویسم که کوشش من است و خوب این مقام
 صوف بیری و بیم مرون منار محمد بعد از آن که از حد عینت بر آمد و از
 فاعل شد بعدگاه تباری که روشن طحال است متول بود اصلا از پیش
 هیچ چیز نمی رسید بعد از آن بی طریقی رسید که مسافرت ده جای میبرد

به پیدایند بار آورده رحمتش الهی حشرته که پدرش را دوست رفت
بر بای او نهاده کف که مرا آرزوی زیارت معنای تبرکان و نیای
پایانها بهر سینه مبد و ارم که این آرزوی من از لطیف حاصل شود که
بسیار حشمت از فیض سنای بهر ذوق است **و چون** با این طریق از **طریق**
نیت را که از کمال غافل آید و ارم او بود و راجه و شتر همه کارهای
سلطنت اصلاح او میگرد و همراه آورده و میطلعت را التماس نمود و بطلب
قول کرد و در حضرت درشت میک دو برادر بر آمد و هر کس مندل که شتر
آورده و توابع آن شد بر آمد و آن کار سحر کهای بای میگرد و غل تصدق
مراقبه می گرد و در جای بر فیض از در بای بزرگ مثل کبک و غیره آن
عباد کهای متبر که مثل بنابرین و غیر آن سپایان بای شهسوار مثل اندر این
زمین بای آب مثل و از کار و جوان کنار بای دریای محیط و عار و
همه حاجت مورد دل توجه خاص عباد میگرد و در اندک فرصت
بسط زمان با طریقی که نایم روی زمین است میگرد و در هر

منزل مهاد بود که جمع جهات و اطراف عالم را سیمر کرده بود که ملائک خانی
نیروست و رحمت نماید مهاد بود که از ستم دیوتاست که هر کس ده صفت
الهی کی برساند نظر اکیا و عالم هم بر تن مظهر القاد عالم سیمر مهاد بود
مظهر انقادی عالم دیوتا و جلالی کن طوعه بالا از زمان که اندر دیوتا
لوک گویند و در اکثر صفات بهر ملا که در دیوتا **راجمد** مآوده
در کوچه های شهر میگردند مردم شهر در هر طرف که نثار میگردند
بسرانده از نیروی شهر را در او که ممکن بود از درون در آمد
اندر رایت و دیوتا لوک **راجمد** بعد از رسیدن شهر او ده بیست
حکایات جایا بهر دنده بود میگردند هر روز بعد از عبادت صبح سلام
پدر بفرست و یک بهر آخر روز سخنان خانی و معارف نسبت و مهال
در میان دشمنی یک کم بدو بوضوح میگردند بعد از برکت از نیکو
همین طریقی عمل و نوازم آن بجا آورده روزهای یاران و نوایان طعم
میخورند و نوازندگان خوش نوا میگردند و در بهجت که را بهر یک که

بدینستند و دانیان تجنبن و ننگان خایان مثل آنجا که جان حلاوت
 می کشید و مثل مانتها و لباسهای آن روشنی می یافتند و بر شمع می نمودند
 عمر **محمد** قرین زده سال رسید لاخری و ضعیف و درین ایام طهر شد
 مثل گل سلو که در بهار می شکفت ایام تربیت از دیگرها کمتر بود و آنجا که
 دست از همه کارهای دنیا می برد و از هر یک دلو می برد و شکفته و مثل
 تصویرهای گل سحر می نمود و از روی آبهای رسید که کارهای ضروری مثل غسل
 و طعم خوردن فراموش کرد و یک خد می کرد آن برای مصلحت پیوسته ای که در
 پیاد او میدادند چون راجع به همه احوال از پدرش می پرسید و او را در کنار
 بنی شیرین و ملازم از دیگران که ای سر تراغاس عیال فرود می نمود
 که ام و دلو و خشم و اینک تو نیست **محمد** خواب میداد که هر صبح و دو
 عم نیت یعنی از هر یک کارهای سحر و کرم می کرد و در این اوقات کمتر می نشست
 که یکی از کلمات رمان بود و بعد دیدن راجع به همه بنی هر روز و آمد
 که کمتر معنی غایب ریاضت کس راجع به همه بنی و توانی را دیده و مواضع

برخواست و گریه می پلای برای نشستن او طلبه بکمال تواضع و فروتنی که آنرا که
 گویند بدست خود گرفته پیش از آنکه بپوشد و بر سر او می نشیند راجه مکرر آرد
 بپایش آنرا که در کادوی بر بسم نهان صفت که بهترین نذرانه نقد است
 بنشیند راجه بعد از تعظیم و تواضعی که برای زریگان باید کرد و هر دو گفت
 بهم آرد و به بکمال ادب و اخلاص با یکی آنرا کرد و گفت که دیدار شما که بکمال
 دولت عظاما بود و نشان مهرانی نهاد و حتی من بود و جهان مرا شکست
 آفتاب کل سرفراز خوانند و نزدی که نمره رنجهاری است از دیرینه امر اصل
 بیای که اندر بکمال دولت و جلال و کرامت و بزرگواری و بزرگواری و بزرگواری
 من شایسته آنرا که در کادوی بر بسم نهان صفت که بهترین نذرانه نقد است
 آمدن شما ای که با عفا و من میباید و بیم و غم و غصه و هیچ مطلب از رعیت
 میباید و بیم اگر مطلبی در حق طهر شریف است آبراست آنچه ویروده آید و بسته شما که
 که رود و بعد بکمال بنده شود و دیگر گفت که از منافع دنیا هر چه میخواسته است
 حضرت زرم اگر راج و مطلب میخواهند به دست دلخوشی در مذهب من کش کنم

در آید و در آید

اگر اراده بشد که مراد و زمان و فرزندان مرادهای خود سازند بکمال منت
قبول دارم در رسیدن این سخنان بنور منور چنان حال ربوی داد که در هر
او خوشی و سرور و شادمانی و بر دل و گوشت ای چه بزرگ منتش بفرمود
چون مریدی که از غلامت های همت بلند از مثل نماند کی رسد که در وقت
کمال داید که هیچ از رزقهای ربوی زیرین ندارد و یک نسبت دارد و هم منت نیست
و لیکن من ازین خبر تا به هیچ میجویم و هیچ کار و خلق ندارم آری چگونه شروع
که سبب اسکاری من بود و از شیاطین ایمن شستم که مباد آنرا بر هم زنند و
حک عبادت مخصوص که مطلق از مطالب دنیا مأخر باشد حاصل نمیشود
شیاطین که بدخواه جل انده صد آنرا بر هم میزنند ای سوره شهابی معین کارهای
کلان آید در دفع شیاطین کمال قدرت داید من بمقتضای هر دنیا که در هر
خواهد آمد ان شاء الله آورده ام شما بر می داید آرام نام که همه عالم در زمانه
رواند او بشیر است قوی دل و اندر قدرت و کشنده شیاطین مکار که
میخواهند قدرت تمام متوکل بر خداوند خدای تعالی است اما نهایت همت فرموده اند

[illegible]

من در سده ششم که تبه هزار سال شید به ار آن و چهار پسر بهشت به نام
 استیا پسر کلان و قابل سلطنت **رنجید** است اگر این پسر از زمین خلاص شود
 و او را واقع بشود و مرایی او مرده انکارند نیز شنید که ایچان را اول آن
 معرکه حشر شود و محکس رفت خجک با و نیت و در هر زمان و در وقت
 محقق میشود کای هست کای نیست کایچه ایست و کای که اگر و می شنیده
 که من بخت امداد او ایست استیا طس خجک میگردم بر آلهای بخت
 آن بمقتضای طالع دیگر بود اما در بنیان را و در میان آنها آسمان و
 قدرت دارد که مثال را و برابر او قدم سوار کردن نیز نیت و در بنیان
 بست بنیان گذشته در جمع کمال لغت طس کلی ظاهر شده و مردم قوی
 کم مانده چنانکه الی آن کسی نبر عود و در مانگی در خود می نید بخت پیروی او
 زبون شده و هر کسی کسی است که از او ولد در که استار که رفته کلانی گذشته
 و راجه و تبه از او ولد و است که کسی بناره خود میگردم و او را تر از شدن
 سخنان اص و شتر نه که طس فون عهده پیشت که رفته بود آرد و خست

شده گفت که ای سکندر مکر و فراسباتی منجایی که بر کردی و دستم فیدل و دی
 منجایی که آهوتوی راجه اگر تو بزودی میکی کار که از تو توقع داشتم از عهد
 بزنی ای و عهد و میان منی منجایی که آمده بودیم میریم ای فرزند الحال
 تو جمع قوم خود خوشحال و فارغ دل باش بعد از این بکسی از این منجایی که
 اما منجایی که از کنش قول و عهد منی منجایی که آمد تو میباید که کی از اجداد راجه
 دختر نه آن که منجایی که کلابی بود و نصیب منجایی که از دست تو رفت قول و عهد خود
 عادت می میکرد و چون لب غضب بر لب تو منجایی که تمام زمین بزرند و توانا
 نیز سید نه گاه نیست تو منجایی که در عهد و راجه دختر نه گفت که منجایی که
 کارهای کلان کرده اید و جویهای شطاطین و چیدن مرتبه بر هم زده و کشته
 از اولاد و کوه احوال که مار ناکه و ایند رفته و منجایی که ادراک شده اکرمی
 قول و عهد خود کند و بگرد و دنیا که خواهد بود که قول و عهد و گفتی اید از تمام گاه
 پیروی شما منجایی که حرف که شما انبطر بعد از دست میباید اگر که منجایی که
 محمد خور و سال است و کار ما شطاطین و منجایی که بر دست خواهد افتاد

این و شوی به خود هرگز راه ندید هرگاه بتوانی سر دل محفلت **محمد** میکند
 چنانکه کرد که ایت و هر یک محفلت کجاست کرده بود اگر **محمد** علم چنان
 آنموجم اگر بنام حرمه سلطان پیش او قیام خواهد چوین و شریعت
نست راستید فی الحقیقه لیکن خدای تعالی **محمد** را طعنه بر سید که
محمد کیست وجه میکند خدای تعالی این امر حق است **محمد** از آن قوی
 از غیر ناز آمده اند و از دست داده آرزو می نمایند و کارهایی که معیار بود
 که نشانه اند میکنند که دولت است یا جبهه فایده و اگر نشانه جبهه خانه و سرای
 اگر نشانه بر ابر است همه عالم محض و خیال باطل است هرگاه نمیکنند از نعم
 و میکنند و الا خانه و پیش میباشند و مجزول و استیمن و دست و پند
 میل ندارد و پند نسبی و پستی میکنند تنهایی تا که را میگویند و پستی هر دو پستی
 کشت خویش را به که در هر دو جبهه زاوی در این نیست و هیچ خروج
 رجعت ندارد و از هیچ مکرده که ایت است و اکثر اوقات تا و از نرم خیز
 باین کلمات میگویند که فوس که این عمر گذشته در کارهایی که نیکوکاری

ضایع کروم بر کس از این بر چه که میجویند در ساعت میبندد که این سرباز
مخت و اندوخته برای چه میبندد ای راجه اینچنین است در و میدی و در
راجمند را روی دادند اندام که چه علاج کنم مگر سحر در پیکر نمیکنم
که ام سعاد و انا و طوطی خاق و در و بند که **راجمند** را بند در دست بر حال
باقی ناز آورد و بنواخته چون از حد میگذرد **راجمند** این سخنان شنیده
گفت هرگاه حال **راجمند** چنین است اشکاک هم عمر او بختی بنده می و ملائمت
رویش من باید چنانکه آهوا آهوا می آرد و این آرزوی **راجمند** بجهت این
انده خبر از دست مار روی مطبوعی بد نیامده و اینست بیکه فکر انداختن
که منشی در دهنش نگاه داشتی او غیر خیال میدارد صورت او غشایی
که نتیجی عظم خواهد داد این جسم در و میدی اد هرگاه ما بنهاد سعاد کار
دو خواهد در مقام رسکری و دانیای میجو ما آرام خواهد تا بعد از این
در سیم مقام جمیع و سفاقت خواهد گرفت در کار و بار و میجو که طریقه آواز
اجداد است و فیه فرد کذا خواهد نمود بنواخته که مسمی بود که **راجمند** برای

بلا مرت پدر آمد اول بر اسلام کرد و بغداد را **بست** بنواست و در دهان
 خونت ن زد بک را چون نوکران **محمد** را صلوات کرد و همه را بتوجه دایه
 رضا منداست بعضی را کونته چشم و بعضی سوختن شد و بعضی را بجای اشته
 راجه **محمد** استنارت کرد که برادران وی منشیان رعایت ادب و در دست
 بر لب طی که برای نوکران اندام بود و در دست الهی چه گفت ای پسر الله
 عقل کامل بتوجه فسر موده تراستیه تهر و عظیم نوعی معرفت کرد و نینده
 نت بد که مثل فوج او را یکی نهد مردم با دان ریر بار محبت و محم ملاک
 نوی بکه تهر او داشت که یغرموده بر همین دانا و مرث را کامل عمل موده
 بمقام رسکته ای برسد نه اکه که قرار موده غفلت دانی پند ای پسر
 علاج بدور کردن غمهای پر کسده همین که غفلت را بخوراهندی از آن
بست گفت که ای سوزنه را و متاع دنیا که هر یک آن محبت
 لکن بدست تو در از حق حیرت غفلت دل بان دشمن قوی است و عجیب
 شیر دلی که برین دشمن بفریاد پس تو ماسیال جزا در دریای غفلت

نادانی که موهجای فی در پی او سبب توفیق خدای متوبی بعد از آن
 بنوامر کثرت ای **محمد** در دنیای درونی که مثل موش خانه دل را بوج
 که ام اند و چند اند و در چه هر چه رسیده و کج می باشد پرسیدن بحقیقت
 نباشد که از ناخبری خویش یافت که در دنیای زبانی بکل دور خواهد نمود چنانکه
 آرزو داری همچنان خواهی دید **محمد** ارشدن سخنان کوثر باره غم
 اندوه خود و دور کردن چشم از ایشان آذر ابر غم خدای نام
 حکم ستار اسباب آورده میگویم بلکه مراد بر می بیند در خانه بدستور ندیدم
 و کلامان ششم و علم خواندم و بر طریقه بزرگان مداومت نمودم و نبیانان
 این در دین جبار گفت که عالم بکل است و قرار ندارد الی ل نعمت باد که
 هرگاه حال عالم و اهل علم جنب است با حیات و نباح جای و نحو سی ارام
 هر گاه متولد می شود برای مردان است هر که منتهی در عدم هم قرار نمیکند و

باد و دانی

باز بوجودی آید موجودات عالم از اموال و اسباب همه عیب بلا و محبت
عیب نیست که اهل عالم آنرا اسباب محبت و دوستی می بینند و وزن فرزند
مال متاع و سایر موجوداتی که با هم جمیع شده اند مثل منجهای امی که می
یا بعد می پوند دارند لیکال اگر این و آن از من و فلان و همان از من است
در میان آنها بتوسط هر ی که می رسد ای استاد یغور مایه که مراد است
چه نسبت وجه نفی من متباد نم که بستم و اسب همه عالم که دیده میشود و از هر
نظور آمده است و چگونه بطور می آید از وجه نفع و چه ضرر مثل در بای سوزانی که
نه تشکی از قریب است نه و نه کسی در و غرض میشود ای بر همین سخن فکر و اند
که در و لمن جای گرفته است مرا هیچ خبر از نفع بلکه است و از همه بهتر از چنانچه
مت و راه مار و از چون است که آنکه نی است از منفرد و نیز از میشود
اندوه من مثل آتش است که در نیج و درخت خاک افتاده باشد مرا می نور و نمیدانم
چه علاج کنم و لیکان این سوار است چگونه خواهد نفع و که ارد و در کز عالم
دارم دل مرا مثل یک سیاهی کزده که سوار است از بعضی اتقور کمی نشن از

بی آب میبود و دولتمندی که از ارادت کباب کارهایش است ترم و ملاحظه
 و نه پندیده و راجه که خود را با خلق برابر بداند هر دو و در دنیا بیاب اند
 نعل مرده که خود ستایش دولت بسیار است که از عمل بدایت می آید و
 حقیت نیک نذار و روز و روز می نیرد و بر مثال بوی سبزی که از نواح
 زیر بار رسیده شده و از هر جای بر سرش می آید در کمال بر می و نازکی زده می کنند
 عمری که مدار و دولتمندی بر او آوی راز و کد است میوه و مثل قطره ای که
 بر نوک برگی شده بی کمان در پی چکیدن اگر کسی را عمر در دست گرفته باشد
 دنیا ما دست عمر او مثل دست درازی در بند بود است که سر به محبت
 و آزار است ای وای نزرک چون در لب میای دون نعلی که رفت و خلاص
 نذار و از عمر که میبرد و مبدحت مراد کذب و منه ایضا که با و
 دست گرفت و آکاش می توان برید و موهج و مثل حواجر می توان بگردان
 کشته عمر را می توان لنگار است عمر مثل ماران از سر بهات و حراج میرود
 باید این ک که عمر می دهند و در پناه معرفت الهی دین اند

مبعوه دارست بر همان دای بی در پی می آید مبعوه بای اندرخت و جمع
 که مهای مبعوه هر مبعوه که از آن درخت می افتد پاره پاره میشود و که مهای
 پلاک میگرد و این نهایت مهای بر پی است که از نداشت که ای کونید یعنی
 قنات بزرگ بعضی گفته اند در پی است **بر مهای** و جمع مخلوقات
 یکبار فانی میشود و بعد از مدتی بار ظهور **بر مهای** و این در جمیع مذمیه است
 در همه است مگر مادی که بعضی گفته اند همه مخلوقات آسمانی شوند که باز
 موجود شوند این در بای است **در نیایش شکر و نیکوکار** **شکر** مذکور است
 و بعضی از بندگان نیز برین رفته اند و ممکن اکثر و اما مان بند برین رفته اند
 تقسیم بر پی واقع نمیشود مگر همیشه عالمی مبرود و عالمی می آید هر که حق
 از طهور عالم خانی و موعظ نمیشود که اخراجی عالم سواران و حق
 ملک و غیره مثل سچ جوهر و در یک رشته کشیده در گردن خود می آید
 بعد از مدتی آنرا بر سیم زده و از هم کشته در حق هر که میکند از جمیع عالم
 مپایانی است که سوار گاه رمانه است آن و حیوانات و نباتات و جمادات

[illegible]

محمّد بن یحییٰ

هم کند برنی میگویند از جهه آنکه هر **برهما** که فانی میگردد و **برهما** دیگر عفو
 خواهد آمد و ظهور عالم ندرت ندارد و منقطع نمیشود و جدا که بیشتر مد کورت شد
 این مرد و قامت مثل و طعام زمانه است قامت که ای طعام کلان است
 قامت صغیری حاضری که در یابی بیشتر و جرات و روح و نان خوش است
 عالم بیابانی است که در حجت میوه و از بیچاره و در پنهان و پنهان نش
 از **ایندر** و غیره او در زمین و نساکن نش از آدمی و پری و غیره میوه
 آن در حیات که آفتاب چشم است و در و در و چشم و اگر در و در چشم
 مثل ریاضت کن این مسوه بای بیابانی را دیده میمکه کرده مخور و یعنی هر که
 اجل رسیده باشد و بسته بدهک میکند این نهایت نعمت است یعنی
 هر که مرد و قامت او فایم شد ای بزرگ و انا چون **سمت** یعنی عالم که
 زمانه عالم را از غنا صر و موایلد جن و انس ملایک و کوهها و دریاها و
 زمین و آسمان آنچه در میان زمین و آسمان پیدا میشود و **ایندر** و **برهما**
نشن و **مهادو** همه را فانی میبزد از هر خود هم فانی میشود و بقا ماند که

اقبال ما را بر وجود خود چه نظر باید داشت وجه پیوسته دارد و خواهد بود اگر گویند که
 می باید بدیرهای خود بکشی یا آنکه ندانی که آنچه از جسم حمایت فانی میشود و نیست
 نه تو یعنی نور روح مجردی که هرگز فنا نمیشود و زوال را بر تو راه نیست مگر
 این دانستن موقوف بر مد و حواس است یعنی منت از آن صفا حواس است حواس
 و شش بقا و حیات ابدی اند از چه آنکه موسسه های برکنده و خواسته های کون
 دارند و بر یک مطلب متفق میشوند و بیشتر حواس طایع غایب اند و هر کدام
 عاقلی مکان طایع خود را و منتظر بر جسم حواس این ترکیب مدنی است
 کانی های بدن را و منتظر بر جسم حواس این ترکیب مدنی است
 زن حواسم و سر زده هم شده اند و گریسته و شسته ام گاه میشد که در میان
 ماری نپار و خود را از آن تمیز میداد و هر گاه حال دل ضعیف باشد مرا از زوال
 نوعی که بحقیقت برسد و پیرساند و بداند و بداند اگر گویند که در میان
 از زوال حال مهر و عشق اگر نفس صادق داری که آنچه فانی میشود و دیگری

بدنی مطهر

نه تو پس مطلب اصلی بحصول انجی مبد و بعد و جواس و دل جت مباح نماند باید
 توفیق خاطر عیال از خود و نود و نه است جمع و اطمینان حاصل کرد و اگر جواس
 حکم ممکنه که آنچه مادر اک کرده ایم رایت و تو قصد آن میکنی می باید
 بکام آنها خورند گردانی و بجای جمع مانی پس تحت نفوذ دینی جمع و تحت
 قیود کت که در دلمین تعاکر و داند که آنجا می نماند فانی تو دارم تحت جواس
 یافته ام اما هنوز بعضی مانده تمام حاصل نکته چنانکه کسی تصور خراج نمیکند نیام
 جراج بر زبان میراند باید در خانه روشش مینماید و نیز هر چه جواس در اک ممکنه
 هرگاه فانی میبکشد و میدم که حکم آنها گاهی برخلاف واقع میباشد نمیکند و
 عدم خرسندیم و بخلاف واقع رصده اند اطاعت و انقیاد جواس چون تو
 بگویم خود را بآن تکیه و هم ای رب که دانا اول و میان هست و نیز انقیاد و
 نی آرامش و آرزوی آرام و سرور دار و این آرزو و باطل نور می آید بر بنانی و
 نیز و کسی که آرام خود نمیدارد در جهان نیاست و در اجرت و تحت مانی
 آنچه هست بنظر در نمی آید و آنچه نیست دیده می شود پس حق نیست و نیست شامه ۱۵

پنج بخش موهبت است آرد با بخش حاصل تو یکی دوست داشتن همت را
 نیک بست با حسرت نوحی بر خیزی که دیگر می داری تو نداری خودم متوجه
 که رنگ همه کن تا محض با نسی از کجای که می آید بی و انبای بجوم همواره
 مهربانی کردن بر زود و ممدان و آرزو و دل تا به هر صیدی آزار کسی نونی جهام
 نغافل کردن از عمل بد علوان **تذکره** بی انتی میگویم که این چهار را
 من ندارم و خود را حقیر تر از آن میدانم که اینها از من ظهور **تذکره** چون بی
 لازم عالم و جمع اگر دوست هم ثابت ندارد از ابحاث که شباطن آرد
 وقتی بزود تو میباشند و نوید نایابی **تذکره** نام آنها **تذکره** یعنی نمودنی البته خود
 و قطب قرار دارد و بقوا خواهند مشرق و مغرب و جنوب و شمال و اینها غیر
 بت بدل دارد و مشرق لب مشرقی تو و مغرب و جنوب و شمال و اینها غیر
 به چنان خوب و شمال و هیچ موجودی از ازل عالم نماند بی مغرب و شمال
 بلند است و بت نسبت به بت بلند و کوههای بلند مار بن برابر خواهد
 ز فیلهای بخارند خواهند بود و در صفت قرناضان چون اجر عمل فیه

مردن صد بار ازین بهتر است بسیار است اگر کسی در شش و ده ساله و در نوبانی
 صبیحه و دیگر موت و اورا از میان میبرد و مثل غلبرازی که باره کشت راجی را
 بازن و شش روزه کی بودن مان می نماید که هر روز **است** احتیاج باشد که
 صحبت میدهد اند اگر کسی عمر **چهار** که یک که در **چهار** هزار یک می شمارند میاید
 میتوان بود که همه این عمر را بر یک لحظه از عمر فیکری باشد **چهار** می شود است که
 همه **چهار** یک چشم زدن **چهار** است پس ثمری میان عمر و در کوه
 از و هم است و آن منور شدن نشان دون همی است و حک عبارت
 از مغفاری معین از زمان که چهار قسم مختلف ملاحظه درمی آید قسم اول که
که یک نام دارد و آن هفتده یک و هشت و نیت هر سال است و دوم
 که دوازده یک و شش هر سال است **سیوم** و دوازده یک و شش
 هر سال است **چهارم** که یک و بی و دو هر سال مجموع است
چهار جوک چهل و سه یک و هشت هر سال میشود هرگاه دور چهار یک
 ناخر میرسد دور دیگر بهین تر است که از می باید چون او را هزار بار که میاید

بکلیه نوند و آمدن او در لطف و کرم و رفتن او در غم و اندوه این ^{از} ~~بسیار~~ ^{است}
 چه بسیار وجه وضع او چه آثار سعادت و چه بدو دولت اعتبار می تواند
 بسیار دیده شده است که نامردی مروانه را می کشد و یکدم آنها ساجده را می کشد
 بکینه دولت میرسد همه کارهای دانه و چو کشته و بی بنیاد و لمن در دریای غم
 جهان افتاده است که با دولت نمیکند کسی که در خورشید بنده باد و شراب میکند
 من موت را نمی چسبم بجان اگر در محنت یکدیگر بکمال خویش رسید و
 هم نموایم مهدی که عمر و از نافه عشق خویش کرده هر حالیکه مستم میستم این
 میجوایم نه آن ای **برهمن** در بوقت که من فوت و قدر زانو و عقل و
 صفا و نیت اگر علاج عرض خود کنم کی خواهم که در زیر آفتاب خیزد از دلم
 محو است چرا که تا بر زهر در یک عمر است و از زهر لعن عمر نماند و در
 و نهادی و غم و خوشی یکی و بدستنی و دوستی عارف را نیست و در
 و در بستی و درخت میوه و چون عسل مثل زبان آرد و ده با کشد و جوانی مثل
 آب دریا می خیزد و لذات مثل برق درخشند و دیدم خانه دل خود را فخر و مکر

چشم اهل مجلس شده و موی بر بدن ایشان برخواست و از عالم ملکوت
 آواره و بحین فسرین کونش حاضران چون صدق پر از کونش کوه بر سر
 و از آن مکان عالی تارکلهای کونا کون مشهوره بودند و گفت کوی **احسان**
 شنیدندی که مایان در جهات عالم گشته ایم و جمع کینه از کمال دانسته
 از چنگل و پسر حاکمین سخن لطیف و شیرین شنیده ایم و این سخن که از
 که انجیات جان بخش است و ما را بیدار کرد و نگاهت بفرست رفیق ابرو سخن
 مجلس را حضور بر نور خود منور خفتند اهل مجلس بکیار تو غم آنها را خواستند
بنو امر و تفت و رحمت هم استخاضه را اغزار و اگر ارم نمودند بغداد
 اهل غنیمت گفتند که هرگاه سلجوق را زده باین عمر از عایت فهمیده کی و شور
 سویی بکنند اگر با جواب بصواب بگویم نقصان فطرت ما از جهت **بنو امر**
 سخن آغاز کرد و گفت ای **رحمت** نیز فهم آنچه از حقایط طریق معرفت
 باید دانست و همه را بفعل صافی فطرت عالی دانسته مثل **شکر و تپه پاست**
 که در خورد سالی طبع حق برده مغفوع شده و بودای را **رحمت** بیخ خبر از ما

به نام و حکم سرسید و بطلان تحقیق هر یک از این تر ارجح فی باید و کرد
 مطبعت تبرات ان میله **و شکم** و کعبت یوسف که عالم از این
 می آید وجه مفرد است یعنی در تباهی او چنانست و بطور فانی میگرد و در پنج
 رحمت عالم که است یعنی روح را یاد از **راجه چک** جواب داد که بکتاب
 که عدم و غبار باورده نیست و بگوشت و پلن باقی و بهسم و خیال است
 این عالم از اول تا آخر **و بهسم** میگرد و ما و بهسم باقی است عالم قیامت
 و از هر طرف شدن و بهسم فانی میگرد و دو دو بهای حلالی از و بهسم خود است
 این عالم از اول تا آخر **و بهسم** میگرد و ما و بهسم باقی است عالم قیامت
 و از هر طرف شدن و بهسم فانی میگرد و دو دو بهای حلالی از و بهسم خود است
 که چرا چنانست و سبب این چنانست من بکنند **راجه چک** جواب
 از دقایق بر معارف و ابیان گذشته و از باطن و جنان معلوم
 که تمام این ظهور و ناگون که در نظر تو می آید جز یک تحقیقت و یک
 نوکی را بسیار می بینی **و بهسم** نام کرده که **و بهسم** تر ارجح فی منقلب

بی بی

پس نماید که کثرت یعنی عالم خرد و هم تو نیست و چون و هم تو بود تو بود
 و در حدت چو کف بر فوج جلوه کند و کثرت و یکی فانی میگرد و درین است که همان
 بودیم تو شد و بد و در متدن و هم تو بود و فانی میگرد و درین است که همان
 مجرب است متوی و بر حق و هم تو شد و فانی میگرد و فانی میگرد و فانی میگرد
 اعتقاد من این است که تو نه نه این است و نه این است و نه این است و نه این است
 و این است به لعل که جمیع ذات که در کائنات است از تو رفیع از همه فی الواقع
 این است که معرفت است بلکه مقام **کثرت** رسیدن به است که خط و متوجه
 محو شاست و غیر حق منظر بطریق حق تو نه الی الیک و نه در وجود
 و بر آنچه نیستی است باش **راجه** **کثرت** چون بقسم از بتا می تو
پسنگند و فسر بود و خط را از تو هم و در متدن فاعل است و در متدن
 جمال مطلق آرام و جهت نخبه و حال ادب چنان که کار پای روز مره
 می چنان از تو فوشت و از تو هم همان منل ما هم بر آنچه از تو
 و غم از آنکه بدست نیاید و کثرت و کثرت و در متدن این است خاص کثرت

[illegible]

بیشک گفت از من چه قصه و افغان شد که مرا از خانه خود بدیدی آنکست
من با جبار خود را بر نمی آرم لیکن **بنو امیر** را چه روزی او دست ترا بر دراز من میگردد
کام و بهن گفت اگر تو بر جفا مندی خود مرا باو نمی دهم ای پسر ده او متبوا کنم
چون **کام و بهن** را از خانه **بیشک** پسرین **بنو امیر** راه اگر می پیاو که می خشم
عرق کرد و هر قطره که از عرق او بر زمین افتاد میگرد و نثار از او شد و این دلیلاورد
تمام لشکر **بنو امیر** را یک چشم زدن هلاک کردند **بنو امیر** تنها که یک **روم**
بار خجانه **بیشک** آمد **بنو امیر** از عایب فیه و عفت و دهنه بار بر **بیشک** میگردد
هر مار **کام و بهن** لشکر او را به بنام گشت و قانی حشمت **بنو امیر** در شک اگر گفت که
لغت بر **بیشک** **بنو امیر** و **بنو امیر** بر **بیشک** قرار داد که من بر **بیشک** منوم و ما بین عمر
پر صفت و مجاهد منول شد و شصت هزار سال صفت **بنو امیر** شد و بعد از
هر نه مرتبه بدین آو آمد و گفت چه میخواهی **بنو امیر** گفت منم **بیشک** که **بیشک** منوم
بر **بیشک** گفت چهری منی دوه **بنو امیر** که **بنو امیر** قبول کرد و بار بر **بیشک** منول شد که **بنو امیر**
فرود می آید که **بیشک** صفت بر احوال که **بیشک** و **بیشک** اطلاع بهر تاند و

راجہ ... **راجہ** ... **راجہ** ...
 که چون خوش و بهمن است که **برهم** ... **برهم** ...
برهم ... **برهم** ... **برهم** ...
 پس ای مدنی سحر خیز که از **راجہ** ... **راجہ** ...
 میان که جلدی در ملک پیدا **راجہ** ... **راجہ** ...
 آوار زمان سرای شینند که مار از دروغی لکا و میدارند **راجہ** ...
 که من **راجہ** روی زمین **برهم** ... **برهم** ...
 زمان **راجہ** ... **راجہ** ...
 دووم **راجہ** ... **راجہ** ...
 میشود **راجہ** ... **راجہ** ...
 ششم **راجہ** ... **راجہ** ...

هستم **نیتو** هر که خواهد سحر خود سازد بعد از آنکه **راجه** بر **نیتو** نیتو بهتر
 طافات بنمزد از عیانت و حضرت نورش گفت که تو بودی که از **دیرم** **چهار**
 لاف میزدی بگو **دیرم** **چهار** آن جهت گفت **دیرم** **چهار** آن نیت که بفرا
 مظلومان برستند و در جنگ روزگار **دیرم** چه کسی خواهد بیند گفت من **دیرم**
 میجو **دیرم** میبانی گفت میدهم گفت سواي آنکه از تو وزن و فرزند تو **دیرم**
 به از ملک و ملک و تصرف و از **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** گفت و اوم **دیرم** **چهار**
 الحال این زمین ملک منست تو در **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**
 آمد از **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**
 قدرت و تصرف در آن بنموده **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**
 نوحک **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**
 که من خود را وزن فرزند را بنفوشم و **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**
 که میجو **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**
 بدست کسانسی وزن و **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار** **دیرم** **چهار**

و چون متحضر بود که مرده که در آب دریا بیدارند یا ریخته او بگشایند پس میدهند که ان

تخصّل ما رجّعه و ما راجعه ^{ما} انقصر كونه بود از مدنی است و ما را و

بکھار دیا اور وہ جو وہ دیکھ کر حباب می انداز و راجہ یار جہ پتھر فروغ ازال طلب

میگوید و در آن یک کبریاست و اینست که قصد کرده که هر دو

بوزنه بکند رحمت الهی متعالی علی خاندان بهت و در رسیدید که شما

حاجت است توید لغت که ما بها بهت میرویم تا بهیروزم از دور

[illegible]

رواداده او را

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام

ابن زلال از ان خط اورانده و در حاشیه

کار که کرد و اصلاح حاله سوز و شکر و رها و رشتی این بود که خدای

مہموج ارض خان مان آوارہ رہید کہ در شرف و ہر کی رعایہ نکاح نہ نمود

بسم الله الرحمن الرحيم

مطابق این کتاب **دویم** آنکه بر خلاف **ششم** نخواست
نفس عاقل نهاده باشد **قسم اول** مطلب میرساند **قسم دوم** برنج فایده
قسم دوم آنکه **قسم اول** برطرف که هر چه بود و می روم
قسم اول آنکه **قسم دوم** آنکه **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه
بخت کارهای بد که کارهای بد است **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه
بنیان دینی و اخلاقی **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه
جهان و دین **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه
خوب است که بفهم استقامت ریخته و چون غایت از این به تمام صلاحت
عالم در یک لحظه **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه
آنرا بگوشتش جان بشنود **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه
و اینها چنانکه رسیده و بواسطه یا بواسطه **قسم اول** آنکه **قسم دوم** آنکه

هفتاد و دو جهان نامشاهی صورتی او همه جا برست و فواید همه باد
 اوست آگاشی و ناویر کاشی سریت یعنی و است صفی و این دانی و پور
 اوست نور همه کانیات عدم و فضا را بدایت معنی او را بدایت
 در وقت ظهورش و بطور آن که چهار است **کتاب** است از اول مرتبه
بشن همه سید و از باطن **بشن** در هفتاد و دو فصل یکی نادر منیاد بر همه جو
 بوجود آمد و **بر** کانیات را بوجود آورد و حق که فوت معجزه عالمی را در
 موجودیت را و **بر** کانیات را که کانیات ضعیف و در وقت ترویج
 برده مهربان شده و اندیشه کرد که چگونه علاج در او کند و یکی طریق
 او را یکی بر ریاضت کردن و دعا خواندن و حرمت دادن و جای
 مبرکه که رفتن اگر چه در بعضی اوقات غم و درد و در میگذرد اما چنان شیکند که
 پنج دنیا و شش بر کند و نیز **بر** کاهت که بیکه نجات مطایفه از ورطه غم
 از جیف **کن** یعنی معرفت شخصی گویم و این آب رلال که این در
 نشانه لب است نم **بشن** میگوید که بعد از آن که این آرا و در باطن معنی

برهان فسر از رفت و آمد اولی خود میافزاید تا آن سحر من تعقیب کند و

چون بود آدم رکوده و تسبیح بفرستای رود در حجه و در وقت من بود

[illegible][illegible]

کون که من و جهان در میان
که در طاق ارغوانی غنچه خندان
به پای دایره بوی گلستان
در این دنیا و آن دنیا
که در این دنیا و آن دنیا
که در این دنیا و آن دنیا

مایه طریقی که احوال صالح و سیر جویست و آراوی از دنیا و تعهد دایمی در
 سیر **نیت** و **نیت** بآنها بقوی بدانکه این وی بر خط اثیراتیب و قیام
 خواهد گشت و است ترا بدرجه نور دایمی خواهد شد و عین سرور خواهد شد
 سایر فرموده پدر بهر **نیت** که آید بگویند که درم و فوهم میت خواهم بود
 مرا در بجا کاری و کسب نیت که بآن اشتغال نمایم چون مدتی باید بود میگذرا
 و خود را چنان کرده ام که کار نمیکند و میگویم معنی کردن و ناکردن نزد من
 برابر و یک است اگر میگویم مشغول نیستم اگر نمیکند آرزو نیستم که چرا اگر درم
 عقل من کو یاد خواست که حرکت نمیکند **ای محمد** کسی که حقیقه سوال میکند
 اگر با اعتقاد درست میداند که او ستاد و مرتزاد است و اما او در نیت
 بگردا و حسیع شود و سیال خود میماید خردوار باشد اول آنکه بیدار
 با هم مطابقت کند و اعتراض **نیت** بر او باشد یعنی بد عمل باشد و است
 هم باشد اینچنین کسی ملائوف بخود راه یابد و ادب هر کس بد عمل و شهوت
 بد مزاج باشد خواب او متوجه **نیت** **ای محمد** مکتب یعنی شکایاری را

بهر سیدین عفت و عمل بر طای آن سبب حصول موفق گشتی که این شش جبر را بجهت
 بر خود لازم کند و کتابهای دینی **بیست و سه** و سخنهای او و اینها یعنی در حد
 و جمیع مراتب ملوک و معاونت و در رشت و مداومت متعل و اینها مبت
 اینجین کسی نیست **اما** جمیع حال الهی بهره و در میگرد و کو با بخت و بدو اگر گویند
 بسیار است در بخش ۱ **اما** جمیع حال الهی بهره و در میگرد و کو با بخت و بدو اگر گویند
 در است و ارد و کار در دنیا **اما** جمیع حال الهی بهره و در میگرد و کو با بخت و بدو اگر گویند
 کاشته و دوست گرفتن و در کوچه که آن که ای کرد و این بهتر از آن که بفرستد
 نادانی بد کانی که به بدل مال و اند او و جانش و دوستی و صلاح و حال
 و دوست از همه کار تا باز و این و گویند که این شدن و زیارت مکان نمیکند
 کردن خود نمیدانند **اما** این یافت تنها از بدت او و در دل این چنینند که
 که گفت راجه است که چهار در بیان و او که **بیست و سه** و پیچ زوشتو که و ساد و
 جعفر هر کدام این چهار کانه که شسته بذر بانیان بافته بطریق خیال
 الحال میجو اهد که بموصل بیان کند بر میگویند که اول این صفات **بیست و سه** و پیچ زوشتو که و ساد و

عقل طالب صراف چون محض عیبی آ چون کوه سیمر بایرام و قرار چون ماه
که از هیچ خبر و شر کم نمود و پیوسته بابل کار باهی خیر است مثل زن نیکو کار که
در خانه شوهر را بدل خویش و کردار تمک می کشد و کار خیر است که موافق سلیقه
دارند و پسر و پناه این صفات کمال است و دوست و دشمنی که منطبق و متجانس
چون **گفت** است که از غایت بزرگی بقدر و در **ای** **و** **مجدد** که کی **چون**
مثل بخام و سیران نام زندگانی میگذرد و همیشه خوشحال میباشد و با کسی دشمنی
و دوباره تولد میشود کسی که در راه خوف که همه بار و نعمت از دست
ترس در نمی آید و در میان مردان نام نهاد بر او و مثل می آید که استقامت
می آید و خواهد و فهمیدن **شمار** و یکسان بودن در حال شادی و غم یکسان
بودن در دولت و افلاس و در آمدن و در هزینت اوستاد و عزت یکسان
ادب و فروتنی و بهره مند بودن از دیدار و صحبت عارفان و دوام یان
فکر و سخن در فناء و بقا عالم و نصیحت باطنی مداومت عملهای نیک و
بهتر شدن از پاک بهر قوت شرط راه طلب معرفت و لیکن **در**

نسبت علی اصلا احاطه او نمسکند بر آن نامیکه در کینه حقیقت او خیره بدو خواهد بود
اثبات کردن نام برای او بسیار است نه آنکه اصلا او را نام نباشد اگر گویند که
حال عالم بعد از فسادت چه خواهد شد بپوشه معروض خواهد ماند ما را صورت
وجود خواهد گرفت گویم بعد از فسادت بی بخت بصورت بر آن که همیشه در
بر آن که همیشه مکرر است بجمع ابدان لطیفه خلق میگردد و بعلق و احتلاط
سبب آنکه فساد هم میرسد و این روح کلی اگر چه در حقیقت مثل بحر محیط
بر یک قرار است اما چون خواهد که خود را بپسار نماید بچویش صورت حرکت دارد
بیدا میکند مثل بحر محیط که موجها آنرا متحرک می نماید و آن حرکت بین هم
که در کثرت مناسبت **بر آن که همیشه** بعضی یکدیگر کلی جاب مع جمیع و لاهی
و آن دل **بر هایت** طوبی او تمام کائنات از گلیات و خودات از مجرای
لغون باری شهرستان بطوری آید که گویند که هرگاه خلقی یکی نباشد یکبار از
لازم می آید و صفت شمار بر خلقی جایز باشد و با خلق میانه نامی باشد گویم خلقی که **بپوشه**
حسب آنما در لغین غیر است و آنچه از خلقها در و ال است نهی غیر و بپوشه

روزی غم و حشرم کرده بدخانه آورید آتش برودن آمده محبوب او را بزد
 موت آتش را از خود دور کرده و آمده که **اکسج** را مغفول سازد
 هر چند سعی نمود و بعد دست بر وجهه کرد و اصلاحات فیه و تصرف در توان کرد
 موت را معجب عظیم دست و جهت **الموت** اظهار نمود **مکمل الموت** که
 هیچکس و نمیکشانی بلکه همه را کرده میکنند بر نفس گزوار و گلی که جلوت فوت ای
 معلوم ساختن کرد و او هر مسئله **گفت** را استیمر کرده و از همه که احوال او بر آید
 در هیچ جا بر کرد و آتش از خبر و نشر مطلع بار دیگر نزد **مکمل الموت** آمده گفت که
 همه عالم به سر کردم و سعی در بیاب تبعیدم تر شد و اصلاح کرد و **اکسج**
 اطلاع نیافتم **مکمل الموت** **مردود** که در اصل او از جبهه **اکسج** بهم رسیده است
 جایی که **جدا اکسج** بغایب نزل است یعنی لطیف **اکرم** و کرد و ندارد و هم نذر
 مثل صورت های که در آب می نماید **نزلت** و آرب جدانیت اکنون سنی و
 در بیاک کرد و او ملکی که فعل عیبت و دست تو باد و خواهد رسید موت سنی و
 بجا دیده دست از و بار داشت **را محمد** **مردود** که صفات احوال **اکسج** که

صانع عالم پند میان دل و حق حریف می نمایند بی مادی که دل هم مثل حق موجود
 و معلول نیست **فرمود** که دل خزان است بر کسبی از حق ظاهر شد
 که از حق جدا و حق همه جات و در خان رجوع ندارد و اگر گویند هرگاه ذرات
 خارجی از او بیرون و در طریق جوی و ریاست جراتیست و پاک کردن او امر
 که او بعد از دم حجب صفا و سحر جویست نیست گویم که این امر برای کسی است
 این صفت از تعهد است و هر که تعهد او این تکلیف است **تکلیف** عبارت
 از حرکت دل است مارا ده انگه بسیار بنمایم و مناسب بعزت بازی است
 هرگاه این بازی از میان برود محض **برسم** مینماید که مفلوب اصلی است
 اگر گویند که مانند **برسم** بعد از فدا شدن حجت و رتبهها و استقامتها و
 کانیات بجهت طریقی گویم چنان مینماید که علم بعد فدا معلوم و صفای است
 بعد از زوال صورت و روشنی آفتاب بعد از محو و **تبدیل** آفتاب دیده شده
تکلیف مانع شدن دل است **اما** که وجودی ندارد و چه باریا موجود مینماید
 مثل کسی که در خواب می بیند که خواب دیده و بعد از شده و بعد از آن خواب

من پند میگوید که در دل او داند و میگوید که با او بیعت میبرد و او را
 بخود بست نمیکند اگر حیات او را نتوانست و اگر نتوانست اسیر عفتان را **را**
 ای و انای **پند** از فحوا می **او نیست** که **را** معلوم که جهانی باین طول و عرض
 و جود خارجی نذار و استغنی را چگونه تصدیق میتوان کرد چنانکه کسی گوید که **را**
 آن عظمت و بزرگی در راه خرد و در آوره اند هیچ عاقلی قبول ننماید **را**
ای محمد اگر ترا بجهت کمال و مصلحت **پند** چه ماید حاصل میشود در عرض **را**
 که بسیاری میکنند بمعصیت **گفت** و خوف میرسی و تقاضای طلب میکنند که عالم را بود
 از وجود خبر مای نذار و بجهت **پند** ای که خلاصه احکام میکند در **پند** مذکور است که
 من با تو میگویم از شنیدن آن **چون گفت** که اصلاً فساد و دال نمی پذیرد و خود
 خانه دل را مشورت بزد بداند که **گفت** و دو کوبت ای **چون گفت** که با وجود این بیفهم
گفت بر **پند** و دویم **پند** که نجات و خلاصی کلی اندن **پند** **را**
 سخنان حاصل میشود اگر چه **چون گفت** اما بنابر علوم مرید که دارد و او
پند **گفت** میتوان و صاحب **چون گفت** را بنام جهان و جهانیان **را**

صورت ندارد و حال از صورت هم نیست و باره جسمی نهان است که خفیه است و
 از بدن و پند و دود و چارچوب یعنی روشنی که بدن را با حوصله
 از هزار آفت و مایه تیر و ترس و زهر و مچلی و مچله تر یعنی عین حق است که
 جمع آنها را حاکم کرده و در هیچ خبر با وجودی که در کفیه همه صفات کمال
 و هیچ ضعف ندارد و **راحمی گفته** که حقیقت **راحمی** یعنی منبع برکت که عباد
 از او جدا نیست و هر دافعی تر از آن میگوید که آرام تمام حاصل شود **نسبت فرموده**
 منجی است که در قامت کبری بانی میماند و ترا در حقیقت بود و ممکن است
 و در باب **ای راحمی** خشنی است جدایه عین و انانی و سرور اگر **نسبت**
 به پس از او خود دور کنی و دل و از حرکت باز داری و دست و خود و توان
 خاص کنی و میبوی که من حین کرده ام با هیچ خبر خبر منی باقی نماند اگر او را
 از محسوسات که تهادری حاکم معروضت بدل محسوسات در توانم نگه و با وجود
 حاکم و حسی هر اگر ما و سر و دگر می آفتاب مبدن تو در کفیه آن که تهادری
 و تو حین باشی که حال ترا خواب و در آن توان گفت **نسبت** که از انانی و

از سر سبزه خوشحال و زار روی او آرزو و می **دیده** اند که در آنجا ازین
 عزیز است نوعی شود که همیشه زنده و جوان بوده و من هم این عقیدت
 بوده باشم و بر سینه فطرت ازین **دیده** فارغ نبود و این عشق در قبول
 این مطلب نیست به اطلاع راجه پیش بر آن **دیده** به کار و داناان میگویند که
 در همه کس بهر و علاج و نه خود می پرسید همه خواب میدادند که هر دو یعنی و
 که کسی جز این نیست و محاسبه مینواید و لیکن این آرزو که خود اری بهر طرف
 بگریزید چون **دیده** درین آرزو خود سخن لطیف و رول و با کثرت
 و برین فکر افتاد که اگر من پیش **دیده** میروم حلاص منویم اگر راجه عمر و زینت
 آخر میبرد و من زنده باشم ندیدم که **دیده** روح **دیده** از خانه من بیرون رود
 نظر بر مرده خود **دیده** تا آنکه آن نظر بر بدن **دیده** بفرستد و نه آنجا بد جهان که
 روح او بعد از مرگ بدن لطیف متعلق خود و کنایه می باشد و **دیده**
 من هم **دیده** حراست **دیده** بود اکنون درین فکر باشم و علاج و آنچه که **دیده**
 از روز یکم و پرستش **دیده** که معرفت **دیده** نمودن کار است لازم میگویم **دیده**

در حالت اصلی متحرک خواهد کرد و در حین ایستادن پیرودن نخواهد رفت **لیا** ایستاد
پیر است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 میگرداند و اگر ایستاده باشد **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 از وضعیت بد کردار مسلمانان غم و غصه شده و در **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 هر گاه **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 چه حال دارد و اما در **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
پیر است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
پیر است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 طرفی به هر سدن **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 چه **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 که مثل **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
پیر است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است
 و اطلاق **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است **پیر** است

بدست بودیم هم مثل انعام و هم در خیال بودیم لکن از حدت با می برسم
 که این دلت و درخت من می باشد بنویسند مرست بانه **سهرستی** خواب داد که آنچه
 دیدی چه در عالم وجود و آن عالم همه در هم خیال است و اما در خواب
 و راجه راجه که بعد از فردن اچکی می کند اگر حلقه ای او و خود را نسوی
 بسمه عجیب می کنی و نصی که حالا بهرست که دیدنهایم و هم در خیال است بهتر
 صراحتی و در استخ خوابت **اما** کعب که حلقه ای او و خود را نسوی
 که در **خدا** **اکسیر** یک سیر **سهرستی** یعنی در آینه و ات معدس الی غالی
 نبودارنده که یک خانه تعبیر می کند و این را بهر بر می آید و چون سحر یک
 محط این عالم است و این خانه کو یا در میان باغی است که درختان سحر هر طرف است
 و کوه سهرستون است این است که زنان راجه نامی جهات نغمه ها و تصویر است
 صحیحانه بر عصبی است که فرزند آن بسیار دارد و این که **از بهر جهات** و انواع
 آنست ملک خانه ملک خود در آینه اند و رفت دارند و در و امکنی این کوه
 این عالم که یک حایه بعید یافته **دین** **کبر** و **کیه** **نام** **به** **سحر** کن آن ده بود که

بدن دیگر متعلق گشته و راجه شده و زن او را از نام مشهورش جگر تر کند و او
و این افعال اسحاق با مشهورش که راجه شده بود و بیانی او متعلق و سرگشت
چون زن مرده **بر برین** در خانه افتاده و امرو را مردن مشتم بر او و مرد
لواحق جانش اسباب شده و حال خود را آنجا اند و این **بر برین** که مردن
راجه شده بود و تو خبر نو بود **پدم نام** و تو همان **از نه بیتی** زن ای او را که
را جکی کرده و تورن او بودی و در کمال محبت و انس ملک **عباد بود با بیتی**
پس ماند و انت که چنگ حال اول که **بر برین** مرده و بهت زور هر سال را یک
کرده و هم و خیال بود و خیال هم که ای دل در **آتش** خانه و شهری مشاهده
و راجه که بدن مرده او در کلبه افتاده است و محبت را جکی نشسته و بدی
خانه او چهار و دو و دو و بر هر دری عالمی و بهی که دیگر تبطر تو در آمد همه و
خیال است و بوی از جو و نیافت **بلا مانده سنی** گفت که این سخنان از او
من **سوار دوست** و چگونه نصه تو گفتم هرگاه جان **لست بر برین** بدعا
از خانه بیرون شده و ما در اینجا ایم پس چون درت نمود که من و سوره که تو
منت

همان شب که در محراب ایستادم اگر گویند که تو در راجه در محراب در نماز

نمودید و از آنجا بیرون میآید چه این عالم وسیع و از این فرساخت

CC-0 No Rights Reserved. Digitized by

CC-0 No Rights Reserved. Digitized by eGangotri

فنی جمیع مینو و احوال که شده را فراموش نمیکند و در عالم که میرود و وجود
 در بدن نو دیده میگوید که من بجز این برهم و اینها برادران من اند و بخانه
 از من است اگر بعضی ارواح باشند و آتیه و صفاتی و ریاضت و ابد او
 کامل کلفت و حاجت بهم میرساند و نسبت با آنها و اضداد آنها را که
 میگوید و واقف است که شده را فراموش نمیکند بلکه احوال آرزوی را بهم میرساند
 از آنکه بخان نامه و متا بدیده میگوید **این ای دینی** عالم و شمع من
 و علم عظیم عطا فرمودید و میدارم که این علم بمن لعن مبارک برود و ابد من
 و اشتغال در باطن من قرار گیرد و با لغو آرزوی و بدن خایه **نشدن**
 دارم نظیر خود و آرای من نشان و میدید **بسی گفت** که تا این بدن
 که آتش و بدن لطیف مرکب نوج و کنی اینجا بنشیند و وقت و چون لطیف نوی
 ما تو بر قاف کد کد بدن آن بر زمین حواجم هست اگر گوئی که این بدن
 مانع و بدن اینجا است چگونه بگذارم گویم که همه عالم مفصل که می بینی موت
 مرگ است تدار و در حقیقت همه حی است که تو بگویم خود آبراشکی قرار داد

در خیال آری در لحظه جهان مینوی چون در بخت خواستی که مردم خانه را بزند و
الحال از در مشرب **راج** میرود و میخواستی که نرایه بید همه خوابند و دید او **سجود**
تور این خوابی بود **لیلا گفت** که ای من در بخت و بخت ستا **سجود** را گفته
در **راج** گن مانده ام هنوز **سجود** نرسیده برشته نزل خود **سجود**
یعنی شسته بار روح من بیدن مای منجمله **سجود** گرفته و در آفات و جوار
نباتات عجور بخود است بعد از آن **سجود** **لیلا** آراوده رفتن **اکلش** دیگر
بار کردند و در خانه که بیدن **راج** در کلها گفته رفته بود آمده و بید که
روح **راج** در **اکلش** خانه بیدنی متعلی گفته **راج** میبکند و بید رفته نام
و **راج** دیگر حکایت او آمده و افواج هر دو طرف متناهی و در بای بزرگ **سجود**
متناهی میگردد که نشاند و **سجود** عظیم و می **سجود** چنانکه فایده او **راج**
ده هزار کس و در یک **سجود** که نشاند و ای که **سجود** که نشاند و **سجود**
ای **سجود** میباید کرد و چون نشاند و زراعی طریقی **سجود** **سجود** و او اند
تب **راج** **سجود** **سجود** و او را و اند مای خود **سجود** که **سجود** **سجود** و ای

صفت برتر باد که در مری گفته که طریق سلامت بدست آید و روی کتاب
ویده شود و باد بر اندیشه بجوافت و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند

طهارت و پاکیزگی و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند
طهارت و پاکیزگی و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند
طهارت و پاکیزگی و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند

طهارت و پاکیزگی و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند
طهارت و پاکیزگی و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند
طهارت و پاکیزگی و درین اثنا **مستنی** بپوشد بخوابد و راجه
راجه از آمدن آن بیدار کرد و دید و ما کافه و دیگر و وزن بر و و کشته اند

بر سر راجه گذاشته گفت که تو منزلت با حق را یاد کن **راجه** از غناس
بهمه منزلت باش پای آمد و گفت عجب جلال عزت پاد می کنم که از گردن من بگرد
و مقادرات که را بکلی می کنم و در مدت هر چه کرده ام از تو من کنی بکلی
و صفا و است و می نطف ریخت و عروسی فرزندان و اعداد و خول من همه را
خیل دارم **مستی گفت** که ای راجه وقتی که احاطه شما رسید و آن زمان
همان مکان انبیا عالم دیدند و مقادرات که نشن جان که کسی در جواب عت
می بیند که حدال که رسیده در مدت چنین جهان کرده و حقیقت نه شما پاد
نه مرده اید و اگر شما بر تیره **شده** **هکسان** **و مریک** یعنی دنیا بی حاضرت کلیت
رسیده اید لیکن مانند خشتی که در جهان شما پاد شده است نه عالم نیز شما مان
بس شما در نظر خود خود می کند یعنی عالمی را که از چنین جهان بهر شده و صورت
شماست در آئینه جلال خود می بند میند و دیده یک است مردم نادان در عالم
بیداری کوه و دریا و شهرها و ده و جاه و آب و فصل را موجود نمیدارند از همه انواع
مخت و آرزوی می نماید که طاعت به خود رسیده می رسد و از عت

نرس روزیک برون میرسد کنی که چیده و حقیقت این درو میداند که این عالم

خواب کلاسه اهل عالم احوال خود و قسم میداد آنچه در بیداری می بیند آنرا

موجود می بیند از در هر چه در خواب می بیند می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

باز که در خواب می بیند و در بیداری می بیند و در خواب می بیند و در بیداری می بیند

غالب است و اکثر چیزها که در او را که چه هم است که احوال محال اعتماد و اعتماد
 لهذا عارفان و صغان حق میفرمایند که ما اینجا لم بیدار می رانیم و شبیه
 عالم خواب و خیال و به هم میمانیم بلکه اینجا لم بین ما لغیه عالم خواب است
 مرقی که در میان آنها که و می شود و جز در رازی که باقی است و نیز فرمودند که تو
 دهم و حلال و بر چه می بینی حیات نفس نه در خیالی **نسبت فرمود که کسی**
 مرقی که در بیداری با آنها صحت و احتیاط دارند مثل مردم خواب معدوم غریب
 وجود و بعضی نیست الا حیا و بر سجد احوال شمار و بر یکدیگر آن بود که **بلا**
 حال اطلاع نباید الی ان شمارا خبر و عیاست ما میرویم **راجه بدو نه** گفت که ای
 اگر که ای شمس نامی آنکه بفع بر میگو و دو من که بیدار شمار بزرگان را رتبه هاشم
 امید دارم که فیضی و بهره از شمارا می رسد و من خواهم که این سخن که از شما بدو اول
 یعنی **راجه بدو** بپیم و اگر این را و ممکن شد بگویم که بطور خواهد آمد **سید**
 نو در میان حکم که خواهم باشد و بر آن حق خواهی یافت و ما را راجه بر کفر است
 میفرماید در این گفتگو خودی که فرما و برخواست که فوج عظیم آمد و لشکرها و خوا

آنکه در دوزخ است که به بندگی اهل مصراط است **راجه** و در زیر کعبه

بیل از مجلس برخواستند و بگفتند فوج و سپهر منند چنانکه بهشت با دوزخ میگریزد

عالم را پاک میکنند و در آنکه نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام

که در آنجا بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام

و گفتند که در خیال آن مرده بود و بهر جهت که بودی یس می بارد

بر تو هم ظاهر شود **ای بیل** به آنجا که خواب در وقت بیداری و در هم در خیال

که در آنجا بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام

نمودند و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام

کرده بودم و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام
نام او **بیل** بود و در آنجا که نام او **بیل** بود با کمران و دواتان مصراط نام

تبارکی و او بدیده و عالمی که چون راجه را بعد از کشیده شدن باراجه شود و من بدین
 در عالم رفیع زن او بنام **سیرستی** گفت که تو هرگز بدن زن او خواهی بود و
لکنا کشید سیرستی گفت که وقتی که من خواسته بودیم که بخانه **نست** برویم
 گفتند که بدن خود را که آشته با بخا میتوانی رفت و این **لکنا** را فرمودید که همان بدن
 باراجه خواهد بود و اگر ایمنی جفا **سیرستی** گفت که من هیچ چیز بهیچکس نمی دهم
 مطلقا و آرزو دارا **سیرستی** عزم دل میدید **سیرستی** کرده بودی که بفرست
 کنان رسیدی و خواسته بودی که بهای بدن باراجه را بپایان بیاوری و خواست
 دادم هر چه کسی از من میخواهد همان می ماند **لکنا** **سیرستی** در آن روز
 جهان معجز که در آمد که کواکبه مندر در میان در آمده است و از حرم که با آنکه
 که دوختی بر خوات که زمره کاو تارک شده هر دو **لکنا** **سیرستی** گفت که راجه
 ما وجود دارد و در میان شما چراغ روشن شده و غنیمت اورا غالب می بزم **سیرستی**
 خواب داد و غنیمت راجه را نیز من التماس آرزو بود که بر راجه **سیرستی**
 و راجه را آرد که در وجود خود که مرا معرفت حاصل شود و هر دو آنگاه شدند

انبار اور اس کا ایک بڑا چاندی کا دیو بر سر چاندی کی تختی پر بنوایا ہے اور فرمایا کہ یہ دیو

موردی و در کل آنکه استعداده بودند عرف و ادب را در خود دیده گفت که این شوهر

پس از عنائت **سیسی** میسر از آمد کی او با بی آندم و چو عز و رفعت گرفته از **فلس**

مکس میراندو ۱۷۰۱ اوج راجه

جبراه خوند و کیهستی روح او را از میان انقیاف و کثرف مبط کرده که بعد از خود

۱۰۴ اصناف و مساجد اعلام کرده جای دیگر رود

که است به بودم جزای همه **سپاسی** گفت و فی که نوین من استی خود را که استی و

منقول است که در آن تو به روح او را با خندان و غرور و عظمیات و کبر خندان

اگر احسان را بر سر آمد به مبدئید از روی محبت

و این شهر حسن و در پیشه نیست بعد از آن که ای کمال و در پیشه است اراده کرد

خود و به لایا و در رو به شما می کند و در باره او

تو می خواهی از این دنیا بگریزی و از این دنیا بگریزی و از این دنیا بگریزی

و در این کتاب که در این کتابخانه است

هنوز کائنات که هیچ خرد و در نه کوبن با و نمیرسد و ظاهر کننده است و **سبکی** که
 از حرکت در بای **جنین** **مردوب** بهم میرسد و مثل امواج دریا هایت ندارد و دل
 عالم مینماید و عالم خواب کلاسی که اودام و خیالات آرا مو خود می بیند از مثل
 نبه بر درخت شاخ زبریده که از دور آدم مینماید و مانند شش نفس الامر که این سلبی
 شده است آدم نت بکینه در حقیقت کمال آید در دجل خود با **ای محبت**
 چنانچه در میان **جداتما و جواتان** فرق نیست اما مختار و همچنین در میان
 عالم هیچ فرق نمیتوان کرد اما بوم و در حقیقت همه حقیقت و اعتبار اعتباری
ای محبت یک در میان که به دیگر هم می آید از این بشتو در جانب که بتیلا
 کوه برف را چسبی بود شیطان **که گشتی نام** می آید بیا فام کوبا صورتی از دور
 و چنانچه چون بقی مندر خستند و قد در آید اما یک گشتی میکند بمنزله لا غرت که
 که این بر اسخا و نمایان بود و قی آن شیطان از دور گشتی تصور کرد و اگر
 تمام **چون** **دوب** را بجز زم نیست که من سیر شود و با شت و در کوهی که از کوه
 اقصیه بر همت متافه مشغول شد و مدت هفت سال بکلیا بساوه حرکت آفتاب

الحال ترا بجزو و استیلا بر من آورد و بکنه خود که بجزوی محوری بود و بجزو
 اگر بجزوی آورد و بخواهی بیک بخت من بخت بد و دنیا بر عبادت اگر بجزوی بید خود
 ملک **بزند و اند** که در مردم عاقل و بدکار و دودن است بر است و وقت **خود** است
 بخت و خون آن تیره کاران بکن و از عارفانی و از ایمان و جدا بر سنبل کنایه
 حکم الحال هم بهاری کسی بهات در ملک **بزند و اند** است و هر که آن **بزند و اند**
 جان بر نوب الغصه **که کنی** از استماع سخن **بر بها** بخت خود توفیق و نصیبین **که کنی**
 عین معرفت حاصلی شد و در همان کوه شربت و به غریب البی مفرک **که کنی** آدم کلام
 و بعد از مدتی که نشسته بود میوه میوه **که کنی** معزز کرده بود ملک **که کنی** و **که کنی** رفت
 مدتی در آنجا بود قوم غلامی خود چیتا اتفاق نشی را به آن ملک با وزیر خود
 از شهر زبده بود و قصد آن داشتند که دیوان و چیتان مردم را بر سر بکنند و از آن
 سرزمین آوار **که کنی** را بجزو وزیر را دیده و گفت که خواران من ساجی
 پیش من آید **که کنی** را بجزو مردم بود که از شهر **که کنی** و در آن وقت بود
 آنها را قصد بدینهای کسوف خلاص کنی **که کنی** و وقت خود دیدار و بجزو

خبری بمطلبه او را محروم نمیکند **ازم کرکیتی** در دل خود گفت که این خبر مردان عجب
 عقل و شعوری دارند سعی در روی و چشم آنها خبر نمیدهد که اینها گفته و نماند
 سعی در روی و چشم هر سه و در آرزو باطل اند چه می بین جعفر و اینها بر حقیقه
 اطلاع یافته اند پس چه ممکن دارد که اینها بخورم و معدوم نرم نماند
اینانشی اند یعنی هستی حتی باقی اند و من اینها را منت مینویسم که باید که نشان
 خبری بپرسم که هر که دایه بسیار خبری خبر شد احمق و نادان است اول پرسید که
 کیستند **وزیر گفت** این **راج** کرات و بس است و من وزیر او درین عهد بن
 شیا طین مردم آزار برآمده ایم **کرکیتی** در روی خوش طمی گفت که بد وزیر می
 که **راج** خود در تب تارک در معسم بابان آورد و ده از بر خوب بهمال
راج را راج نیست و راج بدیا تعلیم کند یعنی عدالت و بدیر مملکت بیاورد و بدیاد
 سلطنت قوی و ملک آفریند و بدیاد **راج** بدیا تعلیم کند و در **راج** بدیا تعلیم
 نه آن **راج** خود است آن وزیر و اگر **راج** بدیا تعلیم کند و در **راج** بدیا تعلیم
 اگر نمیدانست پس کس خبر خود را می شنوایم و شما خورشید اند جواب فرموده

صفائی علیهم السلام از ناپی غیب و پندار و دگر گویی که جنت آنکه جبریت
 هیچ نیست اینهم **بریم آفات** که هستی است و هیچ نیست یعنی فایده است
 دگر گویی که جنت آنکه جبریت و دگر گویی که راه برود و بمنزل میرسد و چون حق را
 منزل موجود است پس کو با همه راه ها چو طی کرد و بمنزل رسید و هر که از جا نرود
 از آنجا جدا می شود و چون حق را هیچ جا حیدر نمی شود و ظاهر که نبرد و دگر گویی که
 سکونت دارد و ندارد و چون می همه جا که با دگر مکان ساکن است و چون در هر
 مکان بی نفع هیچ جا سکونت ندارد و دگر گویی که جنت آنکه گمان و صفت سنگ
 علم اولین و آخرین و ادراک کلمات و جزویات صفت حق است و **سنگ** اشاره
 آنست که هیچ چیز در او اثر نمی کند چون در کلمات نویسی و نواحی اثر نمی کند و
 غرض جل هیچ چیز نشانه می دیش صفت سنگ دارد و دگر گویی که در هر جا
 اینهم **بریم آفات** که هر چه آفات تمام کائنات را نفوذ می نماید و دگر
 جنت آنکه هیچ چیز از او جدا نیست اینهم **بریم آفات** کائنات به اوست و **آفات**
 و دگر گویی که تمام جنت است و دوم **بریم آفات** در نفوس دوم است و دگر

[illegible]

که خواند در وی و آری بگوید **آهان** و دل زبده بکشد و کمال آید و نسبت
 در میان اینهاست **آ** که در جهان و عوام که بکشد اینها و می شنود و اقبال من **آ**
 نسبت میدهد و میگوید که من مجرم و من نجی شدم و در جمعیت اگر بخورد و می شنود
 چیزی بگوید **آ** و اگر کسی بگوید **آ** و کف و زنده کامل و یک **آ** **آ**
 در از بدن جدا نمید و جداوند و اینها و خوف و ترس خود را در دوار **آ**
 بدن اصلا آزار نمی ماند چنانچه از باره کردن جایی **آ** و از هر چیزی **آ**
 آزاری پیدا نمی کند و نتایج رحمت که عارف و موحید و صاحب میوه است که **آ**
 و خدای می بینان روح و بدن است تا عالم و آرزو دنیا و آخرت کرد و بر این **آ**
 اگر چه هست **آ** از روز و از دل بعد از تحقیق و تحقیق است اما گاه که **آ**
 و فایده حقیقی عالم **آ** و خود حاصل کرد و دیگر که مابین نظر دارند اکثر مردم گرفتار
 و در هم شامد که اگر بگوید و می شنود و می بیند و می شنود و می شنود و می شنود
 این پس هر دو هم افتاده است **آ** و از دنیا و آخرت است **آ** از آن است که
 اما کلمات و جمعیت است و اکثر مردم و می شنود و روح مایل در زمین و **آ**

در آمده میان بونیه های ملو فرمیان شده و چند برآل در اینجا بود و گاهی او را به
 که ریه و عمارت بسیار کرده بود و در کار راجی میگرد و در اینجا میبود و قیامت او
 اندر عاقبت شده و کاری کرد که به نعرین آگشت بنی و شش شهاب که قرار گشت از آن
 دیوه ناما میخواست پس از همون **میر سبت** یعنی روحانیت مشتمل بر **اندرا** بداند اگر و در وقت
 و گفته که راجه و ارفع شده است که راجی که شده درین آب بهمان که بودی **اندرا** ماجر
 خود را شرح داد و گفت که من ماسیال که قرار شده ام از آب میتوانم برآید آخر الامر
 بتبعات **برهما** و جمیع **دیوتاما** که **نم** از تقصیر او در کثرت گفت هزار شرح که در این
اندرا ظاهر شد هزار چشم میباید کرد و **اندرا** هر از چشم پیدا کرده از آب برآید **العینه**
 بعد از رسیدن این حکایت عابانه **برهمنیان** **راجن** عاقبت گفت و زن عجم
 اجموع و ششیده بر **اندرا** عاقبت کردید هر دو جمله کرده و حال مگر بپوستند این خبر
 هر دو عوسیات کرد و لیکن هر دو بار بسیار **برهمنیان** کار خود را بنیادند راجه هر دو **طلسمه**
 بعضی و علامت کرد و گفت این همه بلا و محنت که شما می آید چرا از وضع **بهند**
 ناز می آید بلکه سوخته اظهار خوشحالی میکنند گفته که مادر محبت باکره محبت **ام**

کرده اند که با همه مذکورست **را** **مجدد** **برسد** که ای تبار صورت و از اجزای
نبت **فرمود** که صورت دل حرکت است و در کردن کار نماند و آن است و بعضی
 بنویسند که ماکسی و تصور دل بخواهد آیند اندک او حقیقی دارد و منوجر او را که حقیقت
 خوب چون و امیر است رسید اندک او هیچ خبر نیست موهوم است و لیکن در تب تعلق او و خوب
 می اندازد یکی بنده و دیگری دیده شده و از هر جهت در حالت **تکلیف** که توجه دل
 و صفت آنست او میرود و خبر هیچ وجه دیده نمیشود **ای** **مجدد** هر چند دل بهر مت
 و بیست و بزرگ در هر خطی است برای **مکتبی** **بابه** او را از همه کار نماند و از همه
برهم **آنها** در آری و دل کا طالع عین **برهم** **آنها** و هیچ خبر در عالم نبت که
 در دل نبت و دل هر چه میخواهد میتواند کرد و بر همه چیز توانایی دارد و بصورت و ابائی
 در بدن ظاهر نمیشود بصورت استی در سنگ و بصورت آرمیدگی در زمین بصورت
 ادائی در آب بصورت سوزندگی در آتش و بصورت حس در باد و بصورت لذت فی
 در آکاس و بصورت فی تبلا در همه عالم بصورت و در دل جهان است که تمام
 طالع است از پرهای رنگین و غیره در همه آن **نبت** **ای** **مجدد** احقق و نماند

لازم دارد و چون از همه حواسها و آرزوهای او بماند که در قضاوت این سرودا پیش از آن
 صاحب با این سرود می گویند و طرفی و نامشای می باشد و نیز چنان دل است از بدل آید
 اصلاح باید کرد و یعنی حرکت و سکون صف دل است کای این صف بر دل مینویسد و کای
 آن و کجاست از آنجا که این صف و در مینویسد و در صف او که بر صف دیگر است
 فی الحقیقت دل است و آنچه بر اینها جاریست که دل است اما می خندد یا آرام می خندد
 سخن سیم اما در حقیقت است صاحب کمال و قدرت و استعانت و در کارها خفیه
 اوست لیکن است صاحب هر طرف دل مرود و از خندیدن او می خندد و کای می خندد
 نظر داشته مواضع دل نمیکند بلکه بر او هم بر او می آید و صاحب سری که کای باطله در
 نزدیک مینویسد کای این بزرگی خود نظر کرده و نظر از باری می آید از او می آید
 بعد از قیاس شدن خطرات دل و اجتناب شدن بر همه است مینماید و در کمال مغرور است
 کسی که در دل عالیه او را بخود مستخر کرده و مستخر کردن بر همه است و در برابرگاه
 بر هر دو دل محبوب و محبوب می نماید اگر تو را بر کرده و بدو دستنی دل مستخر و در
 و آن و این و آن از این و این از تو اگر این و این است بر این و این است و این و این

کویا و این در کمال است

می آید

بر همه است

و در برابرگاه

و در

ای راجه اگر در آتش ابر کشا باد و سحر جی صند اگر کشا باز در آتش لعلی منو کند

همچنان در هوا می آید اگر دل باشد **سینجیل** او را می بینند و اگر دل خالی شود **شکب** است

[illegible]

آن نزد و خطبه یوحنا بن عیسی و اند **ای محمده** دل در میان کف انصاف برآوردان

عالم را که سب و وجود اول او است
او که کبریا که سب و وجود اول او است

[Faint handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

محض و بی جا اما در در کتب و بی در آمده است حکایتی در ذوق نوال کرده و در کردن او

اول که مجیدان از من پرسیدند که این چه بود که راجه و ده است من می فرمودم که حقیقت
 حال بود و یافتیم و گفتیم که راجه شما در اول خود **جاک** کرد و ده بود و پانزده و ده
 مثال در اول آرزو و محبت بود و آن نابکر نبود و فرستاده اند بود که شما باین
 گرفتار شد **ای رحیم** نادانی و نادانی هر که ام هفت مرتبه دارد و چهارده مرتبه
بهره میگویند که بطریق احتضار بیان کنم تا از هفت اول به نهمی و هفت آخر
 اول ای و سجده بر هفت که در اول محکم میشود و شمره آن از یک و بدی بطور می آید
 مرتبه اول نادانی میسر می شود و آبرای **جاک** میگویند و دویم منی و انابت
 از **جاک** میگویند سیم من آنم و من اینم و من آنکار و اینکار که **جاک** میگویند
 میگویند چهارم از جبر جلال است و جبر حق و جبر حق است که **جاک** میگویند
 سراب را آب می بیند از او و احوال یک سو و دو می بیند **جاک** میگویند پنجم
 که هر چه از او فراموش میگوید **جاک** میگویند ششم حجاب که تعصب می طرد
 از **جاک** میگویند هفتم اب چشمی که هیچ چیز نمیداند **جاک** میگویند
 از **جاک** میگویند و نهمی اول آرزوی **جاک** و هفت مرتبه حزن خوردن را که نهمی

چون مادر دام و در قبیله کاغان و چونان بدو شتر را بر دوشم این پند و سرود میگوید

دو دم کی فطرت و معالمت مرطباتی آن آرزو آنرا **سی** را میگویند و میگویند

سکندر

سید و ...
مکتوبه ...
در ...
و ...
و ...
و ...

فان كان

[illegible]

بدر که دو و از خود میداری کار بس و آنرا بد از ته بهایه

معمول است که از بعد از کردن دگرگی هم سوار نشود و چون در ظاهر و باطن از خود

[illegible]

... و از آن ...

و اما در این کتاب که در این باب است

[illegible][illegible]

درین زمانه که در این عالم

...مکمل ...

... که در این کتاب ...
... که در این کتاب ...

[A close-up view of a manuscript page showing dense handwritten Arabic script in black ink. A prominent red heading or initial is visible at the top left.]

و اما آنکه دل جای نمی شود

هم می تند و آن آهنگه عوایا صورتش در آهنگه و مری خنده و غرق در میان این هم

CC-0 No Rights Reserved. Digitized by eGangotri

بد ازنده و مد که بدن بر سر فروخته خائنه افتاده و لیکن از هر که شهادت در میانند **بهر**
 آن بدن خائنه و در از برین **بهرک** جانوران هم بخورده اند و حباب مدت مرافقه
بهرک به ایام **دیونا** که یک در شان یک است و درت جنت و دالانج **نوک**
بالین در دست **بهرک** و در و چهل و سیصد و هشتاد و نه **بهرک** در دست **بهرک**
 شصت یک و نوبت **بهرک** ماند و مرافقه **بهرک** است بی آند و نهای صفت
 در دست **نوک** ربط زمان محمول کرد و تا هر دو دست با هم مطابق با الفقه **بهرک**
 در دست **بهرک** در حال **بهرک** یعنی روح حایت و هر قدر که در دست که نشینند
کال صورت ایضا خود که نشینند و نشینند از حلقه طهارت در گوش و
 در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک**
 در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک**
 آمدن نایاب **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک**
 که منج زش نون حد و نه در مار نه از در **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک**
 حوز و نه آمد که **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک** در دست **بهرک**

که الحال تو در این بدن داخل شو چو که را به بزرگ در آرد اما و در خواب
و به شور باشی او سواد می و **دین** میگرد و به پیش و کف که ای **برک** و **دای** **نخ**

دین میگرد و به پیش و کف که ای **برک** و **دای** **نخ**
در این حال تو در این بدن داخل شو چو که را به بزرگ در آرد اما و در خواب
و به شور باشی او سواد می و **دین** میگرد و به پیش و کف که ای **برک** و **دای** **نخ**

و افقی است و لذات **لک** و **بر** **لک** یعنی دنیا و آخرت و کف خطرات او بر

در این حال تو در این بدن داخل شو چو که را به بزرگ در آرد اما و در خواب
و به شور باشی او سواد می و **دین** میگرد و به پیش و کف که ای **برک** و **دای** **نخ**

در این حال تو در این بدن داخل شو چو که را به بزرگ در آرد اما و در خواب
و به شور باشی او سواد می و **دین** میگرد و به پیش و کف که ای **برک** و **دای** **نخ**

اگر او را بطراو بکند از بهر نعمت های هر دو عالم میگرد و به پیش و کف که ای **برک** و **دای** **نخ**

در بند باد مهر خدا و کس قانع نمیشود و اگر قانع البتة هر چه نماید در طلب
بلکه در سلطنت بهفت اجسم سیر نمی شود و پیوسته مناسبت روح خویش با کمال دارد

پنج سیر کردی جو سوده در دوزخ **مگر که پای نهد بر تو خالق خدای**

هر که ازل مشهور شود که دوست هر چه را و خواهی و آرزوی نماند لیکن اگر ایستاد
و صبر زمان نسیطر است که ایستاد و کلامی که هیچ صاحب قدرت نتواند که در میان
نظور آید دل او بقدر تمام آرزای تمام میرساند مناسبت درونی که پنهان
عظیم الشان است و معتقد او باشد هر چند ذات خود هیچ عرض و مطلب ندارد
اما اگر کاهی نیاز مصلحتی مطالبی اراده کند که اهل عالم در سر انجام آن غایبند
آن بابت عظیم الشان است بر خود که البته حدیث او و بقدر مهربانی
ای عجب دل عجب و سنجی دارد و چون روح که پناه ملک نیست
که رعایای بزرگ را بنمونه میگرد و بر خیزد از کف و چون بر خواندن علوم
معبود میشود او بسیار مستغنی باشد و چون بر مرت بدن میگذرد که بنام
روح سنجی میزند و خواند و چون خود بخود مناسبت را و کارهای **ساز**

بسیار است که به درش علیهای نیک و چنان اهل معرفت را و بسیار است
در این عهد و بعثتیدن آن احوال حضرت مرتضی که راه را و مدعیان و آنجا
بدر راه نام و تپ است که هر چه در حرم **دیوانا** بنهان که ده بخورون آفتاب
شربک شده و لود آفتاب و ماه بر اسمعی مطلع شده و همه را خبر که در است احمد و **راه**
سر برسد و هر چه آفتاب هر چه زنده و میگذر لکن چون **راه** آنرا باب و روشن بخورد
مرا و پادشاهت و روشن لایق که از **دیوانا** رخت گرفته آب میخورد **ای محبت**
که **شیر** بخواند و موجب آن عاب نماید و طالب **گفت** شود و به کسی سگوار
در کار خود مضطرب نگردد اما همان نه از آنکه میطلعت و موصی در مدلس با حال
مست و شمره آن که بر است زوال بدترین **ای محبت** و اما اگر خواهد که و نایبی خود را
نمایند و هر چه که میگذر و از رجهه اگر بفری و در حق فیه بیند بداند
و نایب است و از چنان است و این است که هر چه که نایب می شود و کسی که
نزدیک نایب و در آن زمان به هم می رسد و اگر این عرت می رسد و
خواری است و نشان آن در آن که بعضی در و نایبی نامه و **مست** و نایب و نایب نه از

بصورت و برهمنی که باید
نظور آورد و وجهه نظم عالم و صلاح قوت و تا و نفع نهایی ناقص و بقی
عالم و بعدی و جنگ و جدل و رنج و خواهی ماحی حاکمات استیلا و جهالت
و مقرر کرد که عملیای اولاد او سی و شش کتاب **شمسکرت** که مشتمل بر اعمال
حکام برزور است و شش **شتر** که در آن عقاید و اصول دین است و هر ده **پیران** که
در آن ذکر و حکامات و فایده عالم است و **پیر گیت** میفاید نصف کتاب **پیران** که
دل نمیدان ترکیب و برتریب که مذکور شد صورت و معنی **برهمنیات** و عالم **ششک**
او بهم میرسد و در فانی شدن **ششک** فانی میشود و در آخر از تمام شدن رعون
و در تمام **ششک** فانی میگردد و **ای** **محببت** آن و انانی و فهمیدگی نیست که **حیات**
یکدم و ابرام خواص است و در این بیند کند و در آنکه نه استیلا و نه استیلا و نه استیلا
نیاستی و با آنکه بیانی و بشرط و تعلقی و حرمتی و استیلا و نه استیلا و نه استیلا
و نه استیلا و با آنکه **ای** **محببت** و نه استیلا و نه استیلا و نه استیلا و نه استیلا
که **ای** **محببت** و نه استیلا و نه استیلا و نه استیلا و نه استیلا و نه استیلا

هر که در این راهی و از این می خواهد **سکلب** چطور به هم می رسد
 در ریاضه شود و یک طرفه می رسد و **دانشور گفت** که نمک فاه **جین** در
سکلب است چون آن تخم بهر **جنت** نام است و چون درخت کلاان
سکلب همان است **سکلب** خود خورد و می شود و خود کلاان می خورد و خود بخورد
 و می خورد و **دانشور** باز از **دانشور** پرسید که ای پدر تو که مدار کار خود را بدو
 در طرفه **سکلب** و خوشش نهادن می نماید کردی که خوشش و آن
 از دل دور باید کرد که خود را به عجب کرد و کسی بر او بدیدد حالا برای آن
سکلب و خوشش و خوشش فرمائی که **سکلب** چه چیز است و از آدمی
 نوع **سکلب** و خوشش و خوشش **دانشور** می نامد کرد که بدانی ای پسر
سکلب و خوشش و خوشش تمام آدمیش و خوشش از خود چو تو ای **سکلب**
 ای پسر بدان که خوشش **سکلب** و خوشش بگویم که آنکه میان **سکلب**
سکلب و میان **جنت** که عجب است از آنکه اندیشه نوای آن لعن کرد
 و من **سکلب** و میان **سکلب** و خوشش و خوشش **سکلب** و خوشش

[illegible]

[illegible]

[illegible]

برای خود اعدا و ستودن و ستای و توبه و اینچنین از آن من و آن از آن من و او از روی نادان
عقلست که معروف و شناخت **برهم** جدا نشود تا بران حاندر که قرار من و او در
میکرد و بعد از آن که **کیان** و در یک کمال و حکمت زین و آسمان و آنچه در میان آن
نمایان است همه ظهور خود می نمایند و عالم و بر از حوضه بای که آلات مبداءند صاحب که چون
کیان کمال نصیب شد و نشا ستمی شری مطوق که بود آید و هیچ شریک نیست کسی و در ماندگی و گرفتاری
ای از او بر من و **ای** **کادو** اینست
که کنار نداد و از این بر آفرینان که زنی بر کنار بی که گشتی **ستم** **کیان** یعنی در اینست معنی
در اینست و هر یک جدا شد **ستم** **کیان** نیست که کسی بهیچ وجه و بنا نظر نکند
و هیچ جلوه و ظهوری از این در اینست و هر یک **برهم** بنده و بعد از آنکه دل با **برهم** نشاند
از اینوای **برهم** **کیان** باز ماند و از عجبهای عالم و گوییم که هر یک عالم کرد و او کرد و
ای **کادو** هنوز **کیان** کمال نصیب تو نشد که که گرفتار و در حال مأمور چون **کیان**
چند خود از این و **برهم** های خلاص که یویی و بدانکه حق و حقیقت **برهم** **کیان** و در هر یک
همچنان جرح ظهور کرت و جلوه **یابا** بر که **برهم** **کیان** و در هر یک **برهم** **کیان**

برود آلوده محو کسات میباشی مثل آبها در حوضی که قرار متو والا کشته
 خواهی شد و مثل فکات مناسب بهوت که قرار متو والا البته توی و مناب رود
 که قرار جراع متو والا خواهی سوخت و مناب نابی بزرگه کونست که قرار متو والا
 خواهی شد مناب زبور سیاه که قرار بوی خوش متو والا بهد حویلی قها و ای
 این حیوانات که هر کدام بلدان محوس کجس که قرار متو والا که همه محو کسات
 به جمع حواس که قرار می چگونه شکلهای حویلی است ای بعضی هرگاه در تو **آسم**
 کنی پس نه در و مناب بهار خ نمود که قبل در آن نه یکجدا حکا حویلی بهد نام
 در در شهر نایا بعضی که در دم خیز که در آن میان نوان کعت و است پس هر
 دل باید کرد **او دالک** این سخن گفته مرا فیه متو کست **درسم بهالایام**
 حید بعضی حباب در آورده اول **بورک** یعنی خلیه کردی دل را باد و طرعت
 آتست که **پزان یابی** را که متو اول سپاه از رکی که **شکسته** نام دارد و اول
 بیالامیکند و مابین سبب چهار باد و یک **او دوان** و **دوبان** و **دبان**
شمان نام دارند از راه ر که مای که متفکات نولفع آتست در **شکسته**

و احسانه و بیالاکنده میشود این را با بنیدریج بدماغ مدینه و دوم علم
کنهک و **کنهک** بمعنی کوزه و آن عبارتست از جمع کون و کنه که شش بادی
بالاکنده و در ختم مسانه جمع بر دو سوراخ می برابری میانه و و ابتر و چون
این علم بعبایت حرارت جستن احتمال که در عین علی اردن خبری شود
ضعف و نقصان بهم میرساند و این معنی محال میبست که بدن در جمع اعمال
اشغال مرکب روح است پس عاقبت باید که در عقل از بدن خود خبر داد
و در تصور روحش این است و بدین **و انیکار** و صفات و میبستند
تا اینها بپورند و بدن صحیح و سالم سبزه شود **یک** نوع دیگر که در
آن عبارتست از بارش آن هر که اعم از یاد بادی بالاکنده و از جایی
خود جدا کرده و ملاحظه این خود بهتر بلکه همه میگویند که در جایی که اعم
بنام و **یک** نیز میگویند که بالاکنده بود و بر آن و این علم صغیر از دو
بانی است که این را با دو وقت که نفق میبست مکان طبعی خود میکند
و چون اثر این علم در آخر بروز و شد میباشد که کاسته هر دو فکر

که بعد از آنجاست تصور کند و در ویکه در عمل **کنهک** نمودار شده بود و قرار
 ابرنده آنجا میبارد و چون این تصور بکمال میرسد و مانع و برتر از آنجاست و
 این آنجاست از راه **سکینه** بر کهای دیگر و جمع اعضا و جوارح میرسد
با بناد سوخته بار زنده میگرد و اما لکن بصورت بدل نمیکو یعنی بی صفات
 بر وجهت صفات جمیده ظاهری و بیانی نیست بلکه رومی و لکنم و تیرین
 ملائیم و محبت و رضا و تسلیم تصور می آید و از خواص این عمل آنست که ملک
 الموت و عیال کار می نیاند بلکه استن و مردون اختیار او نیستند بلکه
او دالک این عمل بونیانی تمام با تمام ریشه یسند زوری و سخن
 در این عمل در نیاید و بعد از او مصرعیه یسند و از دولت این **چو**
 علی او آرد هم نیست و در مای بر و رکت و نیست **ه** تصور جمیده نزد او حاضر
 شده بود را که کند که در لوک **یاسا** و چهار **ارب** و سی و دو که در **۳۲** سال
 بهمنهای که ما کون نهم کند **او دالک** جواب داد که شما بر دید با
 کاری ندارم و بمراتبه متول شد کای بعد از زوری و کاری از مای

کامی بعد از این از مراجه پیدا میکند بعد از آن می تواند رسید که بدین

نموده سایر آن بهر چه هم خواهد هر زمانه را بهر چه کام می کند و بهر چه

عاریت از این کار می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

بسیار می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

نماند و در این کار می کند و در این کار می کند

کمی می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

بسیار می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

کمی می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

بسیار می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

کمی می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

بسیار می کند و در این کار می کند و در این کار می کند

در کتب افعال ناستیهر را بیادش میرسد روزی درین فکر افتاد که گذرد
این مردم هر چند حیلند چنان از دست من و از قیامت و باطن مرا گذرد
بهم میرسد و درین اثنا **مندیب** که بهتر میخانه او آمد راجه او را اولاد
گفت که کارهای دنیا دلیران را نمیدارد و تنها بر کبد و عی و نوحه کند
که این برکت از من دور شود **مندیب** بود و عی و نوحه یافتند خود را بعد
خود دور کن و این فکر را شعار خود ساز که کینم و جهان صفت
ازین فکر کار رسد کن پس خواهد تا همین سعی و کفایت و راجه
هر دو صفت این فکر درینا که در هر هر هر **و ایند راجه** و همه کاتبان
حققت موجود است و در مالا جو امر که شمه راجه کرده است و از دست
این فکر **کینانی** و عارست **ای مجید راجه** که سعی و تلاش خود میوای
دارد و در حلق و در جواب رفت و نام ویدی میسر و کار و بار از این
بحکم **شتر و مسکرت** فی حلق و در هر هر **مندیب** و نه با کینم و
دست و نه قهر و غیبت و در زمان او در ملک **کاب** راجه بود

[illegible]

محبوب و اصحاب شری در تخیل وصال او سیوم **شک** یعنی
 اعتقاد و در **شک** خواره موافق عقاید خدایه مخالف چهارم **دان**
 یعنی چیزی از مال خود و تخیل و دادن بشرطیکه بر طبق **شک** مالک آن
 شده باشد **بیم** این **بیم** یعنی عبادت خدای در روزی احوال من مطلق که
 بر باد و عجب آلوده شده **ششم** **ششم** **ششم** یعنی سخن خوش
 از استادان کامل و دیگران **هفتم** **هفتم** یعنی ندامت بر سر
 مأمور و ارتکاب **هفتم** **هفتم** یعنی از روی علم **شک** **شک**
 از دست **هفتم** **هفتم** یعنی خواندن **هفتم** **هفتم** **هفتم** که از استادان
 شنیده شده **هفتم** **هفتم** و حواریان حکایات بزرگان **هفتم** **هفتم**
هفتم **هفتم** یعنی در آتش انداختن حیوانات و مسامات و جهاد و حکم
 این هر دو **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم**
 اگر **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم**
 باقی **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم** **هفتم**

آن چهارده قسم است که در اینجا مضمون میگردید که **پند** است یعنی مردم

در دوزخ بود که در هر روز بر او هزار بار دعا می خوانند و در هر روز بر او هزار بار دعا می خوانند و در هر روز بر او هزار بار دعا می خوانند

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript or a page from a book. The text is written in a cursive style and includes several lines of prose. The text is written in black ink on a light-colored background. There are some red markings or corrections visible in the text.

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript or a page from a book. The text is written in black ink on aged, yellowed paper. There are several lines of text, with some words highlighted in red ink. The script is cursive and appears to be from the 16th or 17th century. The text is partially obscured by a dark, irregular shape on the right side of the page.

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript or document, featuring dense cursive calligraphy in black ink with some red and blue ink used for emphasis or correction. The text is written on aged, yellowed paper.

پراہام نام علیہ برای یافتن معیت حق را دعوت پراہام نام

۳۳
 تپان و میانه و دشت و تپان بدو طریق است یکا اگر **شوش و بر تپان**
 حرکت باز دارد **بورک و گنک و یک** سوار بر **بورک** ایگه
 رک **پنجا** را **ایدا** که بوزاخ راست نبی منقلب بدرون کشیده کند
گنک ایگه هر دو سوزج بسته باد و درون کشیده تا مدت معهود بگذرد
یک ایگه تا یک سوزج چپ بر بند و این هر گشت **گنک** شود
 بدو در **۱۲** **ماترا** قرار دهد **یک** **ماترا** نقطه خط کجیب در حد و انط
 ادا کرده شود تا یک **۱۳** و در **۱۴** **ماترا** برسد چدر در
 درست کند بدو چند برساند و همچنان بدو چید و یک چند و زیاده هر قدر
 تواند بلکه حرم سازد و چون این عمل در نیمه چید بگذرد که پیاپی
 که از **۱۵** **پنجا** بگذارد و بار دیگر بر عکس کند و پیاپی عمل کرده است اگر گوید
 که بار دوشین نادر حرکت طبعی چون تا گویم حد کنی که در **۱۶** **یک**
 خون توان بر سواست طبعی است هر روز و شب نیست و یکبار در شب صد بار
 طریقی است در آمد و رفت در **۱۷** **ایجا** **ماترا** که سلق و کفایت تر بین

[illegible]

نامتعالی و صد هزار سال هم میوزند کاش که نوع تبوم **مدرای**
 علم بدو **مدرای** بدهد و کتب مانده ام میرسد که **کجایی مدرای**
 طبعش آنست که مدرای از اعمال و از گزند تا بد هم رنجه تو اندر
 بعد از آن زبان و بیابای کامه و یک بطرف نمی چشم و کوشش
 و همین برنمایه دوم **پنججری مدرای** و طبعش که بایستد و دست
 بر خیزد که تواند میان مقتضای و پنج قیاس که در دو و سه و چهار
 چوب و از این یک هزار و مقدار هر دو **پنججری مدرای** که بایستد و دست
 و از بعد از آن **ابان بانی** و از آنست که بایستد و دست
 طبعش هم **پنججری مدرای** که بایستد و دست
 نهفت **چکر** و نهفت **چکر** که از آنست که بایستد و دست
 و آن چهار یک است و دوم **پنججری مدرای** که بایستد و دست
 بایستی **چکر** که از آنست که بایستد و دست
 حای آن بایستی نهفت **چکر** که از آنست که بایستد و دست

از حیث مکان نبوت و توحید عالم که در میان نبوت و ملک آن بود که نبوت و ملک
و ذری آوار می آید بیان کنم تا معلوم شود که **انما نبوت بعد از ملک** است
مناب آواز بجهت که در عبادت حضرت شده و در آخر مناب
که از چندین وجه میسر می شود و این **باب بی** میسر بود که در بین مردم
ناقص نیست که **انما نبوت بعد از ملک** است و این در بین مردم
بعین **کتاب** نیست که گاهی بداند و در میان **مردمان** که خبری ندارد
که بی خبر است و این در میان مردم و در کتب است **انما نبوت بعد از ملک**
که از سیدان نبوت و خدا می شود و **انک** حکم **نیز** **نیا** **است** و این در میان
و در میان نبوت و ملک و این در میان مردم و در میان مردم
بدر آن **باب** **است** و این در میان مردم و در میان مردم
از آنکه محسوسات خود را در ظرف می کشد و در دوم آنکه میل کند و محسوسات
الامواتی **است** **نیز** **نیا** **است** و این در میان مردم و در میان مردم
نه از آنکه محسوسات خود را در ظرف می کشد و در دوم آنکه میل کند و محسوسات

لکھنؤ میں مکمل ہوا۔

و عبارت نوحه مطلب خاص و آن مطلب در اوایل تصور صورت

[Handwritten Persian text from a manuscript, likely related to astronomy or mathematics.]

این مقصود آن است که در این بیان بایستی تا در هر باب

[illegible]

از دور کاری که شروع که آیا نمره خواهد داد و یا نه و سیوم حرمی از دل نهاده نهاده نهاده

نفره که می کنند و در میان اهل عالم از ترک رسته ها و عادی ها و منفار و نجسم حلی و جگر

ششم نظر بورت و شان فیله و قوم خود و ریش معقم مقصد از آن بهرست و جاده خود کرد

انباری خسران که منماریه به ششم مقصد بود و در آن بهرست و جاده و اجده و اجده

صدوقی طلب از آنست که میده و بهرست و جاده و اجده و اجده و اجده و اجده

برورد و ششمان که از آن کن و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

چون از آن کن و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

تا بعد از آن کن و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

اسباب و شانه و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

نمودی و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

از آن کن و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

از آن کن و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده و جاده

[illegible]

[illegible]

حصول مطلب جعفی بعد از فراغ اعمال **جوک** دست میدهند و ایستاده
فنا و محبت و اگر **یران بای** تان نه نذر و عتار و **دو مانا** قدر کینه پنجم
نام دارد **ای رحیمه عارف** بر خیزد و در ظاهر مشغول کاری میباشد و لیکن
دل او متکبر که **سیمه** زده حرکت نکند **راحمه** بر سینه که حرکت دل
بی چیز بر طرف میشود **دست بر مهر واک** حرکت خون طبعی دل است
بر طرف کردن آن **دستوار** است منقلب عظیم خواهد بود آن **دستوار**
طریق است **طریق جوک** و آن عبارت از فکری که در دل تصور است
از غیر و در آن تصور است متعلق است آن **دستوار** است متعلق
فوت یا فساد که شکست و صورت مد محو و طبعی حرکت بر طرفی آید
او **دستوار** است **دستوار** و در او فاعله او بر دیگر با صره **دستوار**
محققان گفته اند که حرکت دل بسته حرکت **یران بای** است اگر حرکت
یران بای و فکری که در دل حرکت بر طرفی آید **دستوار** است
در تمام بدن جاری و ساریست و پیوسته حرکت میکند و در آن

[illegible]

[illegible]

دیو یحییٰ خفنی دیگر است آب و آیه علم است و کل او کل اوجید و برج آن قوس طالع

صندل او صفصافا طبل و عود و ادحرار شختی و جراحی اوروشنی دل و اگر بعضی

(Faint handwritten Persian text, likely bleed-through from the reverse side of the page)

Handwritten manuscript page from the "Majma' al-Bihar" (The Sea of Knowledge), featuring dense Persian script in black ink with extensive red ink used for headings, initials, and decorative flourishes. The text is arranged in horizontal lines across the page.

[illegible]

[illegible]

CC-0 No Rights Reserved. Digitized by eGangotri

معلوم نژاد که هیچ صبر نمیدانند و میگویند **نیت خیر بود که چون**

از این به بعد در این راه **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون**

از این به بعد در این راه **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون**

از این به بعد در این راه **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون**

از این به بعد در این راه **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون** **نیت خیر بود که چون**

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, with significant fading and some red ink used for emphasis or headings. The text is arranged in approximately 12 horizontal lines, sloping downwards from left to right. The script is dense and difficult to decipher due to the age and condition of the manuscript.

Handwritten text in a script, possibly Devanagari, with some words highlighted in red ink. The text is arranged in approximately 12 horizontal lines across the page.

[illegible]

از نمرات جوک انجان شده و همچنان هسته است یعنی حدیث خود شدن

کمان شدن بجهت آنکه اینها چگونه و ترتیب **بسیار بود که** حاکم یک

نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب **بسیار بود که** حاکم یک
نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب **بسیار بود که** حاکم یک
نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب **بسیار بود که** حاکم یک

بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب

بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب
بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب
بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب

و حقیقت و تفهیم **بسیار بود که** حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب

بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب
بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب
بسیار بود که حاکم یک نقشه کلان در این باره بود که اینها چگونه و ترتیب

[illegible]

سنگین گفت که بشما اهل راعما و دارم که هر چه از شما بنوم مبدیای قبول خواهم کرد

صاحب سخن بد بر هر کسی که گفتند و قبول میکنند خواه دلیل و بگویند و نخواهم گویند **بیت**

[illegible][illegible][illegible]

از این **کلی** که کمال خود را در **ای** عالم معلوم می نماید و در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 او **مست** که روزی **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 عنصری فانی پذیرد و **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 سکند و بداند که **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 چون دل حرکت کند عالم پیدا آید و چون **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 چشم تا بر کنی عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 نمی می که در عالم حیات خبر ما در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 آنها **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 حال است لازم آید که **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 از هر **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 ملک **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 اکثری **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال
 جهان **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال **ای** عالم را در هر حال

تہ بجا ہی پد چکر و یا خیر

